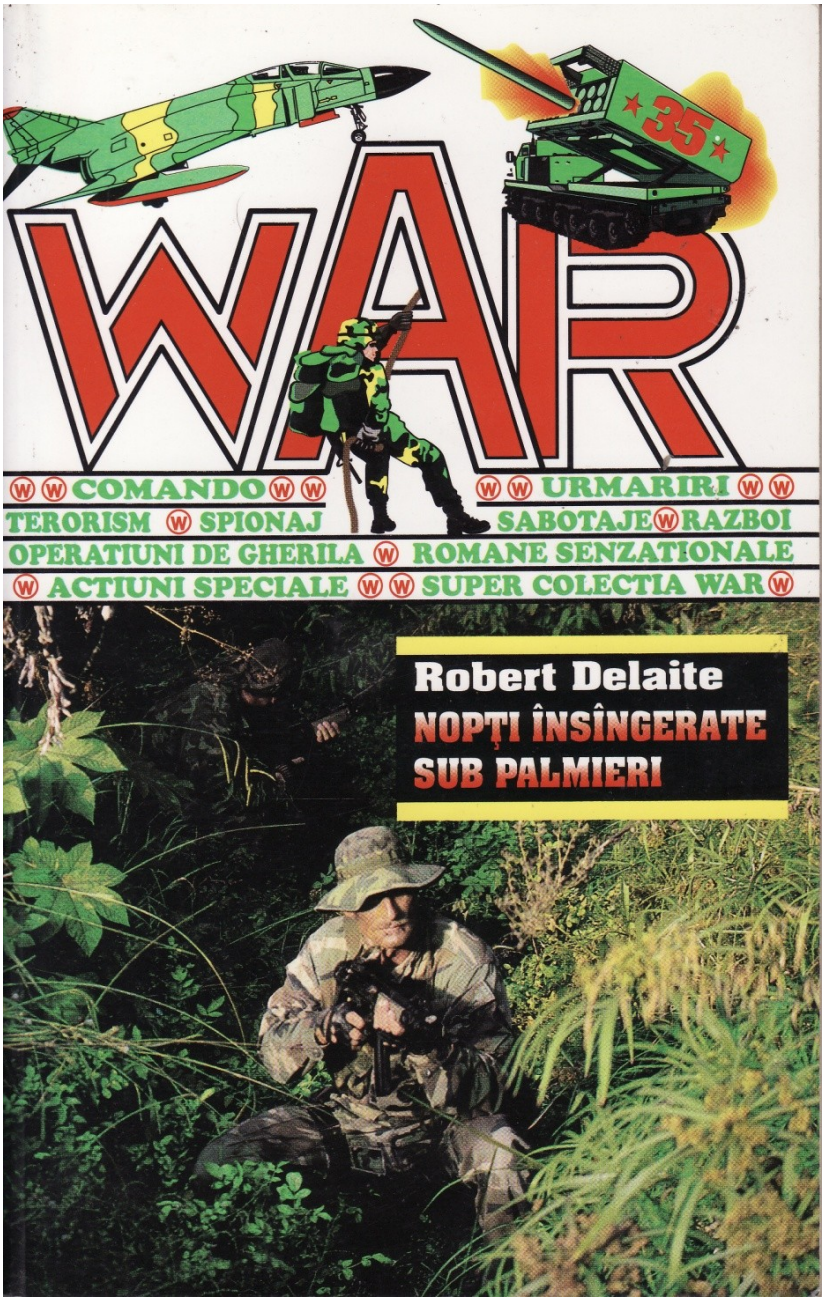
35
WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
Robert Delaite
NOPȚI ÎNSÎNGERATE
SUB PALMIERI

ROBERT DELAITE
NOPŢI ÎNSÂNGERATE
SUB PALMIERI
Traducere de PAVEL POPESCU
EDITURA ZZ Bucureşti 1996

Robert Delaite
Les nuits de Cochinchine
„Edition Fleuve Noir", Paris, 1971

Orice asemănare între personajele acestui roman şi persoane care au existat se datorează purei întâmplări.
R. D.

CAPITOLUL I

Sanplon scoase un mârâit, urmat imediat de o înjurătură zdravănă. Derapând pe treptele abrupte şi lunecoase ale scării metalice de la pupa, se proptise în spinarea – numai raniţe şi desagi – a adjutantului Sartout, care, la rându-i, se izbi în toţi cei care-l precedau, provocând un balamuc general.

— Cine-i tâmpitul care nu se poate ţine pe picioare? Vrea să ne stâlcim cu toţii mutrele?

Adjutantul se răsuci, gata să explodeze. Arăta destul de caraghios cu mustăcioara lui tunsă perie şi cu pronunţatu-i strabism cu care-l procopsise maica natură. În plus, casca model britanic[1] pe care o îndesase peste pălăria tip „junglă", nemaiavâna unde s-o agaţe de cât era de încărcat, îi dădea aerul unui clovn de bâlci. Turbat, negăsind nimic comic în situaţie, se stropşi la Sanplon:

— Iarăşi eşti matol! Uită-te unde-ţi pui labele! Ţii neapărat să ajungem piftie pe debarcader?

— Gura, majuru lu' peşte! Ţie nu ţi s-a întâmplat

1 Forţele Franceze Libere, cărora le aparţinea şi Corpul expediţionar din Indochina, despre care este vorba în acest roman, fuseseră instruite şi echipate, pe vremea ocupaţiei naziste, pe teritoriul Marii Britanii, ceea ce explică prezenţa materialului englezesc în dotarea lor. Pălăria „de junglă" era o pălărie din foaie de cort, cu boruri largi şi pleoştite, mult mai practică decât bereta sau boneta de uniformă (n.tr.).

niciodată să aluneci?

De pe chei, de unde supraveghea debarcarea comandoului, căpitanul Bollin înregistră imediat încăierarea care se anunţa şi răcni către cei doi beligeranţi:

— Ei! Voi de colo, terminaţi bâlciul! Daţi-i bătaie, întârziaţi pe toată lumea!

Spiritele s-au potolit pe loc. Cunoscându-şi şeful şi metodele lui foarte speciale de a împărţi sancţiunile, n-aveau, niciunul nici altul, chef să facă, diseară, la cantonament, cunoştinţă cu pumnii căpitanului.

Aşa stând lucrurile, debarcarea a continuat în pace şi bună regulă şi, în scurt timp, cei şaizeci de oameni ai comandoului s-au aliniat pe porţiunea de chei ce le fusese rezervată.

O dată raniţele şi pachetajul puse jos, au scos cu toţii un oftat de uşurare şi, care aprinzând o ţigară, care trăgând o duşcă din bidon, au trecut la inspectarea împrejurimilor.

Din Saigon nu se prea vedea mare lucru. Construcţiile docurilor şi stufoşii copaci plantaţi de-a lungul străzilor nu lăsau să se întrezărească decât acoperişurile de ţiglă roşie ale clădirilor mai importante, deasupra cărora se înălţau fleşele îngemănate ale catedralei.

Cheiurile de acostare forfoteau de lume. În afara trupelor care continuau să părăsească punţile şi calele impunătorului pachebot „Viile de Strasbourg”, aliniindu-se apoi unele lângă altele, o mulţime pestriţă de hamali, docheri, mateloţi, pe cât de zgomotoasă, pe atât de pitorească, se vânzolea de colo până colo, aidoma unui furnicar răscolit. Multe femei, majoritatea îmbrăcate într-un pantalon şi o cămaşă din pânză neagră, având pe cap un soi de turban din stambă albă, rostogoleau, neobosite, baloturi de latex, le rânduiau în plasa unei macarale, care, la rândul ei, le încărca pe un cargou american cu bordurile pătate de rugină.

Mulţimea asta multicoloră se agita într-o continuă şi

asurzitoare hărmălaie, dominată doar de trilurile stridente ale signalelor şefilor de manevră şi ale sirenei unui vapor englez care vira de bord, pregătindu-se de plecare; învolburarea provocată de elicele lui împrăştia în toate părţile puzderia de ambarcaţiuni, mari şi mici, care roiau prin jur. Pe malul opus al fluviului, o îngrămădire de cocioabe din chirpici îşi etala sinistra-i lepră, cuibar de mizerie, de unde spionii Viet-Minh[2]-ului puteau supraveghea în deplină siguranţă activităţile.

În aval, acolo unde se înălţa catargul din capătul „debarcaderului naşparliilor", atât de drag inimii vechilor saigonezi, masa ameninţătoare şi cenuşie a crucişătorului „Emile-Bertin", pregătit şi el să iasă în larg, trimitea spre cer vălătuci negri de fum.

Bollin, după ce a constatat că toţi oamenii lui au debarcat, i-a chemat la el pe comandanţii de plutoane.

Clădit ca o gorilă, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, veteran al campaniei din Birmania, căpitanul era o adevărată forţă a naturii. Curajul, francheţea şi concepţia sănătoasă a camaraderiei făceau din el un şef deopotrivă de iubit şi de temut. Micul său stat-major se compunea din trei locotenenţi şi un adjutant.

Dintre cei trei ofiţeri, Aumard, un bordelez de treizeci de ani, era unicul veteran de calibrul comandantului său; prieteni de o viaţă, cei doi se înţelegeau de minune.

Locotenentul Lefèvre era şi el un apropiat al lui Bollin, mai ales după stagiul petrecut împreună la Centrul de instrucţie şi perfecţionare de la Montauban, unde înrăitul holtei Bollin fusese nu o dată invitatul familiei tânărului său subaltern.

Proaspăt absolvent al Şcolii interarme de la Coetquidan, locotenentul Maxime era tobă de carte, dar complet lipsit de experienţa de combatant a mai

---

2 Note:
Frontul de independenţă a Vietnamului, formaţiune politică vietnameză formată, în 1941, prin unirea partidului comunist indochinez cu elementele naţionaliste (n. tr.).

vârstnicilor săi camarazi.

Adjutantul Sartout, fost prizonier de război, reangajat (nici el însuşi nu ştia de ce!), avea în sarcină partea logistică a existenţei unităţii. Blajin din fire, un pahar în plus îl prefăcea într-o adevărată fiară. Cunoscându-i meteahna, oamenii comandoului nu scăpau niciodată prilejul să facă din el ţinta răutăţilor lor.

Acest areopag era secondat de patru sergenţi: Sanplon, meridional din Nisa, neobosit fustangiu; Bertomel, veritabil mistreţ din podişurile Ardennilor, de un tupeu infernal; Aurieux, martinichez, cu ochi de căprioară dar crud ca un tigru şi, în sfârşit, Solaris, originar din Bastia, mare amator de bere şi campion la aruncatul pumnalului.

— E toată lumea aici? chestionă Bollin. Perfect! Atunci, strângeţi calabalâcul şi încolonarea pe bulevard, la ieşirea din docuri. Se pare că vom fi cantonaţi la Dakao, habar n-am unde-i asta, dar mi s-a spus s-o luăm pe strada Catinat şi să cotim la dreapta, imediat după catedrală. Oricum, mai întrebăm pe drum.

— Încotro sunt dirijate celelalte comandouri? întrebă Maxime.

— Tot la Dakao, dar trebuie să aştepte debarcarea vehiculelor. În fond, suntem mai câştigaţi: o corvoadă în minus şi, mergând pe jos, avem prilejul să admirăm peisajul!

Discuţia a fost curmată de o serie de explozii surde, venind din stânga lor, dinspre „Plaine des Jones[3]”. Câteva clipe mai târziu, trei avioane de vânătoare Spitfire treceau şuierând pe deasupra portului, îndreptându-se spre zona unde, în mod sigur, izbucnise o ciocnire cu forţele rebele.

— Se lasă cu bubuială la vecini, zise un ostaş. E clar că n-o să facem prea mulţi purici pe-aici! Nu scăpăm noi praznicul!

În coloană de trei, unitatea porni pe bulevard, spre cantonamentul ce-i fusese fixat. N-au lipsit nici aplauzele. Îngrijoraţi de amploarea pe care o lua rebeliunea

3 În traducere liberă: Câmpia Păpurişurilor (n. tr.).

comunistă, europenii întâlniţi în cale salutau în aceşti ostaşi garanţia precarei lor securităţi.

— Pas de paradă! a ordonat Bollin când au ajuns în dreptul căldirii Comisariatului Francez, unde o duzină de ofiţeri superiori, tocmai porniţi să ia cu asalt cine ştie ce simandicos local de lux, au înţepenit în poziţie de drepţi, salutând cu mâna la vizieră.

— Uite-i şi pe ăştia, scârţa-scârţa pe hârtie! mârâi Aumard, care-i simţea pe învârtiţii de război cale de-o poştă. Numa trei luni să-i bage şi pe ei prin mlaştini şi să-i vezi cum nu mai arată ca scoşi dintr-un jumal de modă!

A urmat apoi o succesiune de clădiri cu înfăţişare modestă, locuinţe ieftine, în faţa cărora au dat peste un bătrânel într-un costum cenuşiu, cu o cască colonială pe cap şi ţinând în mână o frigăruie în care se aflau înfipte câteva bucăţele de carne.

— Hei, băieţi! îi strigă el. E cumva Jean Vallard, din batalionul al treilea, printre voi?

— Nu, tataie! se grăbi să-i răspundă un hâtru. Jean Vallard e din al cincilea, o să treacă de-ndată în camion, ca toţi „frecangiii”! Noi suntem comandoul Bollin, durii-durilor, pa şi pusi!

Un hohot general de râs, iar bătrânelul rămase pe trotuar, salutând cu antica sa cască preţioasa informaţie a păcăliciului din coloană.

Cantonamentul se afla în clădirea cu un singur etaj a unei şcoli, situată chiar la intrarea în Dakao, suburbie dens populată a capitalei; chiar vizavi se găsea cartierul „rezervat” al „păsărilor de noapte”, care au şi apărut imediat, prezentându-şi farmecele. La vreo sută de metri mai încolo, o piaţă, colcăind de omenire şi muşte, având în vecinătatea ei un pod metalic peste un *arroyo*[4] puturos, paradis al ţânţarilor şi al broaştelor râioase. La intrarea pe pod, o cazemată făcută din saci de pământ şi bucăţi de tablă aţintea o mitralieră grea asupra necunoscutului plin de primejdii al orezăriilor. Până una alta, trei soldaţi cu

4 Denumire vietnameză a canalelor - în general de irigaţie - care împânzesc întreaga ţară (n. tr.).

căştile pe cap ronţăiau din prăjiturelele cu arahide pe care o tânără anamită le oferea din coşurile ei de răchită ce-i serveau de tarabă.

„Coteţele”, adică încăperile de cazare în jargon militar, s-au dovedit a fi veritabile colonii de vacanţă pentru pureci şi tot soiul de gândaci. Un atac concentrat cu spray-uri a avut drept unic rezultat împrăştierea tuturor ostaşilor, care au preferat miasmele exotice ale pieţei în locul aerului devenit irespirabil de pe urma folosirii infailibilului insecticid. Rezultat: la apelul de seară, un soldat n-a răspuns. Mai târziu, a fost descoperit pe malul canalului, la zece metri de cazematã, cu beregata tăiată de la o ureche la alta. Arma din dotare – un pistol-mitralieră Thomson – dispăruse. Bollin s-a văzut nevoit să uzeze de întreaga sa autoritate ca să-i împiedice pe oamenii comandoului să dea foc magherniţelor din jur. Interogat, unul dintre cei de la postul de pază a declarat cât se poate de calm:

— Nu vă mai stoarceţi creierii, aşa-i în fiecare zi!… Dacă ai ghinionul s-o iei pe un alt drum, a doua zi eşti găsit, mai mult ca sigur, cu boaşele îndesate în gură! Trebuie să te fereşti de coardele din cartier, nu-s altele mai grozave în a-i informa pe cei din Viet-Minh de tot ce se petrece pe aici.

Cu toate astea şi în pofida recomandărilor primite de la şefii lor, numeroşi soldaţi s-au simţit ispitiţi să guste din plăcerile pe care le ofereau frumoasele „tarifate”, reîntorcându-se, ca amintire, fie cu o cumplită durere de cap datorată abuzului de *choum* (alcool din orez), fie cu câte o maladie, pe care unii dintre ei ţineau s-o prezinte drept specială şi „onorifică”, dar care reprezenta unul din coşmarurile comandamentului Corpului expediţionar francez.

Deci, în vreme ce unii se iniţiau în materie de anatomie descriptivă şi comparativă, alţii, pe care soarta îi desemnase să facă de planton, scrutau cu privirile bezna din jur, cu toate simţurile în alertă, pândind tăcuta apropiere a ucigaşilor vietnamezi şi golindu-şi

încărcătoarele ba asupra unor pisici imprudente, ba asupra unor olane mişcate de vânt.

Deşi nu chiar „boboci”, noii-veniţi mai aveau multe de învăţat ca să poată face faţă acestui război purtat de o armată de umbre, susţinută de o populaţie fanatizată sau doar constrânsă.

În depărtare, pe direcţia Go-Vap, pe linia de centură a Saigonului, rafale de armament automat greu vesteau pe la miezul nopţii că unul din avanposturi intrase în contact cu inamicul. Străzile capitalei se umplură de zăngănitul şenilelor blindatelor trimise în ajutor.

În cartierul Foch, aproape de piaţa centrală, câinii se porniră să urle a mort. La marginea trotuarului, un spahiu[5] se căznea să reţină viaţa ce se scurgea din el odată cu sângele din spintecătura lăsată în trupul său de pumnalul unei „fantome”.

În zori, distrugătorul „Triomphant”, ancorat în extremitatea nordică a portului, a deschis focul mitralierelor sale grele asupra unor ambarcaţiuni suspecte ce lunecau tăcute, în jos, pe Dong-Nai.

În această ambianţă, căpitanul Bollin, convocat la Statul-Major al garnizoanei, împreună cu ceilalţi comandanţi ai trupelor debarcate, a aflat planul operaţiunilor pe care urma să le întreprindă începând de a doua zi.

Când jeepul care-l aducea înapoi a trecut prin dreptul cinematografului „Kim-Son”, tocmai explodase o grenadă, omorând sau rănind opt persoane.

transportat în cinci camioane, comandoul a ajuns în mai puţin de o oră la Cho-Moi, după ce traversase

CAPITOLUL II

Dakao şi Giandinh. Era o comună mare, forfotind de lume, întru totul asemănătoare aşezărilor din delta

---

5 Fiind putere colonială, Franţa crease o serie de unităţi formate, în general, din elemente autohtone, recrutate din rândurile triburilor şi etniilor nord-africane; corpul spahiilor (cavalerişti şi infanterişti) a fost organizat în 1834, la fel ca şi cel al zuavilor, aceştia din urmă fiind, cu precădere, infanterişti (n. tr.).

Mekongului. Mulţimea compactă care umplea strada principală s-a desfăcut, cu părere de rău parcă, făcând loc coloanei de vehicule, ca să revină imediat, ca o adevărată maree umană. Niciun european, exceptând compania de infanterişti care-şi aştepta schimbul. Aici se termina zona de relativă securitate şi începea teritoriul suspect.

P.C.-ul comandoului s-a instalat la intersecţia a trei drumuri, într-o vilă spaţioasă, cândva chiar luxoasă, dar care dobândise între timp aspect de fortăreaţă, cu ferestrele astupate până la jumătate cu saci de nisip, cu cazemate veghind pe la colţuri şi cu pereţii scrijeliţi de gloanţe şi schije.

În spatele curţii, întinşi pe brancarde, trei răniţi aşteptau la umbra unui copac. În cursul unei patrulări, infanteriştii se ciocniseră cu inamicul. Reveniseră cu răniţii şi cu doi morţi, care zăceau acum înfăşuraţi în foile lor de cort, biete baloturi pătate de sânge. În jurul lor se tot învârtea o mâţă scheletică, cu părul zbârlit, mieunând sinistru.

— Animalele astea nu-s chiar tâmpite, observă unul din infanterişti. Uitaţi-vă şi voi, ăsta-i motanul sărmanului Temier. Fiţi siguri că şi-a recunoscut stăpânul!

Predarea şi primirea poziţiei s-a operat cât ai bate din palme; era clar că acei care urmau să plece erau zoriţi s-o termine cât se poate de repede. Comandantul lor, un căpitan lung şi uscat ca o jordie, i-a transmis consemnele lui Bollin cu viteza unui ordinator. Acesta n-a înţeles mare lucru, exceptând faptul că moştenea un sector unde nu era recomandabil să-ţi scoţi nasul afară înainte de a fi căscat bine ochii.

Cea de a doua moştenire, de astă dată mai plăcută, era un tun automat cvadruplu, împrumutat de la nava „Triomphant” şi amplasat în intersecţie, într-un locaş de tragere protejat cu saci de nisip.

— O să vedeţi, e formidabil! Când începe să-şi scuipe boabele, ăia din faţă bat toate recordurile de viteză! Ah! uitasem: în fundul grădinii e calul şi cotiga. Foarte practice pentru alimentarea avanposturilor.

Acestea fiind zise, după o ultimă strângere de mână, căpitanul cel deşirat sări în cabina primului camion şi dădu ordinul de plecare. Curioasă, mulţimea îi cerceta din ochi pe noii-veniţi, dar rămânea la o distanţă respectuoasă de post.

— Bun, să trecem la faza următoare, glăsui Bollin, care, cu mâinile împreunate la spate, se învârtea de colo până colo. Plutonul lui Maxime rămâne pe loc; Lefèvre, bătrâne, tu ocupi poziţia de la rafinăria de zahăr. E la doi paşi de aici, imediat după plantaţia de palmieri ce-o vezi în stânga… Tu, Aumard, te instalezi la podul de la Dong-Nai. Sunt doi kilometri de mers pe jos. Ia calul şi cotiga ca să-ţi cari muniţia şi aruncătoarele, băieţilor le va fi mai uşor. Nu vă ocupaţi de patrule, ele vor pleca de aici.

— Pasează-mi două-trei cartuşe de ţigări, îi ceru lui Sartout sergentul Sanplon, săltându-şi raniţa în spinare. Băieţilor nu le-a mai rămas aproape nicio ţigară şi, dacă e să zăcem mai multă vreme în decor, trebuie să tragem şi noi nişte aer curat în piept!

— Ho, ho! Abia ieri-seară v-aţi căpătat raţia! Pun rămăşag că jumătate din ea aţi lăsat-o gagicilor din bordel!

— Ne-ai văzut vreodată dând ceva peste tarif? Asta o faci tu, zbanghiule, să-ţi ierte fata mutra de cioclu!

Adjutantul rămase cu gura căscată. Obrajii începură să-i devină stacojii de furie şi tocmai se pregătea de o replică ucigătoare când Bollin, simţind furtuna care se pregăteşte, interveni prompt:

— Vă potoliţi ori intru-n voi?… Dă-i ţigările, iar tu, fuga marş la pluton!

Plutonul apucase să se îndepărteze şi sergentul, înşfăcându-şi prada, porni în galop să-l ajungă din urmă, rânjind triumfător.

În Mmat la cotigă, faimosul cal, care de fapt era un catâr, se urni cu pas domol; era limpede că ştia traseul, pentru că nu trebuia deloc să fie condus.

Drumul şerpuia printre terenuri cultivate, orezării şi plantaţii de trestie-de-zahăr. Ţărani, înfundaţi până aproape de genunchi în mâl, se îndreptau pentru o clipă ca

să se uite la soldaţii care treceau. Cei care se aflau mai aproape de drum salutau, temători. Bivoli uriaşi, cenuşii, numai nămol, cu coarne gigantice, fixau şi ei oamenii în uniformă, cu ochii lor blânzi şi plini de muşte, rumegând gânditori.

Postul peste care au dat era instalat pe malul râului Dong-Nai, în pantă şi în dreapta unui drum de acces care ducea la un pod de beton. O cazemată, construită din saci cu pământ şi grinzi de lemn, proteja intrarea pe pod, cu ambrazurile chiar la nivelul tablierului. Restul adăposturilor era format din nişte cocioabe aproximative, cărămizi recuperate dintr-o cărămidărie distrusă, aflată pe partea cealaltă a drumului, şi puse la nimereală una peste alta. Drept acoperiş, bucăţi mari de tablă ondulată. În centru se ridica un mirador, înalt de trei metri. Singura zonă de umbră era oferită de crengile unui imens manghier, crescut pe la jumătatea pantei.

Râul, având în acest loc vreo cincizeci de metri lăţime, se supunea fluctuaţiilor mareelor; pentru moment, apele sale se scurgeau lent spre interiorul teritoriului, mâloase şi împuţite, cărând cu ele tot soiul de hoituri, umflate ca nişte baloane, unele verzui, descompuse pe jumătate. Din când în când, câte unul plesnea sub presiunea gazelor acumulate în interior şi atunci văzduhul se umplea de o cumplită duhoare.

În scurt timp, comandoul avea să remarce că aceşti siniştri „navigatori” păreau să circule după un orar precis. Astfel, „răposatul” de la ora 8, 30 îşi făcea promenada cu exactitatea unui cronometru; cel de la ora 10, mai umflat decât ceilalţi, a explodat într-o dimineaţă, izbindu-se de unul din pilonii podului, dar, la numai câteva minute, a fost înlocuit de un tânăr în pantaloni negri, fără cap, care, după doar două-trei ture, a căpătat dimensiunile predecesorului său.

Această morgă ambulantă, învăluită în pâcle de la orele 8 seara la 9 sau 10 dimineaţa, această junglă densă, estompată de ceţurile care stăruiau peste malul opus, vor fi, sperăm, suficiente ca să-i ofere cititorului imaginea

exactă a „mirificului” decor în care urma să-şi ducă zilele plutonul locotenentului Aumard.

Ostaşii, după ce şi-au organizat sistemul lor defensiv şi au stabilit unghiurile de tragere, după ce-au pus la punct, de bine de rău, cocioabele acelea, au coborât, nu fără o strângere de inimă, pentru prima lor noapte de veghe, la confluenţa cu teritoriul inamic. Ceaţa, care a prins să se întindă, le-a adus plăcuta vizită a unor cohorte de ţânţari însetaţi de sânge. Odată cu apusul soarelui, a început şi marele concert nocturn: asurzitorul orăcăit al broaştelor râioase, ţipetele lugubre ale animalelor de pradă, trâmbiţatul strident al buhailor-de-baltă.

Cei care erau de gardă în cazemată căscau ochii, încercând să străpungă bezna lăptoasă; auzul li se ascuţea sub permanenta tensiune de a prinde cel mai neînsemnat zgomot suspect, desprinzându-l din marele vacarm al naturii. Până şi zborul inocent al licuricilor devenea sursă de coşmar, şi nu doar una dintre sentinele a fost ispitită să deschidă focul, năzărindu-i-se că micuţa scânteie zburătoare ar fi un semnal codificat.

Primul care a făcut cunoştinţă cu inamicul a fost soldatul Gouraux.

La orele 22, de gardă la cazemata de la pod, aştepta, cu legitimă nerăbdare şi cu nervii puşi la grea încercare, să-i vină schimbul. Pe cadranul luminos al ceasuluibrăţară, acele păreau să-şi bată joc de el, deplasându-se cu o exasperantă încetineală.

În acelaşi moment, un vag plescăit, venind dinspre râu, l-a făcut să ciulească urechea. Poate că nu fusese decât săritura unui peşte, ori plonjonul unui cufundar? Dar plescăitul s-a repetat. Îngustimea abrazurii limitându-i câmpul vizual, a decis să iasă din cazemată şi, târâş, s-a apropiat de marginea taluzului. De aici, surplomba râul cu cel puţin cinci metri.

Inima îi zvâcni în piept. Plescăitul se repetă şi zări, deşi nu foarte clar, o undă care spinteca, perpendicular, cursul râului. Era clar, cineva venea înot. Simultan, dinspre pod se auzi un uşor zăngănit metalic.

De-a buşelea, Gouraux se furişă îndărăt la cazemată, despiedică puşca-mitralieră şi expedie o lungă rafală, măturând toată suprafaţa podului.

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât acest semnal, infernul s-a declanşat. Urlete discordante au spintecat noaptea, curmând brusc concertul vietăţilor junglei. De pe malul opus al râului, izbucni un foc intens. Dalele de beton ale podului răsunară sub tropăituri. În apă, plescăiturile se înmulţiră şi siluete fantomatice, acum nemaiferindu-se, prinseră să escaladeze panta mâloasă.

Într-o zecime de secundă, ostaşul înregistrase totul şi o sudoare rece îi inundă şira spinării. Siluetele atacatorilor se conturau, alergând pe lângă balustrade. Goli încărcătorul puştii-mitralieră, constată că primele siluete se dau peste cap şi cad ca nişte popice, şi introduse un nou încărcător în armă. În aceeaşi clipă, sergentul Aurieux şi soldatul Busson se năpusteau în cazemată şi-şi ocupau posturile de luptă.

Acum tot armamentul francez intrase în horă. O rachetă luminoasă trasă de locotenentul Aumard scoase din beznă o mulţime urlătoare, care se năpustea furibundă peste pod, se poticnea de primii morţi, dădea să se ridice dar era instantaneu culcată la pământ de grindina de oţel; reperele fiind stabilite, Gouraux nu trebuia decât să deplaseze uşor ţeava puştii sale mitralieră de la dreapta la stânga şi invers pentru ca tot ce stătea în picioare să fie secerat.

Pe mal, se făcea schimb de grenade; majoritatea proiectilelor vietnameze n-aveau însă cuiul de siguranţă scos şi cădeau ca nişte simple pietroaie, în timp ce „lămâile” franţuzeşti explodau unde trebuia, printre înotătorii care încercau să iasă la ţărm. O scenă dantescă, având drept fundal sonor urlete de furie şi durere.

În picioare sau ghemuiţi în dosul stivuiturilor de cărămizi ce slujeau drept pereţi cocioabelor, membrii comandoului împroşcau cu foc la gura ţevii umbrele care, la zece metri distanţă, se desprindeau din pâclă şi se repezeau la atac.

Totul a durat circa zece minute. Brusc, din hăţişul junglei răsună sunetul surd şi sacadat al unui tam-tam; la auzul lui, asaltatorii se retraseră, dispărură, se topiră în ceţuri.

— Încetaţi focul!

Detunăturilor şi exploziilor le urmă sfâşietorul vaier al celor răniţi: ţeste găurite, piepturi sfârtecate, pântece zdrenţuite. Ţipete ascuţite, gemete, horcăituri, totul amplificându-se într-un crescendo sinistru. Tăcuseră până şi buhaii-de-baltă. Niciunul din comando nu avea însă chef să iasă din adăpost; cu toţii aveau senzaţia unei capcane, şi apoi, mila îşi mai avea oare loc în acest tip de război?

Cei mai blindaţi dintre ei, cei care participaseră la campania din Birmania sau făcuseră parte din mareea eliberatoare a Franţei, asistau, cu emoţie stăpânită, la agonia adversarilor lor, care, dacă ar fi izbândit, n-ar fi cruţat pe nimeni din mica garnizoană a postului. Alţii, cei pentru care ciocnirea din acea noapte fusese prima lor luptă, strângeau din dinţi, supunându-se acestei crude dar necesare căliri.

În rândurile franceze, nicio victimă. Singura pagubă o înregistrase Marant, bucătarul, căruia o rafală mai bină ţintită îi transformase cratiţele în strecurători. Teafăr era şi catârul. Obişnuit, probabil, se adăpostise chiar de la începutul ciocnirii în spatele unui zid şi aşteptase acolo cu stoicism ca lucrurile să se potolească. Când totul s-a terminat, a revenit şi s-a culcat la rădăcina copacului, dovedind astfel deprinderile sale sănătoase de vechi combatant.

Când s-a crăpat de ziuă, o zi lividă, învăluită în ceţuri, gemetele şi chemările au încetat. Pe ţărm, zăceau treizeci de trupuri mânjite de noroi şi de sânge; pe două treimi din lungimea podului, douăzeci de cadavre grămădite unele peste altele păreau că ar fi vrut să slujească drept meterez altor şase, secerate de gloanţe în timp ce se retrăgeau, după cum o atestau dârele de sânge lăsate pe tablier.

Toate aceste trupuri aveau să sporească numărul macabrilor navetişti de pe râu, plimbându-şi zile în şir

cumplita duhoare până la plesnitura finală.

Pâcla se risipea, făcând loc soarelui. Dinspre malul opus, de acolo de unde începea jungla, răsună un foc solitar de armă. Soldatul Lelièvre, care tocmai sufla în cana lui cu ceai, scăpă recipientul, duse mâna la gât, se prăbuşi. Mort.

Stupoarea impuse tăcerea, apoi puşca-mitralieră din mirador ripostă, golind un încărcător asupra lizierei. Singurul ecou a fost cârâitul, batjocoritor parcă, al unei bande de papagali.

După imprudentul înjunghiat la Dakao, comandoul înregistra cel de al doilea mort.

De la prima tentativă inamică s-au scurs patru zile. Patru zile de zăpuşeală, jilavă şi nesănătoasă, şi patru nopţi de nervi măcinaţi sub imperiul unei frici indistincte, dar permanente. Jungla rămânea mută.

Apoi a urmat noaptea „demolatorilor”.

A început pe la orele 21, prin câteva lovituri surde care s-au transformat rapid într-o bocănitură ritmică şi regulată. Rebelii vietnamezi se înverşunau cu maiurile asupra a ceva. Asupra a ce?

Consultând harta, locotenentul Aumard a găsit imediat explicaţia.

Cam la un kilometru de postul pe care-l ocupau, drumul era tăiat de un *arroyo* peste care fusese construit un pod de beton, asemănător celui pe care-l proteja plutonul. Lipsit probabil de explozivi, inamicul decisese să-l distrugă în acest mod incredibil, absolut „artizanal”.

Nici măcar o secundă de pauză; până la ivirea zorilor, au ciocănit întruna. Locotenentul îi raportă faptul lui Bollin, care, la rândul său, preveni Saigonul. Un *pipper-cup* (mic avion de recunoaştere) se roti de câteva ori deasupra obiectivului, dar nu observă nimic anormal. Cu multă iscusinţă, „demolatorii” îşi camuflaseră opera.

Pe la sfârşitul după-amiezii, o echipă din detaşamentul de armament greu, debarcat odată cu comandoul lui Bollin, îşi făcu apariţia şi amplasă două aruncătoare de 80 mm în imediata vecinătate a postului.

Veni noaptea, şi bocănitul maiurilor îşi reluă, neostoit, ritmul. Ostaşii comandoului, care găseau hazlie înverşunarea asta de termite, se bulucirăă în jurul aruncătoarelor, pe care servanţii acestora le reglau după coordonatele date de un sublocotenent, comandantul lor.

Şuierând, patru proiectile porniră, unul după altul, spre înaltul cerului, şuierul se prefăcu în fâlfâitul caracteristic traiectoriei de coborâre şi, după o clipă de linişte, răsunară patru explozii violente, al căror ecou se rostogoli îndelung peste junglă.

Bocănitul încetă. Coordonatele se dovediseră exacte.

Dar, pentru că orice acţiune se cere verificată, comandoul Bollin primi ordinul să efectueze o patrulare în direcţia faimosului şantier vietnamez.

Căpitanul sosi în zori, însoţit de plutonul locotenentului Maxime. Era într-o excelentă dispoziţie. După ce-i strânse mâna lui Aumard, cu o savantă priză de judo, dublată de o piedică, îl expedie pe bietul ofiţer cu picioarele în sus, hohotind batjocoritor:

— Ce-i cu reflexele tale, copilaş, ai cam ruginit! Uite, mi-a prins bine să-mi mai dezmorţesc muşchii; la noi, noaptea, nu-s decât pisici în care să tragi! Doar tâmpitul ăla de Purot, care, când e de sentinelă, vede peste tot numai fantome, de a fost cât pe ce să împuşte catârul pe care mi l-ai trimis îndărăt alaltăieri! Hai, îmi oferi un păhărel din basamacul tău înainte de a o lua din loc?

După ce aprecie cu o satisfăcută plescăitură de limbă robusteţea ginului dat de duşcă, escaladă din trei salturi taluzul şi, ajuns pe drum, fluieră adunarea.

— Haide, mişcaţi-vă fundurile! Bertomel, treci în faţă cu doi cercetaşi, restul, în şir câte unul, în ambele şanţuri! Atenţie, în măsura posibilului, încercaţi să nu fiţi reperaţi înainte de a ajunge la obiectiv. În cazul că dăm de dracu', retragere pe grupe, una o acoperă pe cealaltă. Înţeles? Bun, daţi-i bătaie!

Şi, întorcându-se spre Sanplon, care-i privea cum pleacă, fumând o ţigară la intrarea în cazematăă, strigă:

— Ei, fecior! Când trecem podul, expediază cinci-şase

rafale în natură, dacă au cumva pândari, o să bage capul la cutie!

Puşca-mitralieră prinse să răpăie; în fugă, patrula traversă podul şi dispăru în şanţurile care mărgineau drumul.

Utilizând perfect terenul, Bertomel şi cei cinci cercetaşi aveau un avans de vreo cincizeci de metri. Căpitanul îi urma cu una din grupe, cealaltă, sub comandajocotenentului Maxime, se deplasa prin şanţul din dreapta. Înaintarea era destul de lesnicioasă, vegetaţia abundentă de pe marginile drumului constituind un excelent camuflaj. Cinci sute de metri au fost parcurşi fără incidente.

Inamicul, însă, veghea. N-au apucat să depăşească podul, şi sentinelele vietnameze i-au şi reperat. În spatele lor, în junglă, a fost organizată o ambuscadă, menită să-i surprindă la întoarcere.

După alţi două-trei sute de metri parcurşi fără a descoperi nimic suspect, şi după ce au urcat o pantă uşoară, francezii au zărit, în sfârşit, ţinta misiunii lor. În faţă era podul, cu învelişul de beton distrus cam pe o pătrime din lungimea totală a lucrării. Cofrajul metalic rămăsese însă intact. Era clar că se impunea o operaţiune de anvergură, cât mai urgentă, dacă se dorea salvarea podului şi evitarea tăierii drumului.

Socotind misiunea îndeplinită, Bollin tocmai se pregătea să cheme îndărăt cercetaşii şi să ordone retragerea, când, drept în faţă, o puşcă-mitralieră inamică deschise focul. În aceeaşi clipă, din dreapta şi din stânga lor, răpăiră alte împuşcături, obligând comandoul să dispară pe fundul şanţurilor.

— Maxime, retrage-te! răcni Bollin. Te acoperim, după aceea, la fluierul meu, faci acelaşi lucru!

— O.K., pe curând!

Francezii au ripostat, însă oarecum la nimereală, inamicul rămânând invizibil. Dar chiar şi aşa, tirul lor a permis grupei din şanţul drept să se retragă cu vreo sută de metri, fără pierderi. A urmat fluierul căpitanului, şi a

fost rândul oamenilor săi să se strecoare îndărăt prin şanţ. Şi aici totul a mers bine, dar vietnamezii nu-i slăbeau deloc, iar grindina lor de gloanţe îi obliga pe francezi să înainteze numai târâş. Aşa s-au ciocnit de ambuscadă.

Cocoţaţi în copaci, dar stânjeniţi totuşi de vegetaţie, rebelii căutau să nu rateze nicio ţintă. Ostaşul care era chiar lângă Maxime se prăbuşi ca secerat. Un altul, un tânăr parizian pe nume Dupont, aflat la prima sa luptă, scoase un strigăt surd, apucându-şi cu ambele mâini coapsa dreaptă. Printre degetele lui crispate, sângele ţâşni imediat. Constatând că primul a murit pe loc – un glonte în plină faţă –, locotenentul se târî spre cel de al doilea. O rană sinistră, provocată probabil de un glonte cu vârful crestat, lăsa să se vadă un colţ al ficatului. Îl trecu un fior, dar, stăpânindu-şi oroarea, rupse ambalajul unui pansament, aplică faşa peste pântecele sfârtecat şi îndesă totul sub centiron.

Situaţia nu era deloc roză. De pe fundul şanţului din stânga, Bollin încerca s-o aprecieze cât mai just. Mai bine adăpostită de o denivelare a terenului, grupa pe care o comanda n-avea încă niciun rănit. Bertomel scoase brusc o înjurătură:

— Fir-ar să fie! Am reperat unul. Şi, smulgând puşca mitralieră din mâinile trăgătorului de alături, o propti în umăr ca pe o banală carabină şi goli întregul încărcător asupra unui pâlc de palmieri aflaţi la vreo treizeci de metri distanţă.

Aidoma unor fructe prea coapte, trei trupuri se prăvăliră printre frunziş şi rămaseră încremenite pe pământ. Dublând norocoasa lovitură, un alt comando, măturând crestele copacilor, descoperi, la rându-i, un alt lunetist. Profitând de această neaşteptată reuşită şi de scurtul răgaz pe care îl crease, Bollin sări afară din şanţ şi, urmat de oamenii lui, se năpusti, trăgând în fugă asupra inamicului, în sfârşit, descoperit.

Animat de reflexul combatantului experimentat, Maxime, lăsând rănitul în grija unui ostaş, părăsi, la rându-i, adăpostul şi se repezi în junglă, cu intenţia să prindă în

cleşte zona suspectă.

Asaltul neprevăzut al francezilor provocă la inamic un moment de confuzie. Tirul îşi pierdu din precizie, deveni haotic. Manevra de învăluire operată de Maxime a dat imediat rezultatul scontat: trei rebeli, rămaşi poate şi fără muniţie, văzându-l pe Bollin sosind ca un ciclon, s-au repezit direct în braţele băieţilor lui Maxime. Urletul lor de groază a fost curmat, cei trei fiind seceraţi cu foc la gura ţevii.

Cu un icnet de ţapinar, Bollin abătu patul carabinei sale peste ţeasta unui galben, care, sărind de după tufiş, dădea să-şi descarce în el pistolul. Patul armei s-a făcut ţăndări, la fel însă şi craniul inamicului, prefăcut în chiseliţă şi împroşcând cu sânge în toate părţile. Caporalul Bercet, unul din cercetaşi, se pomeni nas în nas cu o namilă de tonkinez dintr-un mărăciniş. Prompt, i-a expediat un glonte în piept, dar n-a putut evita rafala pe care, cu un ultim gest, inamicul a slobozit-o. Cu pântecele ciuruit, s-a prăbuşit peste adversarul său care agoniza.

Neaşteptata schimbare a raportului de forţe l-a dezorientat pe inamic, care, fie prost organizat, fie prost comandat, a dat bir cu fugiţii; cei ambuscaţi de partea cealaltă a drumului n-au îndrăznit să sară în ajutorul tovarăşilor lor disperaţi şi, după câteva focuri trase la întâmplare, au dispărut, la rându-le, în desişul junglei.

Deşi salvată, patrula avea tot interesul să abandoneze cât mai repede zona de contact. Doi morţi şi un rănit puteau trece drept un preţ modest pentru o capcană care, în mod normal, ar fi trebuit să se termine cu lichidarea întregului grup, dar tributul era, totuşi, greu.

Bollin îşi adună oamenii şi reveni la pod, de astă dată furişându-se prin junglă. Susţinut de doi camarazi, Dupont, alb ca varul la faţă, se căznea să nu geamă, ba chiar s-o facă pe viteazul. Era limpede că rana primită îl ştergea definitiv din rândurile comandoului. Abia debarcată, unitatea fusese deja serios scărmănată, fără să fi înregistrat o operaţiune cât de cât „valabilă”.

Eliberat de tensiunea acţiunii, căpitanul devenise

ursuz, furios că se lăsase astfel surprins de inamic.

— Ne-au avut ca pe nişte muhaiele! mârâi el la adresa lui Aumard. Ar fi trebuit să-mi treacă prin minte că „icterioşii” vor fi cu ochii pe noi şi ne vor pregăti o porcărioară în stilul lor. Ce mă costa să cer sprijinul unui TAB? Singura chestie care mi-a plăcut în tot rahatul ăsta a fost curajul şi iniţiativa lui Maxim! Când şi-o mai şterge caşul de la gură, să vezi ce comandant grozav iese din el!

După cincisprezece zile, răstimp în care inamicul a mai tatonat sistemul defensiv al postului, dar fără prea mult elan, o companie de puşcaşi-marini de pe „Triomphnat” a luat locul comandoului. Rebelii nu păreau foarte siguri de ei şi, în plus, armamentul disparat de care dispuneau nu le îngăduia să angajeze o bătălie în regulă cu forţele franceze. În schimb, hărţuielile s-au ţinut lanţ. Viespea sâcâia tigrul.

Camioanele au transportat, deci, comandoul la şcoala-cantonament din Dakao. Care va fi următoarea lor misiune? Uite, asta-i preocupa cel mai puţin! Până atunci, înţelegeau să profite la maximum de plăcerile pe care trepidanta capitală li le oferea.

Şi erau destule! Dancinguri, cinematografe, localuri oficiale de joc, dar şi nenumăratele tripouri clandestine, plus diversele stabilimente în care rafinamentele asiatice se îngemănau cu plăcerile şi viciile occidentale. Dezmăţul era paravanul în dosul căruia capitala Cochinchinei[6] îşi ascunde spaima şi mizeria.

CAPITOLUL III

În nefericire, perioada de destindere, apreciată de toţi în cel mai înalt grad, s-a dovedit scurtă. Înaltul Comandament decizând să procure comandourilor îndeletniciri ceva mai conforme statutului lor decât hoinărelile pe străzile oraşului, oamenii lui Bollin au primit, la numai trezi zile de la sosirea lor la Dakao, ordinul să-şi pregătească raniţele de drum. Sigur, bombănelile n-au lipsit. Mulţi dintre ei apucaseră să-şi

6 Nota: Vechea denumire a ceea ce s-a numit, ulterior, Vietnamul de Sud (n.tr.).

organizeze „odihna războinicului” monopolizând favorurile „frumoaselor” din cartierul rezervat, lucru cu atât mai simplu şi mai practic cu cât nu era decât o stradă de traversat.

Convocat la Comandamentul garnizoanei, Bollin a aflat că are drept misiune executarea unei pătrunderi ofensive pe direcţia La-Thieu, localitate situată la vreo cincisprezece kilometri distanţă de Cho-Moi. În această operaţiune, comandoul avea să fie sprijinit de două tancuri aparţinând Diviziei a 2-a Blindate. În plus, îi era repartizat un ofiţer anamit, din Serviciul de informaţii şi contrainformaţii, sublocotenentul Phuc, care, de la bun început, s-a dovedit a fi un taciturn. Când vorbea, parcă-şi picura cuvintele cu pipeta. Această meteahnă, căreia i se adăuga şi caracterul destul de obscur al misiunii sale, nu era de natură să-i atragă Simpatia celorlalţi ofiţeri. De aici, şi o anumită rezervă din partea lor. La rându-i, anamitul nu părea să-şi facă prea mult sânge rău şi nici nu încerca ceva care să amelioreze raporturile lui cu noii săi camarazi.

Dacă vestea plecării a produs reacţii diferite, în cazul sergentului S-anplon ea a provocat o adevărată dramă; sergentul, care de obicei nu-şi pierdea niciodată timpul cu complicaţii amoroase, cunoscuse o tânără frumuseţe locală şi, cu toate că nu obţinuse încă nimic „pozitiv” de la ea, spera ca acest lucru să se întâmple cât de curând. Aşa stând lucrurile, decizia Statului-Major, decizie care stopa net manevra sa de „învăluire”, a fost de natură să-l aducă în pragul turbării. Renunţând până şi la cină, a pornit în galop să-şi ia rămas bun de la proaspăta sa cucerire.

Sem – aşa se numea fata – în vârstă de douăzeci şi doi de ani, fusese înzestrată de maica natură cu toate avantajele unei perfecte şi delicate frumuseţi. Încheieturile sale fine, sânii mici, dar bine împliniţi, chipul ca de păpuşă modelată în porţelan, toate dovedeau că alegerea sergentului – şi Don Juan, dar şi bărbat cu gusturi alese – fusese dintre cele mai izbutite.

Sem era violonistă într-o mică orchestră care făcea deliciile clientelei unei braserii – „La Jean” – de pe

faimoasa stradă saigoneză Catinat. Aici a aşteptat-o Sanplon, golind nenumărate halbe de bere, să-şi termine programul ca să-i poată anunţa vestea cea proastă. Pe drăgălaşul chip al fetei s-a aşternut tristeţea. Şi-a sprijinit obrăjorul de umărul sergentului.

— Ce lucru trist, Pierre. Abia am apucat să ne cunoaştem, şi iată-te plecând! O să lipseşti mult?

— Din nefericire, nu ştiu nimic, Sem. În blestemata asta de meserie pe care o am, ştii întotdeauna data când pleci, dar niciodată când te întorci… O să ai răbdare să mă aştepţi?

— Oh! Pierre, cum te poţi îndoi? Ai să mă găseşti aici, aşa cum mă vei lăsa în seara asta! Va fi îngrozitor să te ştiu în pericol! Vai! Cât de crud şi absurd e acest război, deşi, dacă n-ar fi fost el, nu ne-am fi cunoscut niciodată! Crezi chiar că te-aş putea uita, fie şi pentru o clipă?

— Nu, am deplină încredere, dar mă apucă nebunia la gândul că alţii ar putea să se apropie de tine şi să…

— Pierre, toate gândurile mele îţi aparţin şi locul tău nu-l va lua niciodată un altul!

Dar vai! nici tandrele făgăduieli, nici zbuciumatele păreri de rău n-au împiedicat orele să se scurgă, şi a venit, inexorabil, momentul despărţirii. Sanplon a condus-o pe tânăra lui iubită până la micul apartament în care locuia împreună cu maică-sa, într-un pasaj ce dădea în bulevardul Charner. Învăluiţi de întunericul nopţii, au rămas un lung moment înlănţuiţi, totodată trişti şi fericiţi. În pofida planurilor ce şi le făcuse, întreprinzătorul curtezan n-a îndrăznit să profite, în niciun moment, de situaţie. O reţinere instinctivă îl îmboldea s-o respecte pe Sem. Această dragoste, abia născândă, n-avea nimic comun cu efemerele aventuri de până acum şi, deşi nebun de dorinţă, se mulţumi cu sărutările culese de pe fragedele buze ale fetei.

Inexorabila oră a stingerii – a interdicţiei de circulaţie – i-a despărţit şi, uitându-se după ostaşul care se îndepărta şi care, în prezent, reprezenta întreaga sa viaţă, tânăra vietnameză simţi cum o podidesc lacrimile. Va

reveni oare? Nu va rămâne, cumva, să zacă în cine ştie ce sinistră margine de orezărie?

Acest ultim gând slobozi hohotul de plâns care-i ferecase, până atunci, pieptul.

În zorii zilei, învăluit de pâclele ce veneau dinspre *arroyo*, comandoul se îmbarcă în camioane. Înaintea coloanei, duduind din motoarele care se încălzeau la ralanti, cele două tancuri de însoţire, mastodonţi de oţel, aşteptau momentul plecării. Un jeep-radio şi o ambulanţă completau formaţia.

— Phuc, dumneata treci în camionul din coadă împreună cu Maxime, ordonă Bollin.

— Bine, domnule căpitan, răspunse, cu o voce neutră, cel interpelat. Care sunt ordinele dumneavoastră în ceea ce mă priveşte în cazul în care trebuie să acţionăm?

— Nimic special. Faci ce fac şi alţii.

O mulţime de curioşi se îmbulzea în piaţă; unii, aparent indiferenţi, îşi instalau tarabele, alţii, însă, încercau să se apropie de vehicule. Spahiii care asigurau serviciul de ordine îi respingeau, fără brutalitate, dar în mod ferm. Un fluierat prelung anunţă plecarea.

O dată străbătute Go-Vap şi Cho-Moi, prin aceeaşi mulţime zgomotoasă şi matinală, se putu zări şi postul care proteja podul. Ceaţa era la fel de deasă – dacă nu chiar şi mai deasă – ca la Dakao. Echipaţi în uniformele lor din pânză de doc, ostaşii dârdâiau şi din pricina aerului jilav, şi din cauza vântului stârnit de viteză.

— Stop! Debarcarea! Aveţi un sfert de ceas ca să vă dezmorţiţi. Cei care vor cafea fierbinte o pot căpăta de la bucătăria mateloţilor.

După acest scurt ordin, Bollin pătrunse în adăpostul maistrului-militar de marină care comanda postul.

— Salut, corăbierilor!… N-aş zice că-i prea cald aici, la voi. Am fost sfătuit să aflu cum s-a desfăşurat ultima voastră patrulare dincolo de pod. Aseară, nu? Aţi dat peste ceva nou?

— Nu, domnule căpitan. Ne-am apropiat de podul de beton fără să întâlnim măcar o mâţă. Noaptea, în schimb,

au bocănit în draci. Le-am expediat câteva obuze de aruncător, ceea ce i-a mai potolit un moment, după care s-au pus iar pe treabă. Nu-i nicio oră de când au isprăvit cu ciocănitul!

— Mda! Sunt încăpăţânaţi şi nu trag chiulul! Socot că dacă vrem să recuperăm pasarela în stare bună, e cazul să trecem la acţiune. Bun, îi dăm bătaie? Aţi îndepărtat barajele de sârmă ghimpată de pe tablier?

— S-a făcut, drumul e liber. Vă doresc mult succes, domnule căpitan.

— Urează-mi pur şi simplu baftă, aşa e mai sigur!

După acest schimb de urări şi după ce a înghiţit o cană de cafea fierbinte, Bollin a strâns mâna gazdei sale şi a ieşit în şosea, unde oamenii începeau să se încoloneze.

— Lefèvre, Maxime! strigă el, puneţi câte doi pistolari sus, pe tanc! Să nu ne pomenim cu vreun „acrobat” care să încerce să arunce grenade în turele!

Îşi aprinse o ţigară, îşi săltă centironul şi îşi potrivi pe umăr cureaua carabinei[7].

— Gata, i-am dat drumul! Plutonul Aumard, pe stânga, Lefèvre, pe dreapta, iar Maxime, în ariergardă. Vezi, ai grijă şi de camioane!

Păstrând între ele cam douăzeci de metri distanţă, cele două blindate se angajară pe pod. Vizibilitatea era redusă la vreo zece metri, aşa încât conducătorii s-au văzut nevoiţi să deschidă obloanele blindate. În vârful turelelor, comandanţii de car s-au asigurat că benzile mitralierelor jumelate sunt bine introduse în închizătoare. Cu spinările rezemate de blindaj, pistolarii scrutau cu privire liziera junglei. Pe ambele margini ale drumului, cu arma în cumpănire, înaintau, în flanc câte unul, ostaşii comandoului. În urma lor, la vreo sută de metri distanţă, veneau şi camioanele.

Pădurea rămânea tăcută. Timoraţi pesemne de

---

7 Note:
La începutul războiului din Indochina, mulţi ofiţeri preferau ca armă individuală carabina M-l, de fabricaţie americană, semiautomată, reputată pentru prezida ei şi pentru cadenţa mare a tirului (n. tr.).

duduitul motoarelor şi presimţind că, de data asta, înfruntarea va fi dură, eventualele baraje inamice se dispersaseră.

Totul a mers bine până în imediata apropiere a lucrărilor începute şi sabotate, apoi, brusc, sfâşiind cu răpăitul mitralierelor sale apăsătoarea linişte, tancul din faţă deschise focul. Snopurile gloanţelor trasoare iluminară pâcla lăptoasă, înfundându-se în desişul pădurii.

— O cazemată! răcni comandantul de car, înainte de a lăsa capacul turelei. Capul la cutie, pifani, atac cu tunul!

Riposta cazematei descoperite se manifestă, în acelaşi moment, sub forma unor serii strânse de puşcă-mitralieră; tzbindu-se de blindajul tancului, gloanţele stârniră jerbe de scântei, ricoşând în toate părţile şi şuierând pe la urechile ostaşilor trântiţi la pământ.

Tunul bubui la rândul său, expediind şase obuze direct în cazemată. Aceasta amuţi. Reluându-şi mersul şi continuând să împroaşte cu mitralierele jungla înconjurătoare, tancul se angajă pe pod, dar se văzu nevoit să oprească. O parte din tablier dispăruse, nu rămăsese decât armătura metalică. Refacerea se impunea cu maximum de urgenţă. Plutonul lui Maxime a primit ordinul să aducă la faţa locului planşeele de lemn pregătite special în acest scop şi încărcate în camioane.

Bollin i-a ordonat lui Aumard să traverseze canalul şi să asigure protecţia celor care urmau să aşeze planşeele. Trecerea apei s-a efectuat destul de uşor, dar, o dată ajunşi pe malul celălalt, oamenii plutonului au fost întâmpinaţi cu foc – e drept, destul de dezordonat. Trântindu-se pe burtă, căutară să-i repereze pe invizibilii trăgători. Lestier, unul din cercetaşi, încasă un glonţ în genunchiul drept şi urlă de durere. Rotula îi fusese smulsă şi rana sângera abundent. Aumard se repezi la rănit şi-l târî în dosul unei ridicături de pământ. Din câteva mişcări rapide şi sigure, aplică un garou şi pansamentul individual. Apoi, strecurând o ţigară între buzele celui căzut, îi spuse:

— Trage o duşcă de trăscău şi fumează-ţi ţigara. Ambulanţa o să te ridice îndată ce podul va fi reparat. Nu

te clinti de aici, o să încercăm să-i detectăm pe afurisiţii ăştia de trăgători!

Urmat de grupa sergentului Aurieux, sosită între timp, sări peste şanţ şi se înfundă în junglă, furişându-se prudent de la un copac la altul.

Rebelii continuau să tragă, dar sporadic, căutând ţinte pe care, din fericire, ceaţa le făcea imprecise. Ostaşii ajunseră la cazemata distrusă de obuzele tancului. Era o alcătuire din baloturi de latex şi grinzi din lemn de teck, provenite, judecând după inscripţiile pictate cu roşu şi auriu, vizibile încă, din cine ştie ce pagodă devastată. În preajmă, zăceau trei cadavre, sfârtecate şi parţial carbonizate. Torsul celui de al patrulea, retezat la nivelul şoldurilor, înţepenise, aruncat de explozie între rădăcinile unui copac. Armele însă dispăruseră, recuperate de supravieţuitori.

Aumard îşi opri oamenii, care se adăpostiră în dosul baloturilor de latex; mitralierele tancului, care-şi reluaseră tirul, continuau să toacp frunzişul arborilor. Dintr-unul din ei, aidoma unui fruct prea copt, se prăvăli, deodată, trupul unui trăgător ambuscat. Căzu, dislocat, şi rămase să zacă fără viaţă.

— Ia te uită, comentă cinic Aurieux. Nu ştiam că arborii de teck fac ghinde atât de mari! Hotărât lucru, nu-i zi să n-ai ceva de învăţat!

Pasajul fiind refăcut, înaintarea îşi reluă cursul în zăngănitul şenilelor. Focul inamic încetă, rebelii se retraseră, mereu invizibili.

Trei kilometri mai încolo, apăru şi mica aşezare Baton, cuibărită într-un luminiş, la două sute de metri de şosea. În acelaşi moment, inamicul deschise, din nou, focul. Violent. Unul dintre cercetaşii instalaţi pe carcasa tancului se rostogoli, atins în pântece. Blindatul pivotă pe o şenilă ca să pună la adăpost pe cel de al doilea cercetaş şi deschise focul, simultan, cu mitralierele şi cu tunul.

— Lefèvre! răcni Bollin, galop în sat şi curăţiţi-mi-l!

Maxime, trage-te mai îndărăt şi ia rănitul! Culcat, tâmpitule! – asta era la adresa cercetaşului care dăduse să

le ridice – vrei să te mai alegi cu o gaură?

Curbând instinctiv spinarea sub grindina de oţel împroşcată de cele două blindate, plutonul lui Lefèvre porni în salturi scurte, profitând de orice denivelare, spre sat.

Teferi, dar cu sufletul la gură şi lac de năduşeală, ostaşii ajunseră la primele case. Precum o ghiulea, Solaris scoase din ţâţâni uşa primei dintre ele, dar, nimerind peste o mescioară, se întinse pe jos cât era de lung, într-un zgomot asurzitor de veselă spartă.

Sărind imediat în picioare, se pomeni faţă-n faţă cu un bătrânel care strângea lângă el o fetiţă de vreo cinci-şase ani, înnebunită de frică şi plângând amarnic. Moşneguţul dârdâia şi el, holbându-se la soldat, cu dinţii clănţănindu-i în gură.

— Nu te mai smiorcăi, tataie, îi aracă ostaşul, nu vreau să te halesc…! Bagă-te într-un colţ cu ploada, cam plouă cu plumb pe ziua de azi!

Observând un ulcior plin cu apă, bău din el îndelung, după care se apropie de fereastra din peretele opus uşii şi cercetă atent terenul din faţă. O uliţă, un maidan, o cale ferată. În dreapta, clădirea incendiată a unei mici gări. Câţiva indivizi tocmai săreau din nişte vagoane distruse şi dispăreau în dosul a ceva care fusese, pesemne, o magazie.

Solaris sări ca o pisică prin fereastră, şuieră strident printre dinţi şi imediat trei ostaşi din grupa lui apărură din cocioaba învecinată şi se luară după el în direcţia gării. Ajuns primul la magazie, deschise uşa cu o izbitură de bocanc şi mătură interiorul cu o lungă rafală de pistol-mitralieră. Răsunară câteva ţipete de durere, dar şi o grenadă se rostogoli, fâsâind, la picioarele lui. Abia a avut timpul să se adăpostească după uşcior şi să mai sloboadă o rafală în direcţia unor umbre care se agitau în fundul încăperii, că proiectilul a explodat, pulverizând ce mai rămăsese din acoperiş. Noroc de cască, altminteri bucata de grindă care i-a căzut drept peste ţeastă l-ar fi lăsat cu siguranţă lat pe duşumea.

Totuşi, a rămas buimac câteva clipe şi nu şi-a revenit

decât nopţi însângerate sub palmieri în momentul în care cei trei camarazi ai săi au irupt în hârbuita magazie. Unul din ei şchiopăta.

— Era tot ce se afla la vedere când am plesnit nenorocita aia de „lămâie”! exclamă el, arătându-şi fesa stângă. O să aibă ceva de lucru dom doftor cu cleştişorul lui, sunt pe puţin o duzină de schije!

În fundul magaziei, şapte rebeli, ciuruiţi precum nişte strecurătoare, zăceau pe duşumeaua năclăită de sânge. Doar trei dintre ei erau înarmaţi, cu nişte puşti demodate, al patrulea avea agăţate la centură câteva grenade.

Fără să-şi mai piardă timpul, francezii părăsiră locul şi, mergând de-a lungul şinelor de cale ferată, ajunseră în centrul comunei. Aici, lupta era pe sfârşite. Scos din clădirea şcolii, ultimul său punct de sprijin, inamicul, lăsând alţi trei morţi pe teren, se retrăgea în dosul ecranului protector al unei plantaţii de trestie-de-zahăr.

Feignet, care, proţăpit pe tamponul carcasei unui fost vagon, inspecta împrejurimile în căutarea unei ţinte, făcu brusc un salt de peşte scos pe uscat şi, după o tumbă spectaculoasă, se prăbuşi pe taluz cu cracii-n sus. Moartea îl ocolise, abia atingându-l; drept în mijlocul frunţii, un glonţ perforase oţelul căştii, dar se oprise în dublura de plută. Scăpase ca prin minune, alegându-se doar cu un cucui zdravăn.

Lefèvre ezită să-i urmărească pe fugari în desişul plin de primejdii ascunse al plantaţiei de trestie, mulţumindu-se să ceară câteva salve de aruncător şi să cerceteze satul. N-a descoperit decât nişte civili înfricoşaţi, ascunşi prin diverse cotloane. Câteva colibe, atinse de obuzele tancului la începutul operaţiunii, sfârşeau de ars. Plutonul reveni la şosea, în vreme ce exploziile asurzitoare ale minelor de aruncător zguduiau văzduhul.

Din toate colţurile junglei, tam-tam-urile răsunau, telegrafe primitive dar eficace, transmiţând combatanţilor vietnamezi dispersaţi prin zonă misterioase consemne. Răpăitul lor, stârnind prelungi ecouri, avea ceva sinistru şi neliniştitor. Formaţiunile viet-minh, surprinse de

bruscheţea atacului francez şi, mai ales, de prezenţa blindatelor, nu vor încerca oare să concentreze în zonă mulţimile fanatice ale partizanilor lor?

Bollin era singurul care ştia că grupul lui, lansat în chip de vârf de lance, avea misiunea de a servi, într-un fel, drept momeală şi de a atrage maximum de efective inamice. Concomitent cu el, alte formaţiuni aveau să plece în cursul dimineţii şi, urmând axe oarecum paralele, să atingă centrele La-Thieu şi TanPhuoc, zăvorând astfel întreaga regiune.

Până în prezent, lucrurile demaraseră destul de bine. Elementele inamice întâlnite erau incapabile să ofere o rezistenţă serioasă. Se impunea, deci, să se înainteze cât mai repede înainte ca ele să apuce să-şi coordoneze acţiunile şi să se retranşeze la TanPhuoc.

Înaintarea a fost reluată. În scurt timp, jungla se rări, Mcând loc întinderilor plate ale orezăriilor. Căpitanul îşi dispersă oamenii, ordonând plutoanelor lui Aumard şi Lefèvre să avanseze de-a lungul micilor diguri, la oarecare distanţă de şosea.

Din loc în loc, pâlcuri de copaci sau de bambuşi ascundeau trăgători izolaţi care scăpau câteva focuri asupra fancezilor. Din fericire, armamentul de care dispuneau nu era deloc faimos şi, de teama tancurilor, trăgeau întotdeauna de la mare distanţă. Gloanţele şuierau, derizorii, prin aer, şi soldaţii nici măcar nu se ostenea să le facă „temenele”.

Aşa stând lucrurile, a fost un pur ghinion că un glonţ a nimerit drept în umărul comandantului unuia din tancuri în timp ce acesta, pe jumătate ieşit din turelă, cerceta cu binoclul linia orizontului. S-a văzut nevoit să-şi părăsească vehiculul şi să se aşeze pe iarbă, aşteptând ambulanţa.

— E grav? l-a întrebat Bollin, oprindu-se în dreptul lui. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, nu pare ceva prea serios. Dacă aveţi, daţi-mi o ţigară, ale mele au rămas în maşină.

— Uite, ia tot pachetul. Nu mai sta aici, eşti o ţintă mult prea ispititoare şi-ai putea s-o încasezi şi a doua oară!

Din acel moment, fiecare pâlc de copaci a fost împroşcat cu foc de armă automată grea, şi nu o dată cercetaşii au descoperit printre trunchiuri cadavrele unor trăgători, seceraţi de gloanţele de mare calibru ale mitralierelor jumelate.

Un alt cuib de rezistenţă, de astă dată mai serios, se manifestă în dreptul unui cătun aşezat la marginea drumului. Tirul unei arme automate răpăi pe învelişul de oţel al celor două blindate. Prudenţi, comandanţii de car închiseră rapid obloanele. Inamicul săvârşise o eroare tactică: primele rafale ar fi trebuit îndreptate nu asupra celor două vehicule, oricum insensibile la gloanţe, ci asupra oamenilor lui Aumard care veneau din urmă, la numai două sute de metri distanţă. Cu un perfect reflex de acrobaţi, cercetaşii săriră de pe blindaj direct în mâlul orezăriilor, la adăpostul micilor diguri.

Cel de al doilea tanc stopă şi se răsuci pe o şenilă, expunând flancul său stâng inofensivelor gloanţe, dar constituind în acest fel un ecran protector pentru plutonul lui Maxime, care-l urma.

Primul, continuându-şi drumul, se postă în faţa unei clădiri albe, destul de mari, în care, probabil, era ambuscat inamicul. Ţeava scurtă a tunului pivotă, din gura ei ţâşniră, succesiv, trei flăcări şi ţinta se prefăcu, instantaneu, într-un vulcan în plină erupţie. Arma inamică amuţi.

Către orele 13, fără a mai fi întâlnit altă împotrivire decât aceea a unor mici grupuri răzleţe, comandoul a ajuns în faţa localităţii TanPhuoc, aşezată chiar pe malul râului Dong-Nai, şi pe care un pod metalic de cale ferată, arcuit peste apă, o lega de La-Thieu.

Cu stupoare, ostaşii constatară că toate ţiglele fuseseră luate de pe acoperişuri şi stivuite cu grijă sub copaci sau de-a lungul pereţilor; era una din şireteniile locale, menită să inducă în eroare avioanele de recunoaştere, făcându-le să creadă că aşezarea fusese distrusă.

Uliţe şi locuinţe au fost temeinic scotocite, dar nu s-a găsit ţipenie de om; doar porcii şi orătăniile, dosite în

fundul curţilor, se uitau cu mirare la noii-veniţi. Câteva potăi, cu coada între picioare, se strecurau pe lângă ziduri, căutându-şi un ascunziş.

Două ceasuri mai târziu, o unitate de puşcaşi-marini, care avansase de-a lungul fluviului, făcea joncţiunea cu comandoul.

Mai puţin norocoasă, deplângea moartea a trei oameni şi rănirea altor cinci.

Către sfârşitul după-amiezii, o companie de infanterişti, venind dinspre stânga, îşi făcea, la rându-i, intrarea, neavând însă nicio pierdere. O dată în plus, inamicul refuza contactul direct, făcuse vid în jurul lui şi se evaporase în natură. Era obişnuita lui tactică, a luptelor de hărţuire, a ambuscadelor şi a atacurilor-surpriză.

După o scurtă pauză, pifanii reluară drumul Saigonului. Comandoul se instală într-o spaţioasă vilă care, după spusele sublocotenentului Phuc, aparţinuse unui notabil, trecut de partea Viet-Minh-ului. Aşa stând lucrurile, oamenii ocupară fără prea multe menajamente cele opt camere care constituiau unicul nivel al vilei şi nu se sfiiră să folosească în scopuri pur personale lot ce găsiseră pe acolo.

Bollin efectuă o scurtă inspecţie a aşezării şi instală posturi de gardă în punctele esenţiale. Unul din tancuri se ambuscă la intrarea pe podul de cale ferată, celălalt – la marginea unui larg *arrayo* ce se vărsa în râu, în apropierea unui pod rutier, frânt în două şi interzicând astfel accesul spre NinBinh, mic orăşel situat la trei kilometri distanţă.

Ultimele ceasuri ale zilei au fost consacrate fortificării punctelor-cheie cu ajutorul diverselor materiale găsite prin locuinţe.

Sinistră, plină de primejdii şi ameninţări, noaptea se lăsă, îngemănându-se cu pâclele groase care urcau dinspre fluviu, salutată de veşnicul concert al broaştelor şi buhailor-de-baltă.

Departe, în junglă, tam-tam-urile reluară transmisia tainicelor lor mesaje.

CAPITOLUL IV

Starea de latentă nesiguranţă care domnea în zonă şi necontenitele patrulări, istovitoare şi riscante, puneau nervii oamenilor la grea încercare. Nu existau zile când, pornind în recunoaştere, să nu fie primiţi cu focuri, venite din partea unor trăgători izolaţi, nu existau nopţi când grupuri de fantome să nu execute o acţiune de hărţuire a posturilor, care, deşi ineficace, îi silea pe apărători să trăiască într-o tensiune perpetuă.

Vehiculele nu se puteau deplasa de unele singure fără să rişte o ambuscadă, şi toate legăturile cu spatele se făceau prin convoaie însoţite de blindate. Chiar şi aşa însă, nu o dată se pomeneau atacate sau găseau drumul întrerupt de şanţuri ori copaci prăvăliţi de-a curmezişul lui.

Bollin primise ordin să refacă podul distrus de pe şoseaua spre NinBinh. Ostaşii comandoului, transformaţi în pontonieri, au dovedit o concepţie cu totul specială asupra acestei noi meserii, utilizând drept punct de pornire chiar una din cele două jumătăţi ale podului distrus, ceea ce a dus la crearea unei rampe de coborâre destul de abrupte. După acest coborâş, care făcea ca vehiculul să ajungă direct la nivelul apei, pasarela construită de ei reprezenta un viraj în unghi aproape drept şi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, se putea ajunge pe malul opus. Şoferul camionului, care a trebuit să testeze primul această lucrare de înalt nivel genistic, a avut grijă să se dezbrace la chiloţi şi să-şi facă semnul crucii înainte de a porni. Cu toate astea, şi în pofida aşteptărilor, camionul n-a fost nevoit să se joace de-a submarinul şi a ajuns, sănătos şi teafăr, pe malul opus.

Mulţumit, Bollin i-a felicitat pe „pontonieri” şi, ca un bun şef de şantier ce era, i-a recompensat cu câte cinci sute de piaştri[8] pe care să-i facă praf la proxima permisie.

Proxima permisie?... Lesne de spus! Se vede treaba însă că Statul-Major trecuse TanPhuoc-ul în categoria „centre de vilegiatură”, pentru că nimic nu lăsa să se prevadă o apropiată întoarcere la Saigon.

8N ote: Piastru, monedă naţională care circula concomitent cu francul francez (n. tr.).

Evident, primul care avea de cârtit împotriva acestei stări de lucruri era sergentul Sanplon. S-o ştie pe Sem atât de aproape – nici douăzeci de kilometri! – şi să n-o poată vedea îl făcea mai rău decât pe un dulău căruia i s-a smuls osul din gură. N-avea însă încotro şi atunci se oferea voluntar pentru patrulele pe care le organiza căpitanul, ori de câte ori sublocotenentul Phuc îi sufla câte un „pont”.

Acesta din urmă dădea dovadă de o activitate debordantă, într-un timp foarte scurt, organizase o reţea de informatori, recrutaţi dintre locuitorii târgului şi ai zonelor limitrofe. Coroborând diversele informaţii, izbutea să localizeze depozitele de armament, punctele de întrunire, ascunzătorile diverşilor şefi rebeli. Apoi, aceste informaţii erau raportate lui Bollin, care trecea imediat la acţiune.

Aşa s-a întâmplat şi într-una din dimineţi, când, pe baza dezvăluirilor făcute de doi suspecţi arestaţi în seara precedentă, Phuc s-a prezentat la postul de comandă, trepidând pur şi simplu.

— Ce s-a întâmplat? l-a întâmpinat căpitanul. Ţi s-a decernat cumva ordinul Marele Cocotier?

— Mai ceva! Am putea pune mâna pe toţi şefii comitetului lor regional! Urmează să se întrunească la noapte în apropiere de NinBinh. Am reperat locul. E o vilă părăsită, la vreo zece kilometri de aici. Vor fi şase şi vor veni fără escortă, ca să nu atragă atenţia. Mă gândesc că o ambuscadă bine organizată ni i-ar putea oferi pe tavă. Ar fi o captură senzaţională!

— Într-adevăr. O dată decapitată organizaţia, ceilalţi s-ar putea să ne lase în pace o bună bucată de vreme. Ia loc, îl chem pe Aumard şi combinăm lovitura.

Erau ceasurile prânzului când Sanplon, care-şi făcea o binemeritată siestă, a fost smuls din deliciile trândăviei de glasul locotenentului Aumard:

— Hei, Pierre, deşteptarea! Vino la P.C., se pregăteşte o chestie trăsnet!

Aşa şi era: o operaţiune în cel mai pur stil „comando”; zece kilometri de parcurs, noaptea, în plin

teritoriu suspect, şi tot atâţia la întoarcere, cu şase prizonieri „la remorcă”. Misiunea revenea plutonului lui Aumard. Optsprezece oameni împotriva necunoscutului. Nicio raniţă, niciun fel de armament greu: doar pumnalele şi pistoalele-mitralieră.

Scoşi din obişnuita rutină, bucuroşi, oamenii au fost gata cu mult înainte de căderea nopţii. Cu feţele şi mâinile înnegrite cu funingine, au aşteptat licărul primelor stele pentru ca, doi câte doi, cu largi intervale între ei şi folosind cât mai bine terenul, să pornească în direcţia NinBinh.

Spre norocul lor, jungla se întindea, compactă, pe toată latura stângă a şoselei, oferindu-le umbra ei complice. Sătucul a fost ocolit de la distanţă, şi doar câţiva câini, adulmecând străinii, şi-au făcut auzite glasurile.

Apoi jungla s-a retras, lăsând loc orezăriilor. Un moment, s-au oprit la marginea lor, scurtând noaptea şi încercând să descopere vreo prezenţă care să pună în pericol secretul misiunii. Nu s-a arătat însă nimic îngrijorător; numai concertul nocturn al miilor de vietăţi care-şi vedeau de treburile lor. Curbaţi pe cât se putea, oamenii au pornit în pas alergător de-a lungul diguleţelor care separau între ele plantaţiile de orez. În plină noapte, operaţiunea era dintre cele mai delicate, întrucât fâşiile de pământ nu depăşeau ca lăţime cincizeci de centimetri şi, nu unul dintre combatanţi a fost cât pe ce să execute un plonjon în apa mâloasă.

După circa trei kilometri de acest cros cu totul special, au ajuns la malul unui *arroyo* tăiat între două perdele de palmieri de zahăr. Aumard simţea cum nervii îi stau să plesnească. Din fericire, cerul veghea asupra lor. Lumina atât de temută a lunii era mascată de o masă de ceaţă întunecată venită dinspre răsărit.

O dată traversat *arroyo*, cu apa până la brâu, s-au pomenit pe un teren plat şi ierbos. Câinii unui cătun pe care-l lăsaseră în stânga i-au simţit însă şi s-au pornit pe lătrături furioase. Spre norocul lor, le-a ieşit în cale o plantaţie de trestie-de-zahăr în care s-au „topit”, exact în momentul când, alertaţi, sătenii au început să iasă din

colibele lor, cu facle în mână, şi n-ar fi scăpat nedescoperiţi.

— Mare baftă pe noi, suflă Sanplon la urechea lui Gourraux, totul e să ţină!

— Minunile astea nu prea ţin! Parcă acuşi îi văd pe gagii răsărind!

Şi totuşi, „a ţinut”. Au atins, fără alte probleme, reperul indicat pe hartă: un mamelon plantat cu cocotieri, dominând orezăriile, la două sute de metri de cotul pe care-l făcea Dong-Naî-ul. Acum, urmau să descopere faimoasa vilă abandonată. O găsiră, clădită pe una din coastele dâmbului, în fundul unei livezi de portocali şi lămâi. Aumard îşi adună oamenii lângă un zid pe jumătate năruit, care, cândva, slujise drept gard ai parcului. Culcaţi în iarbă, ostaşii ascultară cu atenţie ultimele instrucţiuni.

— Schema, o ţineţi minte!… Grupa lui Sanplon se instalează în dependinţe şi supraveghează intrarea de serviciu. Cel mai potrivit loc ar fi bucătăria, se pare că nimeni nu calcă pe-acolo. Loos, Ambert şi Karon rămân aici şi nu intervin decât dacă e absolut necesar. Eu îmi rezervintrarea principală. După cum ştiţi, înăuntru e un cordior care taie locuinţa în două; la dreapta, trei camere, la stânga, salonul cel mare. Vom aştepta ca şefii vietnamezi să se fi întrunit de cel puţin un sfert de ceas, aşa încât să apuce să vină şi eventualii întârziaţi, după care atacăm. Nu ştim în care din încăperi îşi vor ţine şedinţa, probabil în salon. Oricum, un pic de lumină tot vor trebui să facă. Semnalul atacului: voi mieuna, dar o singură dată. Din acel moment, acţiune „fulger”! Nu uitaţi, trebuie capturaţi vii!

Era ora 231 Sanplon făcu semn oamenilor săi şi sări în parc. Furişându-se din copac în copac, ocoliră vila şi descoperiră dependinţele, nişte coşmelii, despărţite de clădirea principală printr-un soi de mic perete din cărămizi. Pătrunseră înăuntru şi se camuflară în mijlocul unui adevărat haos de cratiţe, oale, ciubere, scaune rupte şi măsuţe şchioape. Totul duhnea a seu rânced, a prăjeală sleită şi a peşte împuţit. Era clar că aceste încăperi nu mai slujiseră de mult la nimic.

Din vila propriu-zisă nu răzbătea niciun sunet, niciun semn al vreunei prezenţe omeneşti sau animale. Peste tot, jaluzelele erau trase. Aerul acesta de total abandon avea în el ceva sinistru. Locuinţa era moartă, cum mort era şi proprietarul ei, un fost exportator francez, ucis la începutul rebeliunii. Motivul pentru care fusese aleasă drept loc de întrunire se datora, pesemne, unui soi de „tabu" care-i îndepărta pe ţăranii de prin partea locului.

Aumard şi cei şase combatanţi pe care-i luase cu el săriseră şi ei zidul şi se ambuscaseră pe fundul, năpădit de bălării, al unui fost havuz. De aici, din două salturi, puteau atinge uşa principală de intrare.

Aşteptarea s-a dovedit a fi lungă, şi locotenentul începuse chiar să se întrebe dacă nu cumva faimosul „pont" nu fusese decât o şopârlă, când primii conjuraţi îşi făcură apariţia. Erau trei la număr, scunzi, îmbrăcaţi cu toţii în negru. Unul dintre ei, care ducea o servietă de piele, scoase din buzunar o cheie şi descuie uşa, care se deschise fără niciun scârţâit, amănunt pe care Aumard îl reţinu cu satisfacţie.

Se scurseră un minut sau două, apoi o lumină slabă răzbătu printre jaluzelele salonului. Un al doilea motiv de mulţumire pentru locotenent: vietnamezii aleseseră încăperea complet decomandată, ceea ce avea să uşureze capturarea lor.

Se ivi şi un al patrulea... pe bicicletă! O sprijini grijuliu de perete, la fel de grijuliu desprinse cleştişorii care îi fixau crăcii pantalonului, desfăcu geanta prinsă de portbagaj şi, tot fără grabă, se îndreptă către havuz.

Aumard simţi cum îl trec sudorile reci. Vor fi cumva descoperiţi? Tembelul ăsta le va sabota întreaga acţiune? Instinctiv, mâna lui dreaptă lunecă spre mânerul pumnalului de comando. Simţi cum şi ceilalţi ostaşi procedează la fel.

Vietnamezul se opri la jumătate de metru de ascunzătoarea lor şi, descheindu-se la prohab, se apucă să-şi deşerte băşica în havuz, cu ochii la stele. Nedoritul duş l-a încasat soldatul Vance, care l-a suportat stoic, fără să

clintească.

Vizibil uşurat, aşa cum a dovedit-o şi un adânc suspin de fericire, şeful rebel se încheie la pantalon, făcu stânga-mprejur şi se îndreptă, fluierând încetişor, spre vilă.

Teoretic, mai rămăseseră doi „conferenţiari" de aşteptat. Au apărut şi ei, dar din acel moment lucrurile s-au complicat. În afara celor doi, mai erau alţi trei, toţi înarmaţi cu pistoalemitralieră. Şefii pătrunseră imediat în clădire, cei din escortă, după ce-şi aprinseră fiecare câte o ţigară, se apucară să patruleze prin dreptul faţadei.

Aumard înjură printre dinţi. Prezenţa gărzilor de corp dădea peste cap toate planurile lor. Cum să-l prevină pe Sanplon de acest element neprevăzut? Sergentul, care cu siguranţă că observase lumina din salon, stătea acum să numere minutele care-l despărţeau de intrarea în acţiune.

Locotenentul îşi strocea creierii cu febrilitate, fără să găsească însă nicio soluţie potrivită situaţiei create. Măcar dacă cei trei s-ar fi instalat în puncte diferite! Dar nu, ei continuau să-şi facă rondul într-un perfect sincronism. Evident, o rafală de pistol-mitralieră ar fi putut pune imediat capăt acestui lent du-te-vino, dar, în afara faptului că i-ar fi alertat pe cei dinăuntru, făcând capturarea lor problematică, ea ar fi semnalat şi altor potenţiali inamici prezenţa comandoului.

Au trecut aşa zece minute, zece minute care li s-au părut francezilor zece veacuri, după care sentinelele şi-au întrerupt patrulearea şi s-au apucată să discute ceva între ele cu glas scăzut. O sentinelă s-a desprins de grup şi s-a îndreptat în direcţia dependinţelor; celelalte două s-au apropiat fără grabă de havuz… şi s-au instalat pe marginea lui de piatră, cu spatele la cei ascunşi pe fundul lui. Nici că se putea o rezolvare mai favorabilă pentru toate nehotărârile locotenentului!

Totul s-a terminat într-o clipită. Înşfăcaţi şi traşi brutal pe spate de Aumard şi de Vance, cei doi au basculat în bazin, unde au fost înjunghiaţi înainte de a fi putut scoate cel mai mic strigăt.

— Amărâtule, murmură Vance, nu ţie aş fi vrut să-ţi

iau gâtul, ci ticălosului care s-a pişat pe mine!

Dintr-o săritură, locotenentul a fost afară din havuz. Problema celei de a treia sentinele se cerea rezolvată cu maximum de urgenţă. Dacă vietnamezul va avea de gând să se abată pe la bucătărie, îşi spuse ofiţerul, Sanplon se va ocupa de el. Dacă, însă, se mulţumea doar să facă un tur în jurul vilei, trebuia interceptat înainte de a-şi fi dat seama de dispariţia tovarăşilor săi, ceea ce însemna lichidarea lui imediat ce va apărea pe după colţul faţadei.

Aumard se lipi cu spatele de peretele casei, strângând pumnalul în pumnul drept. În acelaşi timp, le făcu semn celorlalţi, care se pregăteau să iasă din havuz, să rămână pe loc.

Tot atunci, dinspre bucătării răzbătu clănţănitul furios al unui pistol-mitralieră. Era grăunciorul de nisip care blochează, brusc, întreaga maşinărie.

Din ascunzătoarea lor, Sanplon şi oamenii lui auziseră paşii vietnamezului care se apropia; de văzut, însă, nu-l putea vedea decât sergentul. Din felul în care se mişca rebelul, a înţeles că va trece, pur şi simplu, pe alături. Le făcu imediat semn cu mâna băieţilor să nu se mişte. Din nefericire, unul dintre ei, Wolf, nu observă gestul şi dădu să se ridice, prelingându-se pe lângă perele, dar izbind cu capul o craliţă care se desprinse din cui şi se rostogoli pe jos, zăngănind.

Vietnamezul, aflat în acel moment chiar în dreptul lor, a avut un reflex extraordinar de rapid; cu pistolul-mitralieră lipit de şold, a slobozit o lungă rafală, în foc de secerare, exact pe deasupra micului zid de cărămizi. Cu pieptul ciuruit, Wolf s-a prăbuşit, ucis pe loc.

Tot atât de rapid a fost şi Sanplon, care a plonjat între picioarele inamicului, trântindu-l la pământ. Pistolul-mitralieră a zburat cât colo, dar vietnamezul a dat din răsputeri să se ridice. Strângându-i beregata ca să-l împiedice să strige, sergentul îl strivi sub greutatea corpului său şi cu o mişcare seacă îi înfipse pumnalul între coaste. Trupul inamicului se arcui într-o ultimă sforţare, un sunet gâjâit îi scăpă printre buze, apoi se înmuie şi rămase

inert, cu ochii revulsaţi.

În scurtul răstimp cât a durat lupta, ostaşii părăsiră ascunzătoarea şi se năpustiră la uşa din dos. Nu le-a oferit decât o minimă rezistenţă: umerii soldatului breton Le Guen văzuseră altele şi mai şi. Au irumpt în coridor, simultan cu echipa locotenentului, care pătrunsese prin intrarea principală, şi cu sergentul care-i ajunsese din urmă. Cu o lovitură de picior, Aumard a dat de perete uşa salonului. Cei şase responsabili rebeli erau în picioare, în jurul mesei, sub lumina crudă a unui petromax. Surpriza care li se citea pe faţă dovedea că nu pricepuseră încă bine ce li se întâmplă; nu-i mai puţin adevărat că între rafala trasă de sentinela lor şi apariţia comandoului nu se scurseseră decât puţine secunde.

Aspectul atacanţilor, cărora feţele mânjite cu funingine le dădea un aer deosebit de sinistru, le-a răpit orice veleitate de rezistenţă. Instinctiv, înainte chiar ca locotenentul să le ordone aşa ceva, au ridicat braţele. În doi timpi şi trei mişcări, erau cu faţa la perete, iar ostaşii le legau zdravăn mâinile la spate.

— Ce s-a întâmplat? Nu l-ai putut găbji pe vietnamez? îl chestionă Aumard pe sergent, îndesând, în acelaşi timp, hârtiile aflate pe masă în una din serviete.

— Oarecum. Tocmai mă pregăteam să-i sar în cârcă, dar o nenorocită de cratiţă a căzut pe jos şi gagiul a ciuruit toată bucătăria. Teamă-mi e că bietul Wolf a încasat-o din plin!

— Du-te imediat şi vezi cum stau lucrurile! E clar c-am intrat în rahat! „Gălbejiţii” mişună, cu siguranţă, prin preajmă şi poţi fi convins că nu vor întârzia să-şi arate nasul! Daţi-i bătaie, băieţi, se adresă el celor care tocmai isprăveau cu legatul prizonierilor, s-o ştergem cât mai iute din capcana asta de şoareci! Urmaţi acelaşi drum ca la venire. Sanplon, asigură ariergarda!

Împingându-i şi trăgându-i pe prizonieri, părăsiră vila şi ajunseră în fundul parcului, unde se afla echipa lui Loos.

— Loos! ordonă locotenentul. Treci în faţă cu busola şi indică-ne drumul! Lichidezi tot ce-ţi iese-n cale, civili ori

ba, n-avem timp să controlăm identitatea!… La dracu’, au şi dat alarma!

Ritmul grăbit şi sacadat al unui tam-tam sfâşiase tăcerea nopţii, transmiţând vestea raidului efectuat de francezi.

A urmat o cursă istovitoare, cu gâfâieli şi poticneli, cu alunecări şi căzături în apa mâloasă a orezăriilor, neştiind bine dacă trebuie să binecuvânteze ori să blesteme absenţa clarului de lună.

Sanplon, ultimul din şir, era la cel de-al şaptelea plonjon în smârc când au ajuns la plantaţia de trestie-de-zahăr, unde perdeaua deasă şi înaltă a tulpinilor le-a îngăduit să se dezdoaie de şale, să-şi tragă sufletul şi să treacă la un mers normal.

Primul din „salba” captivilor, un bărbat micuţ de stat, aparent fără vârstă, cu o bărbiţă căruntă şi rară, se adresă cu glas scăzut lui Aumard, care păşea înaintea lui:

— Unde speraţi să ne duceţi? N-o să ajungeţi prea departe, toate grupele din împrejurimi sunt acum în stare de alarmă.

— Nu-ţi irosi saliva, amice, replică ofiţerul. Dacă nu trecem noi, nu treci nici tu! Iar dacă eşti atât de sigur de ce spui, fă-ţi de pe acum rugăciunea!

— N-aveţi nicio şansă!… Eliberaţi-ne şi vom face în aşa fel încât să nu fiţi urmăriţi.

— Fă-mi plăcerea şi leagă căţeaua! Doar nu-ţi închipui c-am bătut lot acest drum prin ţânţărime şi noroaie ca să lăsăm totul baltă şi să ne întoarcem ca nişte curi? Păstrează-ţi suflul pentru galopul următor, n-am isprăvit încă!

Lătrăturile câinilor vestiră apropierea cătunului ocolit la venire. Se aflau pe drumul cel bun, dar din păcate ieşeau de sub protecţia trestiilor-de-zahăr, urmând să înfrunte din nou tabla de şah a orezăriilor. Până la *arroyo*, care reprezenta cam jumătatea drumului, mai rămăseseră vreo doi kilometri. În sat se aprinseră torţe, şi flacăra lor aruncă înnciri fantomatice pe apele stătute dintre diguri. Siluetele soldaţilor se decupară ca nişte umbre chinezeşti

şi, imediat, un tam-tam le semnală prezenţa; „telefonul-bambus” funcţiona de minune.

Vaga lumină le îngădui să accelereze pasul, dar asta nu dură mult şi bezna reveni, totală.

În sfârşit, se arătară şi coamele ciufulite ale palmierilor de zahăr, şi un ultim salt îi propulsă pe toţi pe malul canalului, în care săriră fără să mai stea pe gânduri.

Ajunşi primii pe coasta malului opus, Loos şi Ambert abia apucară să se lipească de pământ: aidoma unei cortine de teatru care se trage dezgolind scena, vălătucii norilor se risipiră brusc, lăsând aprins farul lunii. În faţa lor, la vreo treizeci de metri, un grup de oameni venea spre ei, alergând de-a lungul digurilor. Cu un gest scurt al mâinii, Loos îşi preveni camarazii să se adăpostească, dar locotenentul şi Karon apucaseră să urce taluzul şi se lungiră lângă cei doi cercetaşi. Noii-veniţi se aflau acum la un mai mult de zece metri, dar era clar că nu observaseră comandoul, pentru că sporovăiau mai departe, ca un cârd de gaiţe.

Cele patru pistoale-mitralieră răpăiră simultan.

Seceraţi în plină cursă, unii se prăbuşiră, alţii, rămaşi teferi, dispărură în mâlul plantaţiilor. Locotenentul Aumard evaluă într-o fracţiune de secundă gravitatea situaţiei şi ordonă:

— Luaţi-o prin *arroyo*, râul nu-i departe, acolo putem rezista mai bine! Galop! Vă acoperim!

Rapiditatea fiind singura lor salvare, oamenii comandoului se îndreptară, cu apa până la centură, în direcţia indicată. În acelaşi moment, din spatele diguleţelor, vietnamezii deschiseră foc. Gloanţele lor, trase razant, începură să şuiere, ameninţător de aproape, pe lângă urechile celor patru rămaşi pe taluz. Aumard răspunse printr-o scurtă rafală.

— Trebuie să câştigăm câteva minute. Să-i facem pe „gălbejiţi” să creadă că suntem cu toţii aici, în capcană. Îi împroşcăm bine ca să nu ridice capul, după care traversăm şanţul şi o luăm pe lângă palmieri până-i ajungem pe-ai noştri. Loos, pleci cu Ambert şi, când ajungeţi acolo, ne

acoperiţi la rândul vostru.

Înaintea lor, o umbră se ridică şi încercă să câştige, dintr-un salt, câţiva metri. Cu o serie scurtă, Karon îi stopă elanul şi omul se prăvăli în nămol cu un „pleosc” sinistru. Dinspre diguleţe porni o altă grindină de proiectile.

Câteva clipe mai târziu, considerând că restul trupei sale beneficiază de un avans suficient, locotenentul dădu semnalul de retragere. Loos se lăsă să lunece pe burtă spre *arroyo*, dar Ambert, în loc să-l imite” se săltă uşor ca să vadă unde va nimeri. Un glonţ, drept în cap, îl proiectă în apa mâloasă, care-l înghiţi pe loc.

Ajuns pe malul opus, Loos se adăposti în tufăriş şi deschise imediat focul său de acoperire.

— Dă-i drumul! îi comandă Aumard lui Karon, vin şi eu îndată.

Mai slobozi o rafală în direcţia a doua siluete care se iţiseră pe dig, apoi se lăsă, la rându-i, să se rostogolească pe pantă în jos şi ajunse acolo unde-i erau camarazii. De aici mai expediară câteva serii, în speranţa că vor încetini progresiunea inamicului, după care, curbaţi de spate, o luară la goană de-a lungul plantaţiei, protejaţi de trunchiurile palmierilor. Cortina norilor reveniţi se lăsă peste acest ultim act al piesei ce se încheiase. Pe fundul canalului, corpul soldatului Ambert îşi dormea somul cel din urmă până în momentul în care avea să se alăture cadavrelor umflate şi anonime pe care apele Dong-Naî-ului le plimbau de colo până colo după bunul plac al curenţilor.

Cei trei regăsiră restul comandoului în apropierea unui podeţ de piatră. Alături, şerpuia şoseaua spre NinBinh, urmând cursul fluviului. Acum, când prezenţa lor fusese demascată, nu mai exista nicio raţiune să-şi continue drumul tot prin orezării. Şoseaua le îngăduia o retragere mai rapidă, sub protecţia, deloc neglijabilă, a copacilor care o străjuiau.

Erau de nerecunoscut, sub o crustă de noroi din cap până-n picioare. Prizonierii păreau şi ei confecţionaţi din lut ars.

— Ambert e mort, îl anunţă locotenentul pe Sanplon.

Doi băieţi mai puţin… şi bâlciul încă nu s-a terminat! Aici suntem cam la patru kilometri de NinBinh şi-o să mai avem vreo şapte până ajungem acăsică.

— Să sperăm că „icterioşii” ne-au pierdut urma. Dacă nu dăm de alţii, să zicem bogdaproste.

— Ba eu zic să nu ne facem prea multe iluzii, întregul sector e cu siguranţă în fierbere. O să strângă toate ochiurile năvodului.

Grupul s-a pus în mişcare. Locotenentul a luat-o înainte, împreună cu Loos şi Karon – cercetaşii. Le Guen ţinea frânghia care-i lega, unul de altul, pe prizonieri, smucind de ea de câte ori simţea că aceştia ar vrea să încetinească pasul. Sanplon era şi de data aceasta pe post de „lanternă roşie”.

Mergeau pe marginea stângă a drumului, pregătiţi, în orice moment, să dispară în bălăriile şanţului.

A doua ciocnire a avut loc după doi kilometri, în apropierea a trei colibe. Brusc, o voce piţigăiată lansă un ordin în anamită, şi patru focuri de armă răsunară, venind de undeva din urmă. Sanplon simţi un şoc violent în coapsa stângă, urmat de o cumplită arsură.

„M-au atins!” îşi zise şi în aceeaşi clipă i se făcu frică, frică de rană, frică de a nu rămâne singur, frică de tot şi de toate. Îi zări pe camarazii săi gonind spre colibe, dădu să se ia după ei, dar în van. Piciorul nu-l mai asculta. Se prăvăli ca un butuc, cu faţa în jos, şi căută să se ridice, sprijinindu-se, în buimăceala lui, pe coapsa rănită. O fulgerare orbitoare îi străbătu creierul, în jurul lui copacii, şoseaua, ierburile se prinseră într-un vârtej nebun, urechile-i vuiau de ţipete, de urlete, de detunături, se săltă în genunchi într-un ultim efort de luciditate, apoi alună în neant împreună cu întregul univers.

Garaux şi Vance, care asigurau şi ei ariergarda, îl văzură căzând. Aruncându-se în lăstărişul de pe fundul şanţului, goliră încărcătoarele în direcţia unui grup, indistinct din pricina întunericului, care venea, în fugă, din urmă. Câteva siluete se prăbuşiră, secerate, ceilalţi săriră şi ei în şanţ, de unde deschiseră un foc pe cât de violent,

pe atât de imprecis.

Aruncând o privire peste umăr, Le Guen sesiză, într-o fracţiune de secundă, drama ce se consuma pe şosea. Lăsând frânghia cu care-i remorca pe prizonieri, se răsuci pe călcâie şi, fără să-i pese de gloanţele care şuierau de jur-împrejur, îl săltă pe rănit pe umăr de parcă ar fi fost vorba de un plod şi nu de un ditamai bărbatul şi o porni în galop în direcţia colibelor în care se adăpostiseră oamenii comandoului. Gouraux şi Vance se repliau şi ei, croindu-şi drum, aidoma unor mistreţi, prin lăstăriş şi bălării.

Întreaga scenă nu durase mai mult de un minut, suficient însă ca prizonierii, scăpaţi de sub supraveghere şi profitând de zăpăceala creată, să dispară, plonjând în tufişurile care mărgineau râul. Deşi turbat de furie, locotenentul Aumard îşi spuse că Le Guen, chiar dacă se abătuse de la misiunea ce-i fusese încredinţată, salvase în schimb viaţa sergentului Sanplon, ceea ce, în ochii ofiţerului, valora chiar mai mult decât pierderea captivilor. În plus, documentele conţinute în servietă, probabil deosebit de importante, rămăseseră tot în stăpânirea lui. Pentru mai multă siguranţă, le scoase din geantă şi le îndesă sub bluzonul său de uniformă.

Împărţiţi cum s-a nimerit în cele trei colibe, oamenii comandoului se pregătiră fulgerător să-i întâmpine aşa cum se cuvine pe rebelii care, după ce se furişaseră prin şanţurile şoselei, se năpusteau acum, urlând, la asalt. Erau vreo treizeci la număr, dar rafalele pistoalelor-mitralieră îi stopară la nici zece metri de poziţiile ocupate de francezi. Atacul se frânse şi rebelii vietnamezi bătură în retragere, lăsând pe câţiva dintre ei să se zvârcolească pe pământ, atinşi de rafale în pântece; unul dintre ei, cel mai apropiat, se încurcase în ochiurile unui năvod, întins la uscat pe craca de jos a unui copac. Şiroind de sânge, nefericitul se căznea, stângaci, să se desprindă, imensă muscă prinsă într-o plasă de păianjen. Le Guen sări afară din adăpost şi, ca să-i curme chinurile, îi expedie un glonte în ceafă.

Muniţiile asediaţilor începuseră să se împuţineze ameninţător, mulţi nu mai dispuneau decât de un

încărcător plin, maximum două. În sinea sa, Aumard se blestemă că nu se gândise să-i înzestreze pe oameni şi cu grenade. Trebuiau să scape, cu orice preţ, din capcana asta şi să ajungă la NinBinh. O dată acolo, zgomotul luptei va alerta postul de la TanPhuoc, şi atunci poate că ajutoarele vor izbuti să sosească la timp.

Tânărul Nguyen-Vinh ajunse lângă tancul care păzea pasarela stabilind, cu siguranţă, un nou record de viteză la alergări. Abia suflând, fără să se gândească o clipă că mitraliera jumelată a blindatului, aţintită chiar asupra lui, l-ar fi putut face ciur, se prăvăli peste placa din faţă şi începu să bată darabana cu pumnii, zbierând:

— *Maulen*[9]! *Maulen*!

Benoît, care era de veghe în turelă, furios că nu fusese îndeajuns de vigilent, sări de la locul său şi, înşfăcându-l pe micuţul anamit de gulerul cămăşii, începu să-l scuture ca pe un corcoduş.

— Ce tot spui acolo, moacă de guşter, te-ai ţicnit de zbieri aşa? Ce s-a întâmplat, hai, dă-i drumul!

Pe jumătate sugrumat, Nguyen nu izbutea să scoată din gâtlej decât o cascadă de vorbe gâjâite şi cu totul de neînţeles; în schimb, cu mâinile arăta agitat când în direcţia NinBinhului, de unde venise, când spre P.C.

Intrigat de această volubilă insistenţă, Benoît îl lăsă pe puşti şi, urcând înapoi în turelă, alarmă prin staţia radio postul de comandă. După câteva minute, doi ostaşi se prezentau ca să ia în primire micul curier, lac de sudoare.

La P.C. a fost nevoie să fie trezit sublocotenentul Phuc ca să traducă ce spunea băiatul, cu aceeaşi voce grăbită şi sincopată. De la primele cuvinte, ofiţerul-interpret păli şi-l presă pe puşti să continue. Răsucindu-se spre Bollin, care apăruse şi el, raportă:

— Patrula noastră a fost acroşată în apropiere de NinBinh!… Băiatul e fiul unuia dintre notabilii comunei. Zice să nu i-a trebuit decât un sfert de oră ca să ajungă până aici. Evident, nu ştie despre ce e vorba, dar spune că se dă o mare bătălie, or, la ora asta, doar plutonul lui

9 în vietnameză: Repede (n. tr.).

Aumard e în afara dispozitivului. Dacă vrem să-i scoatem din belea, trebuie acţionat rapid. Ştiţi şi dumneavoastră că n-au la ei decât armamentul individual.

Căpitanul reflectă un moment, încreţind fruntea şi muşcându-şi buzele.

— Tancurile pot trece pasarela pe timp de noapte?

— Da, răspunse Phuc, mai ales „Mulhausen [10]”, care în afară de faruri e echipat şi cu un proiector! Dar „Mulhausen” e de gardă la podul de cale ferată.

— Atunci, grăbeşte-te! Dă alarma, „Mulhausen” să fie înlocuit cu un altul şi să-i dea bătaie! Plutonul lui Maxime o să-l urmeze în camion. Aumard trebuie salvat cu orice preţ!

Năpustindu-se afară, sublocotenentul dădu alarma trăgând trei focuri de pistol în aer, în timp ce radistul comunica prin staţie tancurilor operaţiunea pe care urmau s-o execute. Toată lumea era în picioare, fiecare combatant grăbindu-se să-şi ocupe postul de luptă. Maxime îşi aduna oamenii.

Adjutantul Sartout ţâşni precum un bolid, numai în chiloţi, cu casca pe cap şi cu tot restul echipamentului şi armamentul la subsuoară, dar se poticni pe scara terasei şi, într-un zăngănit infernal de fierărie, ajunse de-a berbeleacul în mijlocul curţii.

— Du-te-ndărăt la culcare! îi strigă Bollin, râzând de incident, în ciuda gravităţii situaţiei. Azi nu-i zi de cules mazărea!

Cu motoarele ambalate, mugind în noapte, blindatele efectuau rocada. Venind dinspre pod, „Mulhausen”-ul trecu duduind, cu farurile aprinse şi cu sirena în funcţiune, zorindu-i pe cei din plutonul de însoţire; aceştia săriră ca nişte acrobaţi într-un G.M.C.[11], gata pregătit să urmeze

---

10 Note:
în mod curent, tancurile erau botezate cu nume de provincii sau localităţi; Mulhause (Mulhausen) este oraşul de reşedinţă al departamentului Haut-Rhin (n. tr.).

11 Note:
In timpul campaniei din Indochina, începută imediat după capitularea

blindatul.

Trecerea peste pasarelă se dovedi o adevărată „catastrofă”. Pardoseala de bârne şi de scânduri gemu şi ondulă sub cele şaptesprezece tone ale blindatului, dar până la urmă ambele vehicule ajunseră cu bine pe malul opus şi se lansară pe şoseaua spre NinBinh.

La douăzeci de minute după declanşarea alarmei, şenilele tancului scurmau uliţele târguşorului, pline de o mulţime curioasă şi neliniştită, ciulind urechile la zgomotele, net perceptibile, ale luptei care se încinsese.

Aplecat peste Sanplon şi ajutându-se de lanternă, Aumard încerca să-şi dea seama de gravitatea rănii acestuia. Orificiul de intrare al glonţului, de grosimea unui creion, îl îndreptăţea să presupună că e vorba de un proiectil de fabricaţie japoneză. Coapsa-i era tumefiată, violacee, indicând o hemoragie internă. Aplică un pansament individual, surprins oarecum de prelungita stare de inconştienţă a rănitului; a înţeles despre ce-i vorba când, retrăgându-şi palma cu care susţinuse ceafa sergentului, constată că e plină de sânge. Mai exista, deci, şi o altă leziune, la baza craniului, în partea occipitală stângă.

— Gouraux, chemă el, pansează-l la cap şi încearcă să-l aduci în simţiri… Dacă izbutim să ne roim de aici, tu şi cu Le Guen aveţi grijă să-l transportaţi.

Situaţia nu se prezenta strălucit, şi momentana acalmie nu era decât semnul precursor al următorului asalt. Locotenentul se furişă până la Le Guen, care, culcat lângă uşa colibei, scruta întunericul. Dar, în bezna din jur, ochii, oricât de pătrunzători, nu prea slujeau la mare lucru – doar auzul ce-ar mai fi folosit la detectarea mişcărilor inamicului. Cum însă să desluşeşti foşnetul unor ierburi strivite de târşâitul unei trupe duşmane din sutele şi sutele

---

Japoniei (1945), Corpul expcdiţionar francez a beneficiat de un substanţial sprijin logistic american: camioane şi vehicule de comandament G.M.C. (General Motors Company), avioane de transport Dakota (DC-3), nave de desant Alligator şi Crabe, material genistic şi sanitar (n. tr.).

de alte zgomote aparţinând naturii? Parcă dinadins, buhaii-de-baltă, brotacii, greierii, bufniţele şi toate vieţuitoarele nopţii îşi făceau de cap care mai de care.

În coliba vecină, Loos, Karon, Vance şi junele Thomas zgâiau şi ei – la fel de inutil – ochii şi ciuleau urechile. Din fericire, cele două construcţii erau astfel aşezate încât permiteau să se ţină sub foc întreaga zonă cuprinsă între şosea şi fluviu. Cea de a a treia colibă, uşor mai retrasă, ocupată în prezent de alţi şase membri ai patrulei, putea, la rigoare, preveni orice tentativă de învăluire; dar, iarăşi, ar fi trebuit ca, în prealabil, această tentativă să poată fi observată.

Apăsătoarea aşteptare care le măcina nervii a fost, brusc, curmată de urlete sălbatice, şi infernul se declanşă din nou. O grindină de gloanţe se abătu asupra celor trei colibe, trecând cu şuierături prin acoperişurile din frunze de palmier şi prin pereţii de argilă.

Ţâşnind de la numai câţiva metri distanţă, rebelii se năpustiră, cu ţipete ascuţite, la un atac la baionetă.

Pistoalele-mitralieră ripostară. Trase la gura ţevii, viespile de oţel pe care le împroşcau în foc de secerare n-aveau cum să-şi rateze ţinta. A urmat un adevărat masacru. Atacatorii se prăbuşeau, pachete-pachete, cei rămaşi teferi săreau peste trupurilor lor căutând, cu orice preţ, lupta corp la corp.

Vreo zece din ei răzbătură până la uşa colibei lui Aumard; rămas cu încărcătorul gol, acesta se retrase cu un pas sau doi ca să reîncarce arma. Le Guen, rămas şi el fără muniţie, sări ca un tigru şi-l pocni cu pistolul-mitralieră pe rebelul care tocmai se pregătea să sară pragul. Ţeasta nefericitului explodă, împroşcând sânge şi creieri. Cel de al doilea atacator fu culcat la pământ de o lovitură cu patul armei peste carotidă. În aceeaşi clipă, lama unui cuţit spintecă umărul stâng al bretonului. Mugind mai mult de furie decât de durere, acesta aruncă pistolul-mitralieră, al cărui pat se crăpase şi, înşfăcând o cange pescărească, aflată la îndemână, o împlântă în burta unui al treilea atacant, care dădea buzna, învârtind prin aer un uriaş cuţit

de tăiat trestie; urlând de suferinţă, cu mâinile încleştate pe coada căngii, acesta se trase îndărăt şi dispăru în beznă. În acelaşi moment, răpăi din nou pistolul-mitralieră al locotenentului.

Postat în dreptul unicei ferestre, Gouraux culca la pământ, calm, pe toţi cei care căutau să pătrundă prin această deschizătură. Străpungându-i, dintr-o parte în alta, ambii obraji, un glonte îl făcu să se răsucească precum un titirez. Căzu şi, când, cu gura plină de sânge şi încă buimac, dădu să se ridice, văzu cum un vietnamez încalecă pervazul şi vrea să sară înăuntru. Febril, îşi căută arma scăpată din mâini, dar, prompt, Le Guen îl înşfăca pe rebel de piciorul pe care-l petrecuse peste pervaz, îl smuci violent, dezechilibrându-l, şi-l înjunghie pe loc.

În cazul celorlalte două colibe, nu se ajunsese la înfruntare corp la corp. Atacatorii care izbutiseră să se apropie de poziţia ţinută de echipa lui Loos s-au încurcat în năvodul în care mai atârna unul de-al lor. Făcând cu schimbul la uşă, cei patru apărători secerau fără milă rebelii care căutau să forţeze trecerea şi să-şi deschidă drum spre cea de a treia colibă.

Aceasta din urmă, protejată dinspre fluviu de un taluz înalt, n-a trebuit să facă faţă decât unui singur asalt, dar fără prea multă convingere, dat de un grup care s-a şi retras rapid, după ce pierduse o bună parte din efectiv.

Atacul slăbi în intensitate, la fel de brusc ca şi atunci când se declanşase. Descurajat de rezistenţa îndârjită a francezilor, dar şi de grelele pierderi suferite, inamicul a dat îndărăt şi numai câţiva fanatici au mai încercat o dată să atace poziţia lui Loos. Au fost primiţi de Thomas, care i-a întâmpinat cu ultimele gloanţe pe care le mai avea în încărcător; au fost şi cele de pe urmă, pentru că, străpuns de un proiectil vietnamez, ostaşul s-a prăbuşit. Loos, caporalul, i-a luat imediat locul, culcând dintr-o rafală pe cei doi înverşunaţi care izbutiseră să răzbească până la uşă. L-a înhăţat apoi pe băiat de umeri, trăgându-l în interiorul colibei. Nu mai era însă nimic de făcut, moartea fusese instantanee.

În acelaşi moment, mugetul unei sirene sfâşie noaptea; dar pentru ostaşii patrulei, aflaţi la capătul puterilor, incapabili să mai reziste unui nou asalt, acest muget era un adevărat imn, strigătul izbăvitor care-i reţinea pe marginea prăpastiei în care se vedeau sortiţi să dispară.

Tancul sosea, în tunetul motorului ambalat la maximum, cu toate luminile aprinse, scotocind cu fascicolul orbitor al proiectorului desişurile junglei. Supravieţuitorii vietnamezi n-au mai stat să aştepte şi s-au topit în întuneric. Blindatul stopă în dreptul primei colibe, smulgând din beznă cu farurile sale sinistre grămezi de cadavre. Sărind din camionul cu care venise, Maxime, urmat de oamenii săi, se repezi spre camarazii salvaţi în ultimul moment.

Chiar dacă au lipsit îmbrăţişările, bucuria a fost imensă de ambele părţi. La un pas de un final tragic, patrula îşi termina misiunea printr-o victorie. O victorie scump plătită, pentru că de aici încolo, trei camarazi n-aveau să mai răspundă niciodată la apel…

— Să nu pierdem timpul, îi zise Maxime lui Aumard, scuturându-i mâna. Amănuntele mi le spui pe drum… Ai morţi, răniţi?

— Morţi, da, trei… Tot atâţia răniţi. Sanplon a fost atins rău de tot, e încă pe altă lume.

— Ba nu, interveni Vance, şi-a revenit chiar la sfârşitul ultimei încăierări, dar i-au plecat minţile cu sorcova!

— Să fie imediat îmbarcat în camion! Unde-s morţii?

— Aici, e unul singur. Ceilalţi au rămas în decor.

— Fir-ar!… Nu-i putem căuta?

— Nici vorbă, zona mişună de rebelii vietnamezi. În plus, Wolf e prea departe, iar pe Amber… n-avem nicio şansă să-l găsim, în plină noapte, în mâlurile de pe fundul canalului.

— Nasol că nu-i putem aduce cu noi! Bun, în cazul ăsta, n-are rost s-o mai lungim. Hai, îmbarcarea cu toţii!

Sanplon, care-şi revenea încetul cu încetul, dar care

nu bolborosea decât cuvinte de neînţeles, a fost culcat cu grijă în bena camionului, după care, salvatori şi salvaţi s-au căţărat, la rându-le, cu toată viteza. Aumard a urcat în cabină, alături d. Maxime.

Întoarcerea a fost fără probleme.

În cabină, discuţia dintre cei doi ofiţeri a avut ca subiect, cum era şi firesc, misiunea patrulei, operaţiune pe jumătate izbutită, pe jumătate ratată, de vreme ce prizonierii, profitând de momentul de neatenţie, spălaseră frumuşel puţină. Rămânea însă teancul de documente care, cu siguranţă, aveau să-l facă fericit pe Phuc.

— Şi tot acest fâs din cauza amărâtului de Wolf, care a dat jos o cratiţă, oftă din rărunchi Aumard. Dacă nu se întâmpla aşa, ultima sentinelă ar fi fost lichidată pe şest şi toată operaţiunea s-ar fi derulat conform planului... Trebuie să-ţi mărturisesc, fir-ar să fie, că-n noaptea asta m-au trecut toate sudorile! Am crezut, pe bune, că nu scăpăm niciunul. Aş putea paria că, toţi laolaltă, nu adunăm trei încărcătoare pline!

CAPITOLUL V

Sanplon îşi veni în fire, cu gura cleioasă şi cu o imperioasă nevoie de a voma; mirosul de eter care plutea în 5 juru-i îi întorcea stomacul pe dos. Încercă să se salte în capul oaselor, dar o cumplită durere în ceafă îl sili să renunţe.

— Stai liniştit, murmură o voce feminină. Mai ales, nu mişca mâna dreaptă, că-mi sare acul.

Surprins, desluşi silueta albă a unei infirmiere care se apleca deasupra lui şi-i trecea uşurel palma peste frunte.

— Nu mai ai febră, ceea ce e semn bun şi, dacă eşti cuminte, o să fii rapid pe picioare. Operaţia a reuşit perfect.

— Ce operaţie? bâlbâi el. Unde mă aflu?

Alba nălucă râse cristalin:

— Unde te afli? La spital, fireşte, la spitalul 415!... Te-au adus ieri. Chiar nu-ţi aminteşti de nimic?

— Să-mi amintesc... Ah, da, am fost rănit! Unde

anume?

— Pentru cap să nu-ţi faci griji, e o simplă zdrelitură. Coapsa e ceva mai rău, dar, cum ţi-am spus, operaţia a rezolvat totul, nici măcar n-ai să şchiopătezi. Hai, nu-ţi mai mişca braţul, eşti sub perfuzie!

Încetul cu încetul, gândurile i se limpezeau şi, odată cu asta, îi reveneau amintirile: patrula urmărită de inamic, izbitura din şold, care l-a trântit la pământ, spaima de a fi abandonat, injecţia făcută de un sanitar la Tha-Phuoc, înainte de a fi suit în ambulanţă. Revăzu, de asemeni, capul tumefiat al lui Gouraux, zâmbetul lui schimonosit şi pe Le Guen, aşezat alături, cu umărul acoperit de pansamente.

De vreme ce şi cei doi prieteni ai lui fuseseră răniţi, însemna că se aflau şi ei pe undeva pe aici. Dădu, din nou, să se ridice, dar o mână fermă îl reţinu.

— Unde sunt cei doi camarazi cu care am fost adus?

— Într-un alt salon. Aici sunt numai cei care trebuie să stea culcaţi. Potoleşte-te, le merge bine şi stau cuminţi. O să vină să te vadă de îndată ce află că ţi-ai revenit.

— Pune-mi ceva sub cap, să mă mai salt niţel. În poziţia asta, nu văd nimic.

— Ba ai să stai aşa încă douăzeci şi patru de ore! Ai o mică fisură pe craniu.

Nu insistă şi, ieşind complet din „imersiune”, o cercetă mai atent pe tânăra aplecată asupra lui. Era drăguţă, cu părul blond ivindu-i-se de sub bonetă şi cu obrajii netezi, uşor bronzaţi. Zâmbetul, care-i dezvelea dinţii sidefii între carminul buzelor frumos desenate şi-i făcea ochii şi mai albaştri, avu darul să-l reconforteze. Oftă şi, întorcând încetişor capul, văzu în stânga sa un alt pat, ocupat de un senegalez, negru ca abanosul. Rezemat de perne, acesta se uita la el cu atenţie, muşcând în acelaşi timp dintr-o banană în dreapta, privirea nu întâlni decât albul sclipitor al peretelui şi suportul metalic al flaconului cu ser, ser care se scurgea, picătură cu picătură, în venele sale.

— Câţi suntem în salon?

— Aici? Şapte. Mâine o să ai tot timpul să-i cunoşti. Uite, vecinul dumitale e Bamboula, cel mai mare mâncău din tot spitalul!

— Nu Bamboula, dom'şoară, la mine Andrea! corectă senegalezul, făcând să-i scânteieze albul sclipitor al dinţilor. Dacă spui la mine tot aşa, eu ciup la tine undeva!

Tânăra izbucni în râs:

— Doar ştii ce ţi-am spus ieri! Dacă nu te astâmperi, am să-i cer adjutantului Lembron să te taie de la masă!

Ameninţarea n-a avut însă darul să-l impresioneze pe negru din cale-afară, pentru că urmă, adresându-se direct lui Sanplon:

— Dacă tu şmecher, camarade, tu faci febră şi la tine dom'şoara mângâi mult în cap! Bun lucru!

Sanplon ridică degetul gros în sus, arătând că s-a prins. Tânăra infirmieră îi mai aranjă o dată cearşaful, spunând:

— Nu te lua după el, în caz de febră ai parte de o groază de tratamente care n-au nimic de-a face cu mângâiatul! Acum, stai cuminte, doctorul o să treacă dintr-un moment în altul. Eu trebuie să plec. Vin mai încolo să-ţi aduc o ceaşcă de supă.

Şi dispăru în celălalt capăt al salonului, de unde un glas de stentor bubuia:

— Plosca, fir-ar să fie, că mă piş în pat!

La P.C.-ul de la TanPhuoc, Bollin îl asculta pe Phuc traducându-i şi comentându-i documentele aduse de Aumard:

— Am putea realiza o captură din cele mai interesante, spunea sublocotenentul. Dispunem de lista principalilor informatori vietnamezi din regiune. Va trebui însă procedat cu maximum de rapiditate, înainte ca ei să fie preveniţi şi să dispară. Pe ăştia din zona noastră îi putem sălta chiar acum. Cât priveşte pe cei din Tudaumont şi Phan-Tiet, voi preveni de urgenţă Saigonul. Imediat ce pun la punct lista care vă interesează, fac un salt până la Cartierul general! Dacă ne iese pasienţa, aşa cum sper, face tot aurul din lume! După această aruncătură de

năvod, n-o să le fie uşor gagiilor din faţă să-şi revină prea repede!

Nu fără surprindere, căpitanul remarcă în privirea subalternului său o scăpărare de ferocitate. Care să fie motivele acestei un ce răzbătea din toate cuvintele lui?

— Nu s-ar zice că-i iubeşti prea mult. Totuşi, sunt compatrioţii dumitale.

Phuc îi aruncă o lungă căutătură, îşi trecu palma peste ochi şi răspunse pe un ton glacial:

— I-aş mai putea oare considera ca fiindu-mi compatrioţi? Nu că aş dezaproba dorinţa unui popor de a fi stăpânul propriului său destin, dar politica e una, iar barbaria e alta! Oamenii Biet-Minh-ului au masacrat-o pe soţia mea şi pe fratele meu cel mic pentru unicul motiv că eram inspector de poliţie în slujba voastră. Jur însă că, până atunci, mă ocupasem doar de problemele ordinii publice. Superiorii mei vă pot certifica în ce fel m-am comportat în timpul ocupaţiei japoneze. Unii din ticăloşii ăştia îmi datorează viaţa! Acum, însă, îi urăsc şi o să-i urmăresc până-n fundul iadului. Voi, francezii, puteţi lupta fără să urâţi, e meseria voastră de ostaşi, dar nu vă doresc, domnule căpitan, să ajungeţi să vă puneţi întrebări în faţa rămăşiţelor schingiuite ale unuia din oamenii dumneavoastră! În ceea ce mă priveşte, am hotărât să extermin toate năpârcile astea, prin orice mijloace, chiar şi cele mai abjecte!

Bollin nu-i răspunse. Nu se considera îndreptăţit să-l judece pe acest om al cărui suflet murise odată cu ai săi şi care, în prezent, nu mai era mânat decât de setea de răzbunare. Tăcut, rămase să-l privească pe vietnamezul care se reapucase de lucru, traducând documentele care priveau domeniul său de activitate.

Thieu-Ba, *hoc-toc* (frizer) la NinBinh, isprăvi, meticulos, bărbieritul clientului, apoi se îndreptă fără grabă spre uşa dughenei sale ca să aprecieze valoarea coloanei franceze, ale căror motoare se auzeau duduind.

Deci, îşi spuse el, se hotărâseră să ocupe târguşorul. Dar – asta o ştia tot el – nu aveau suficiente efective ca să

controleze temeinic întreaga regiune şi, ca atare, vor trebui să se limiteze la o serie de raiduri fulger care – şi asta o ştia prea bine – nimereau mereu în gol. Şi atunci, ce sens avea această desfăşurare de forţe? Să fie doar o operaţiune de control? Nu era cazul să-şi facă prea mari griji: o dată actele verificate, francezii vor pleca aşa cum au şi venit.

Totuşi, îşi zise că-i mai prudent să rămână ascuns în dosul perdelei zornăitoare din bucăţele de bambus care astupa intrarea şi să observe de acolo ce se întâmplă. Vehiculele – un jeep, două camioane pline cu soldaţi şi un blindat – veniră dinspre uliţa principală şi se aliniară în piaţa unde era şi biserica. Soldaţii săriră din camioane şi se răspândiră prin târg în mici grupe de doi-trei.

Reveni la scaunul lui, în care se şi instalase un alt client şi, deci, tocmai se pregătea să se reapuce de treabă, când doi soldaţi, cu pistoalele-mitralieră în mână, pătrunseră brusc în prăvălie.

— Thieu-Ba, tu eşti? întrebă unul dintre ei.

— Chiar eu. Ce doresc domnii?

Lăuntric, surâse batjocoritor văzând surprinderea celor doi militari în faţa impecabilei sale franceze.

— Pe tine te dorim! Hai, treci înainte şi să nu faci pe nebunul, că te transformăm în strecurătoare!

Frizerul păli. Adevărul îi apăru în toată goliciunea lui, tăindu-i picioarele. Fusese trădat, şi acum veniseră să-l aresteze. Cine putuse s-o facă? îl apucă un tremur nervos, răpindu-i orice dorinţă de a rezista.

— *Maulent* se stropşi la el unul dintre soldaţi, împungându-l în şale cu ţeava armei.

Maşinal, îşi încrucişă mâinile la ceafă şi, fără să scoată un cuvânt, se îndreptă spre piaţa unde alţi câţiva civili fuseseră de acum adunaţi şi se aflau sub pază. Îi recunoscu pe toţi. Toţi erau membri ai organizaţiei locale Viet-Minh. Lipsea unul singur. Un negustor chinez, căruia i se zicea Gnoc, dar al cărui nume adevărat nu-l cunoştea nimeni. Mai mult ca sigur, el era trădătorul!

Cei care-l escortau îi dădură brânci spre grupul

concetăţenilor săi; se lăsă pe vine alături de ei şi-i cercetă cu o privire furişă. Erau, cu toţii, livizi la faţă, dar niciunul nu scotea o vorbă, părând să-i ignore pe ceilalţi. Un sunet de voci îl făcu să ciulească urechea, dar nu izbuti să înţeleagă nimic din discuţia pe care comandantul de car o purta prin staţie cu un interlocutor invizibil.

Vehiculul se smuci şi demară, în mugetul motorului şi sub o grindină de pietricele împroşcate de şenile, îndreptându-se în direcţia vechiului pod suspendat, pe care japonezii întâi îl distruseseră, apoi îl cârpiseră.

Blindatul dispăru dincolo de malul înalt al fluviului.

De unde se afla, Thieu nu putea să vadă mare lucru, şi tocmai se întreba ce caută acolo tancul, când răpăitul prelungit al mitralierei grele din turelă îl făcu să tresară. După câteva minute, tancul revenea şi-şi ocupă vechea poziţie. Din turelă, comandantul de car glumea cu cei trei pistolari, în picioare pe placa blindată din spate:

— Aţi văzut cum i-am ras? N-au apucat bine să se desprindă de mai şi i-am şi expediat la fund!

— Pe cine l-aţi avut în colimator? întrebă locotenentul Maxime, sosit în fugă.

— Pe chinez. Ajunsese aproape de mijlocul fluviului. Dacă nu era unul din pescari să dea alarma, scăpa fain-frumos!

— Dacă a fost el, înseamnă că razia s-a terminat: ne-am făcut „plinul”, urmează doar să-i îmbarcăm.

Prizonierii au fost urcaţi în unul din camioane şi coloana se urni, făcând cale-ntoarsă sub privirile uluite ale locuitorilor care, în marea lor majoritate, nu pricepuseră nimic din ce se întâmplă.

Mental, Thieu îşi ceru iertare de la Gnoc pentru că îl bănuise de trădare, spunându-şi totodată că acum el, Gnoc, e cel mai liniştit dintre toţi.

Pe la orele 15, după o prelungită şedere, în plin soare, în curtea cantonamentului, prizonierii, împreună cu o duzină de alţi suspecţi arestaţi la TanPhuoc şi La-Thieu, au fost suiţi într-un alt camion, a cărui prelată era dublată de o plasă din sârmă groasă. Escortaţi de o maşină

blindată şi de un transportor cu vreo douăzeci de soldaţi în el, luară cu toţii drumul Saigonului.

Sartout era furios. Trecuseră mai bine de zece minute de când aştepta la uşa unicului closet din cantonament, iar cel care-l ocupa nici măcar nu catadicsea să răspundă la apelurile sale stăruitoare.

Nemaiputând să rabde la nesfârşit, expedie o ultimă înjurătură nesimţitului dinăuntru şi porni în galop spre fundul parcului, unde nu se putea să nu găsească un tufiş primitor.

Trecând ca un bolid prin faţa cazematei în care sergentul Bartomel asigura primul schimb al gărzii de noapte (era ora 20), îi strigă din fugă:

— Să nu faci pe tâmpitul, sunt eu, Sartout, mă duc mai încolo să mă uşurez!

— Să nu mergi prea departe, majurule, dacă ţii la boaşele tale!

— Nu-ţi face tu griji, le am bine prinse!

În sinea sa, îşi spuse: „Ba o să mă duc ceva mai departe, să nu se adune muştele”.

Parcurse încă vreo zece metri, îşi desfăcu pantalonii şi se lăsă pe vine cu un oftat de mulţumire.

Aproape imediat, simţi gheaţa unei lame înfigându-i-se în spinare şi se prăbuşi, aşa cum era, cu faţa în iarbă, scoţând un ţipăt cumplit.

Bertomel auzi ţipătul şi pricepu imediat despre ce este vorba. Trase un foc în aer ca să dea alarma şi, fără să ezite, se repezi în direcţia în care dispăruse adjutantul. Îl descoperi, horcăind, întins pe burtă, cu pantalonii lăsaţi în vine şi cu mânerul de os al unui pumnal ieşindu-i de sub omoplatul stâng. Smulgând lama din rană, înşfăcă trupul de subsuori şi porni să-l tragă spre vilă, urlând:

— La mine! L-au compostat pe adjutant! auzind cele întâmplate, glumeţul care trăsese zăvorul closetului, vârându-şi mâna prin inimioara decupată în uşă, se jură în taină că niciodată, dar niciodată, n-o să mai repete bancul ăsta tâmpit.

Sartout nu murise, dar starea lui era jalnică.

În aceeaşi noapte, revenind de la malul fluviului, unde, împreună cu câţiva prieteni, aşezase câteva vârşe, tânărul Nguyen Vinh a fost destul de surprins văzând un strop de lumină filtrând printre jaluzelele de la odaia lui taică-su. Surprins şi sâcâit în acelaşi timp, deoarece ştia că dacă bătrânul nu adormise şi-i observase lipsa, îl aştepta o muştruluială în toată regula; se temea de taică-su nu pentru că acesta l-ar fi brutalizat, ci pentru că dojenile erau, uneori, mai usturătoare decât o pereche cinstită de palme.

Totodată îşi aminti cu emoţie scena de aseară, când ofiţerii francezi veniseră să-l felicite pentru curajoasa lui acţiune. Ar fi preferat să nu se afle nimic, aşteptându-se la o săpuneală pentru escapada sa nocturnă, dar bătrânul său tată nu-l dojenise, ba chiar îl mângâiase pe obraji, privindu-l cu gravitate. Îşi jurase atunci să n-o mai şteargă noaptea de-acasă, dar ispita fusese prea mare: erau atât de captivante partidele astea de pescuit pe clar de lună!

Mai exista o speranţă: dacă uşa cea mică dinspre verandă nu era încuiată, însemna că taică-su nu bănuia nimic. În cazul acesta se putea furişa în cămăruţa lui şi totul în ordine.

Ura! norocul îi surâdea. Uşiţa era întredeschisă. Se strecură înăuntru, o închise cu grijă şi, în vârful picioarelor, o porni pe coridor.

Fascicolul brutal al unei lanterne îl orbi, cineva îi răsuci mâinile la spate şi lama unui cuţit proptită în beregată stopă strigătul gata să izbucnească. Cei doi bărbaţi care-l înşfăcaseră îi porunciră sec să tacă din gură şi-l îmbrânciră spre odaia tatălui, a cărei uşă o deschiseră dând-o de perete. Un ghiont zdravăn îl expedie pe duşumea. Sărind în picioare ca o pisică, dădu să se repeadă spre o fereastră, cu intenţia de a sări.

Se opri imediat, paralizat de groază. Lângă fereastră, la picioarele lui, scăldat într-o băltoacă de sânge, zăcea trupul decapitat al bătrânului său tată. Ţeasta, cu părul coliliu, se rostogolise cam la un metru şi rânjea de pe scândurile podelei.

Din gâtlejul adolescentului nu răzbi niciun sunet. Tetanizat, se holba la imaginea asta de coşmar.

Mâini brutale îl siliră să îngenuncheze. Se supuse, anihilat, cu toate reflexele blocate. Întreaga deznădejde a lumii îl cuprinsese, i se aşeza pe creier într-o pâcM a nebuniei. Lama % scânteietoare a unui uriaş cuţit de tăiat trestie se ridică deasupra cefei lui, şuieră despicând aerul şi corpul băiatului se prăvăli, cu braţele în cruce. Ca într-un sinistru joc de biliard, capul cel tânăr se rostogoli şi se ciocni de cel al bătrânului.

Lumina se stinse.

Nopţile Cochinchinei aparţineau ucigaşilor ce-şi spuneau patrioţi.

CAPITOLUL VI

Instalat pe marginea patului, Le Guen îi făcea lui Sanplon „raportul”:

— Am văzut-o pe Sem şi i-am înmânat scrisorica ta. Pocnea de fericire, mai ales după ce a văzut şi permisiunea doctorului! Mâine va cere zi liberă şi va fi aici pe la orele 15.

— Perfect. Ai dat pe la bază ca să vezi dacă au revenit şi băieţii?

— Da, dar mi-a trebuit ceva timp să-i găsesc. N-au revenit decât ieri-dimineaţă. Au părăsit şcoala şi au fost cazaţi într-o fostă sală de cinema. Numai că acolo stau şi paraşutiştii, aşa că ai noştri au fost nevoiţi să se instaleze la balcon! O adevărată halima! Saltele şi saci de dormit unde vrei şi unde nu vrei. Ah! Bollin mi-a spus c-o să vină să te vadă de îndată ce va fi niţel mai liber.

— Sartout, cum se simte? Ai putut să-l vezi?

— Încă nu poate vorbi, zace într-o rezervă a spitalului. Am stat de vorbă cu asistenta şi mi-a spus că a revenit de departe. Lama pumnalului a trecut la un fir de păr de inimă. Sărmanul saşiu nu se va putea întoarce la comando înainte de multă vreme; după o chestie ca asta, îl vor expedia, cu siguranţă, în Franţa...! Ah, nu ţi-am spus că Gouraux a luat o leapşă azi-dimineaţă! Gagiul a vrut să dea o raită prin oraş şi s-a ascuns într-un-camion care

pleca după aprovizionare. Îţi dai seama şi tu, cu moaca înfăşurată în pansamente, n-a ajuns prea departe; l-a găbjit o patrulă şi l-a adus înapoi. A încasat o săpuneală zdravănă, iar acum e supravegheat precum laptele să nu dea în foc!

— Da' tu, tu când ieşi?

— O să aflu imediat după vizita doctorului. Cred că mâine, ori poimâine. Dar-ar Dumnezeu cât mai repede, m-am săturat de spital! Nu c-ar fi rău, da' mă plictisesc de moarte!

— Băftosule! Eu, unul, mai am vreo două-trei săptămâni! Dacă ajungi în oraş, adu-mi şi mie nişte bere australiană, asta de la cantină e pipi sadea!

Apariţia unui sanitar puse capăt flecărelii. Bretonul fu expediat fără menajamente:

— Valea, tinere! degajează pârtia, trebuie să-i schimb pansamentele amicului tău!

De la nefericita aventură de la NinBinh au şi trecut opt zile. Sergentul tânjea. N-avea încă voie să se scoale din pat, şi unica sa distracţie erau partidele de cărţi cu alţi răniţi care veneau la el. Vecinul său, Andrea, amputat de un picior, fusese evacuat în urmă cu trei zile pe o navă-spital. Nu păruse afectat din cale-afară, visând de pe acum la proteza care-i fusese promisă şi la şederea la Val-de-Grace, unde diverse „dom'şoare" vor veni să-i ţină de urât şi să-l corcolească.

Sanplon, de îndată ce şi-a mai venit în fire, s-a gândit imediat la Sem. De ce, fiind atât de aproape, nu venise să-l vadă? I-a vorbit, mai întâi, tinerei asistente medicale, apoi l-a întrebat şi pe doctor. Regulamentul de ordine interioară al spitalului era categoric: niciun civil în saloane! A fost nevoit să se limiteze la lungile epistole pe care le expedia tinerei prin intermediul celor care căpătau învoiri în oraş; bineînţeles, era răsplătit cu tot atâtea tandre răspunsuri ce-i parveneau pe aceeaşi cale. Dar, oricât de dulci şi de pasionale erau aceste scrisori, cum puteau înlocui ele o prezenţă vie, autentică?

Până la urmă, insistenţele lui au răzbit prin zidul

interdicţiilor şi chiar în acea dimineaţă medicul de salon i-a înmânat un permis semnat de însuşi comandantul spitalului, prin care i se îngăduia lui Sem să vină de două ori pe săptămână. Lui Le Guen i-a revenit favoarea să aducă fericitul mesaj. Inutil să mai precizăm ce culmi atinsese nerăbdarea sergentului!

Imediat după ce schimbatul pansamentelor a fost încheiat, se aşează pe marginea patului, lăsând picioarele să-i atârne în jos. Un adjutant de spahii, cu braţul stâng în eşarfă, veni să-l invite la o partidă de dame.

— Facem una?

— Cum doreşti.

Au jucat aşa, mai bine de o oră. Sanplon era într-o mână nebună, ceea ce l-a făcut pe spahiu să exclame furios:

— Mira-m-aş să nu fi încornorat mai ceva ca un ţap!

— Uite că n-ai nimerit-o deloc! interveni Le Guen, care tocmai intrase, cărând cu el cinci sticle de bere australiană, are o gagică trăsnet care abia aşteaptă să-i pice în braţe! N-aş zice că-i şi cazul tău!

— Ce ştii tu?

— Ce să ştiu? E suficient să-ţi văd mutra ca să-mi dau seama că n-ai nicio şansă să-ţi pice vreo *congai*[12] la aşternut!

12— Alarmă! Toată lumea, galop, în ţinută de luptă! Maxime se vânzolea ca un apucat, zgâlţâindu-i pe mocăiţi.

Oamenii bombăneau, dar se echipau în viteză.

— Arde pe undeva? sări cu gura Bertomel. Zbieri de parcă-ai fi opărit!

— Leagă căţeaua! Plecăm în cinci minute!

— Unde ne mai ducem? Suntem în refacere, sau ce mama dracului?

— Nici o refacere! Cho-Moi a fost atacat şi postul de la pod a căzut! E groasă rău de tot, pesemne e o bandă întreagă!

— Toată lumea în curte! urlă Bollin, care sosise în goană. Terminaţi echiparea în camioane. Nu uitaţi grenadele cu fosfor!

Busculadă pe scările cinematografului. Mulţi dintre băieţi n-aveau pe ei decât un şort şi un tricou. în sala de jos, paraşutiştii se dădeau şi ei de ceasul morţii.

Adevărul e că adjutantul n-avea nimic dintr-un Adonis, iar sarcastica remarcă a lui Le Guen l-a făcut imediat să arate ca o sfeclă coaptă. Samplon s-a grăbit să potolească spiritele, propunând atacarea imediată a sticlelor cu bere.

Le Guen, pe care tactul şi diplomaţia nu-l prea dădeau afară din casă, sări la alt subiect:

— În coteţul de-alături au adus trei noi răniţi. Doi băieţi din Legiunea Străină şi un pifan din Divizia a 9-a infanterie colonială. Au încasat o grenadă în apropierea gării. Unul a zbârcit-o rău de tot, i-au făcut zob „podoabele", ăsta a încheiat definitiv capitolul „plesnete". Se pare că şi doi civili au dat ortul popii. „Gălbejitul" care a făcut-o a încercat s-o întindă pe bicicletă, da' l-a făcut ciur unul din Poliţia militară.

Accesul de furie al spahiului fiind domolit odată cu setea care-l bântuia, cei trei s-au apucat să flecărească de una şi de alta, când îi salon şi-au făcut apariţia doi infirmieri, apucându-se să aranjeze patul lăsat vacant de Andrea.

— Îmi vine un vecin? se interesă Sanplon.

— Da, un puşcaş marin care tocmai s-a ales cu un glonte în spate în cartierul Foch… Acum, e pe masa de operaţie.

Încă unul! Aşa se scurgea viaţa la Saigon şi în suburbiile lui. Grenade care explodau la întâmplare, ucigând sau rănind, deopotrivă şi fără distincţie, militari şi civili; soldaţi răzleţiţi lichidaţi; o frenetică activitate a elementelor teroriste, vizând să macine nervii celor din Corpul expediţionar. Beneficiind, de cele mai multe ori, de pasivitatea complice a populaţiei autohtone, autorii atentatelor scăpau, nouă din zece, de zelul serviciilor de securitate.

Militarii şi slujbaşii europeni nu mai ieşeau decât

Două maşini blindate şi un car de asalt trecură duduind, îndreptându-se cu toată viteza spre Giadinh şi Cho-Moi.

De-a lungul trotuarului, camioanele se aliniau, la început cinci, apoi şase, pe urmă şapte.

înarmaţi, dar şi aşa era riscant să se aventureze în anumite cartiere îndată după lăsarea întunericului. Chiar şi patrulele motorizate care cadrilau împrejurimile oraşului erau, nu o dată, întâmpinate cu focuri de armă şi grenade.

Spitalul de campanie 415, instalat chiar în centralul cartier Cholon, se transforma, după apusul soarelui, într-o fortăreaţă înconjurată de un univers ostil şi plin de primejdii ascunse. Orăşelul chinezesc, furnicar zgomotos şi trepidant în tot cursul zilei, devenea noaptea proprietatea absolută a ucigaşilor în căutarea unei prăzi şi a haitelor de câini vagabonzi. Canalul care-l străbătea, înţesat de o puzderie de ambarcaţiuni de toate soiurile şi toate dimensiunile, vieţuite de o populaţie lacustră şi mizerabilă, se prefăcea într-o junglă în care patrulele nu îndrăzneau să pătrundă decât cu fereală şi cu degetul pe trăgaci.

Vuietul bătăliei se auzea acum bine. Rafale lungi de arme automate, punctate de bubuiturile aruncătoarelor şi de clănţănitul furibund al tunurilor cu tragere rapidă. Văpăile roşiatice ale incendiilor iluminau orizontul. Într-adevăr, treaba părea serioasă de tot.

Alte trei blindate duduiră pe şosea, urmate de două ambulanţe.

Încărcate, camioanele o luară din loc. Un jeep, apărut ca prin farmec, trecu în capul coloanei. La bordul lui, un maior de paraşutişti îi strigă, în trecere, lui Bollin:

— Maior Stephane!... La prima oprire, veniţi după ordine!

La ieşirea din oraş, domnea o agitaţie frenetică. În ciuda interdicţiei de circulaţie, o mulţime de civili se bulucea în stradă, privind cu îngrijorare orizontul învăpăiat.

În camioane, soldaţii tăceau, introducând nervoşi încărcătoarele în lăcaşurile lor şi agăţând de centiroane grenadele.

Pă măsură ce se apropiau, tunetul luptei se preciza, ba începură să şuiere prin aer gloanţe rătăcite; licurici ucigaşi, trasoarele brăzdau noaptea.

Coloana a stopat cam la un kilometru de intersecţia

de la Cho-Moi. Bollin şi locotenentul care comanda paraşutiştii porniră în goană spre jeepul de comandament al maiorului Stephane, care le indică direcţiile respective de atac. Comandoul lui Bollin primi misiunea să reocupe postul de la pod. Va avea ca sprijin două din tancuri. Bollin îşi adună oamenii şi le transmise ordinele.

— Nasol, dar nu imposibil, băieţi! Va trebui să recuperăm „puntea suspinelor”! Maxime şi Lefèvre atacă tăind direct prin orezării. Atenţie sporită, afurisita asta de lună luminează ca o căpiată! Aumard, tu te strecori pe lângă şirul de magherniţe din dreapta şi ieşi în şosea ca să faci jonţiunea cu blindatele de pe şosea. Dacă dai peste trăgători izolaţi, nu te apuca să-i cauţi de pureci, arde-i cu tunul!

Comandoul s-a pus în mişcare prin flanc câte unul până la scuarul de unde pornea drumul spre orezării. Pe şosea, la vreo cincizeci de metri mai încolo, un automobil blindat sfârşea să ardă, degajând nori groşi de fum. Atârnând cu jumătate de corp afară din turelă, unul din servanţi, deja carbonizat, rânjea cu albul rămas intact al dinţilor. În stânga vehiculului, patru cadavre, probabil japonezi, zăceau pe marginea drumului. La capătul acestuia, flăcările mistuiau ce mai rămăsese din magherniţele localnicilor. Urlete indistincte se amestecau cu rafalele de arme automate.

Paraşutiştii trecură în goană îndreptându-se spre intersecţia unde postul principal era supus unui atac înverşunat. O rafală de mitralieră mătură şoseaua, obligându-i pe ostaşi să se trântească la pământ. Oamenii lui Bollin, care apucaseră să bifurce spre dreapta, se găseau însă deja la adăpostul căsuţelor din paiantă care mărgineau orezăriile.

Grupele lui Maxime şi Lefèvre, după ce traversaseră o serie de curţi şi ţarcuri, în care porci şi diverse orătănii se ascunseseră care pe unde putuseră, se angajaseră acum pe diguleţele separate între ele prin intervale de cincizeci-şaizeci de metri. Aumard cu ai săi continuau înaintarea prin jalnica adunătură de magherniţe, din cocioabă în

cocioabă şi din copac în copac.

Nu s-a manifestat niciun trăgător inamic, astfel încât plutonul a putut atinge fără probleme şoseaua care ducea spre pod. Printr-o manevră perfect sincronizată, cele două blindate care urmau să sprijine atacul au apărut în acelaşi timp. Din turela primului, un sublocotenent a strigat:

— Adăpostiţi-vă în spatele nostru! Acuşi-acuşi o să înceapă să ne împroaşte! Atenţie să nu se găsească vreun naşparliu de-al lor care să ne ardă cu niscaiva grenade!

Tăind-o peste diguleţe, Maxime şi Lefèvre nu mai erau decât la şapte-opt sute de metri de fluviu, când inamicul a început să-şi arate colţii. A debutat cu foc de puşcă-mitralieră, destul de violent dar, din fericire, imprecis. Ostaşii comandoului au izbutit să parcurgă fără pierderi scurta distanţă care-i separa de o plantaţie de portocali, unde, la adăpostul arborilor, şi-au mai tras niţel sufletul. Graţie clarului de lună, Bollin distingea oarecum exact obiectivul încredinţat.

Căsuţe de cărămidă cu acoperişuri din tablă ondulată, apoi cazemata, care părea destul de serios avariată. Se vedeau, fugitiv, şi siluete neclare, agitându-se să ranforseze, probabil, punctele mai grav atinse. Dincolo de pod, pe malul opus, ceva ardea, dar nu se putea spune precis ce anume.

— Cucii se instalează în noul lor cuib, mârâi căpitanul. Pesemne i-au măcelărit pe toţi apărătorii! Mă întreb cum au izbutit să-i ia aşa, ca din oală? Nu văd nici tunul instalat de marinari la intrarea pe pod!

— Ce facem? întrebă Maxime. Aşteptăm tancurile?

— Încercăm să atingem rambleul ăla de pietriş care-i la vreo două sute de metri de noi. De acolo, îi buimăcim cu foc de aruncătoare, iar când apar blindatele, sărim pe ei! Sper că, în felul ăsta, n-o să fie din cale-afară de dur.

— Pornesc eu primul, iar Lefèvre mă acoperă. O dată ajuns, îi ţin cu nasul la pământ până sosiţi şi voi.

Focul inamic, care se oprise în momentul în care atacatorii dispăruseră printre portocalii plantaţiei, reîncepu imediat ce oamenii comandoului se năpustiră, în

teren descoperit, spre obiectivul lor. Lefèvre ripostă fulgerător cu un tir dens şi precis care-i sili pe rebeli să-şi caute rapid adăpost.

Ajuns fără probleme la taluzul de pietriş, Maxime puse în baterie toate puştile-mitralieră de care dispunea, ca, sub protecţia lor, rambleul să poată fi atins şi de către ceilalţi camarazi.

Micul mortier de 60 mm, instalat la repezeală, expedie un proiectil de reglaj – puţin prea scurt – dar următorul explodă chiar în centrul postului, făcând acoperişul unei cabane să zboare într-o jerbă de flăcări.

— La mare fix! aprobă Bollin. N-o slăbiţi, ţineţi-o tot aşa!

Cele optsprezece mine părăsiră ţeava într-un timp record.

Exploziile lor se succedau într-un ritm infernal. Cărămizi sfărâmate, bucăţi de tablă smulse, fragmente de fontă ale proiectilelor propriu-zise, totul se transformase în schije uzigaşe, împroşcate în vârtejuri mortale.

Perfect sincronizate ca minutaj, tancurile sosiră exact la timp ca să preia cu teribilele obuze ale tunurilor lor de 76 mm ştafeta micului mortier. Postul, sau ce mai rămăsese din el, deveni un vulcan în plină erupţie. Apoi, mastodonţii de oţel, înlocuind obuzele cu urzeala de foc a mitralierelor grele, se urniră încetişor în direcţia postului lor protector.

Inamicul încercă să riposteze, slab şi sporadic. Atacul cu armamentul greu fusese teribil, supravieţuitorii îşi reveneau – probabil – abia în fire.

— După mine! răcni Bollin, ţâşnind înainte. Şo pe ei cât mai există!

Cei două sute de metri au fost parcurşi în galop, asaltatorii nefiind întâmpinaţi decât cu câteva rare focuri. O primă grenadă cu fosfor ilumină noaptea cu văpaia ei de iad.

Oprit la intrarea pe pod, primul tanc mai mătură o dată obiectivul cu focul întregului său armament de bord, şi cu asta totul se încheie!

Oamenii comandoului pătrunseră pe un teren al dezvastării şi al morţii.

Nu mai rămăsese nimic în picioare. Mirosul iritant al corditei şi duhoarea cărnii arse pluteau în văzduh, făcând aerul aproape irespirabil. Peste tot, leşuri omeneşti, mai mult sau mai puţin sfârtecate. Din păcate, nu numai cele ale rebelilor. Dincolo de retranşamente, chiar pe malul fluviului – pesemne intenţionaseră să sară în apele mâloase – se aliniau douăsprezece trupuri de puşcaşi marini, surprinşi şi ucişi aproape cu toţii cu armă albă, dar nepurtând urme de mutilări.

Uitându-se gânditor la ei, Bollin se căznea să priceapă cum izbutise inamicul să le vină atât de lesne de hac unor ostaşi care erau departe de a fi nişte muhaiele şi care primiseră de mult botezul focului. Cine ştia ce drăcească viclenie era răspunsul la această întrebare!

Fără să mai piard timp, oamenii comandoului se apucară să dreagă ce se mai putea drege din sistemul defensiv al postului şi să degajeze cazematele năruite ca să-şi poată instala armamentul lor automat. Cadavrele găsite au fost târâte pe taluz. Douăzeci şi opt la număr, unele trebuiau să fie transportate în „piese detaşabile”, folosindu-se foile de cort. Bollin se îndreptă spre pod. Voia să cunoască sursa incendiului care continua la capătul opus al lucrării. Ceaţa, din ce în ce mai deasă, nu îngăduia să se vadă mare lucru.

— Fă o recunoaştere până acolo, ordonă el comandantului de car, care încerca şi el să-şi dea seama despre ce ar putea fi vorba.

Dintr-o săritură suplă, căpitanul îşi făcu vânt pe blindaj. Tancul se puse în mişcare şi traversă podul. Pâcla făcând cu neputinţă evaluarea exactă a distanţelor, abia ajunşi la vreo treizeci de metri pe malul opus, s-au putut lămuri că era vorba de carcasa unui camion GMC ce sfârşea prin a se consuma; nici urmă de cei care-l ocupaseră, nici printre resturile vehiculului, nici în imediata vecinătate.

— Doar nu s-au evaporat! mârâi Bollin.

— Ori au fost măcelăriţi, ori atacanţii vietnamezi i-au târât în cine ştie ce bârlog de-al lor.

— Mira-m-aş! Dacă i-ar fi căsăpit, nu-şi mai dădeau osteneala să camufleze cadavrele. Prea erau grăbiţi să pună mâna pe post şi nu le-ar fi ars să se ocupe de nişte mortăciuni!

Dilema lor a fost curmată de un glas venit de undeva din ceaţă:

— Încoace, camarazi! Veniţi să mă salvaţi!

— Urcaţi rapid în turelă, domnule căpitan, ceru comandantul de car, s-ar putea să fie o capcană!

— S-o crezi tu! Dacă voiau să ne cureţe, o făceau până acum! Cine eşti, strigă ofiţerul în direcţia vocii.

— Sunt de la Serviciul de aprovizionare! însoţitorul camionului distrus! Cred că am piciorul făcut zob şi mai sunt alţi doi răniţi, în stânga voastră, pe pantă… Grăbiţi-vă, mi-e că vietnamezii ar putea reveni!…

— Sosim! strigă Bollin, şi-i ordonă comandantului de car: comunică prin staţie să ne trimită ceva oameni, o să avem nevoie la căratul răniţilor.

Urmat de cel din turelă, sări de pe blindaj şi se repezi în direcţia de unde venise glasul. Găsiră rănitul la vreo zece metri mai încolo, agăţat de rădăcinile de pe mal, căznindu-se să ajungă la şosea. Îl săltară şi-l întinseră pe iarbă.

— Rămâi pe loc, n-ai de ce să-ţi fie frică. Vin băieţii şi te culeg de aici. Unde-s ceilalţi?

— Chiar ceva mai la vale, printre bambuşi. N-am putut să-i ajut să urce.

Ofiţerul şi tanchistul se lăsară să lunece pe panta taluzului şi descoperiră aproape imediat ascunzătoarea în care se ghemuiseră două trupuri. Unul, plin de sânge şi noroi, era de nerecunoscut: avea obrazul spintecat de la tâmplă până la colţul gurii. Urechea dispăruse. Îşi pierduse cunoştinţa, dar respira destul de regulat.

Celălalt, aşa cum arătau epoleţii şi petliţele, era sergent-tanchist. Inert, deşi nu apărea nicio rană vizibilă. Gemea încetişor. Bollin se aplecă peste el:

— Unde te-au atins, băiate?

— Şalele, răspunse, abia auzit, rănitul. Nu-i glonte. Am fost aruncat din ataşul motocicletei când s-a dat peste cap… Nu mă pot mişca şi mă doare peste tot…

— Ce motocicletă? Unde-i?

— Nu mai ştiu… La mal, sau în fluviu… Când am fost ejectat, a continuat să se rostogolească.

— Erai singur?

— Nu, dar Voirin, cel de la ghidare, a încasat un glonte în cap imediat după ce s-a pornit bâlciul. A tras tare pe dreapta, şi atunci ne-am dat de-a berbeleacul.

— Ai izbutit să te caţeri până aici, sau aici ai căzut?

— Nu ştiu, c-am dat ochii peste cap… Poate că m-a ajutat însoţitorul camionului, văd că şoferul lui e alături… Dumnezeule, cât mă doare dacă încerc să mă mişc…!

— Semn bun: dacă te doare înseamnă că n-ai coloana fracturată. Stai liniştit, o să vină băieţii să te ridice.

— Grăbiţi-vă…! Dacă ăilalţi sar din nou la cafteală…

— Fii pe pace, i-am potolit pentru o bună bucată de vreme! Acum stau şi-şi ling rănile.

Între timp, comandantul de car, care urcase până la şosea, a reapărut, urmat de Aumard şi de cinci din oamenii locotenentului.

— Ai picat la ţanc! îi strigă căpitanul. Ia doi oameni cu tine şi vezi că ceva mai jos, la stânga, ar putea să fie o motocicletă cu ataş care s-a răsturnat. Noi ne ocupăm de răniţi.

Operaţiunea s-a dovedit a nu fi prea lesnicioasă, mai ales când a fost vorba de sergentul-tanchist, acesta trebuind a fi cărat pe o brancardă improvizată din două scânduri, şi care urla de durere la fiecare zdnincinătură. În sfârşit, după un sfert de ceas de strădanii, cei trei supravieţuitori au fost instalaţi în interiorul postului, pe pături, sub un soi de streaşină improvizată. Bollin ceru prin radio o ambulanţă, iar până la venirea ei, profită de ocazie ca să-l chestioneze pe însoţitorul camionului în legătură cu cele întâmplate, în vreme ce Bertomel îi pansa piciorul, care, din fericire, nu părea decât luxat la nivelul

genunchiului.

— Totul s-a petrecut atât de repede, încât, la început, n-am priceput nimic. Veneam de la TanPhuoc, unde transportasem provizii. N-am prea vrut să plecăm noaptea, dat fiind că aveam necazuri cu delcoul. Locotenentul nostru a insistat însă, dorind să ajungem la bază cât mai devreme, pentru că, a doua zi, dis-de-dimineaţă, urma să plecăm în convoi. Totul a fost în regulă până aici, când am auzit împuşcături, da' ne-am zis că marineii iarăşi văd fantome. Cum am ajuns însă pe pod, ne-am pomenit cu o rafală drept în parbriz! Am văzut motocicleta dându-se peste cap; atunci, am sărit din camion, l-am recuperat pe Pradeau, şoferul, care se târa pe şosea, şi ne-am rostogolit, amândoi, până aici; tot atunci, cred, mi-am demolat şi piciorul. După aia, l-am văzut pe sergentul motociclist proţăpit pe un tufiş şi l-am tras, cum am putut, printre bambuşi. Cel mai nasol a fost când au început să se încrucişeze focurile şi să se tragă din toate părţile… Abia când am auzit tunurile tancurilor mi-am dat seama că e groasă rău de tot!… Pradeau a fost atins rău? Eu, din cauza beznei, n-am putut vedea mare lucru…

— Are obrazul despicat, dar asta n-o să-l pună cu mâinile pe piept! Cunoştinţa şi-a pierdut-o, cu siguranţă, când vă dădeaţi de-a berbeleacul pe pantă. De altfel, a început să mişte, ceea ce e semn bun. Te-ai ţinut tare, băiete, şi ăilalţi îţi sunt datori cu o lumânare şi un acatist!

— Nu ştiu dacă a fost o chestie de curaj, dom'le căpitan, da' parcă aveam aripi!

Aumard reveni, târând după sine corpul motociclistului.

Omul fusese ucis pe loc de un glonte care intrase prin ochiul drept şi ieşise pulverizând baza craniului.

— Motocicleta, poate fi recuperată?

— Da, dar ar trebui trasă de un tractor.

Apăru şi ambulanţa, urmată de două camioane transportând un pluton de infanterişti, însărcinaţi cu paza postului. Misiunea comandoului se încheiase. Atacul-surpriză al inamicului eşuase. La fel şi în cazul postului

principal de la Cho-Moi. Vietnamezii pierduseră vreo cincizeci de-ai lor. Postul de la fabrica de zahăr rezistase cu succes, împiedicându-i pe atacatori să depăşească reţelele de sârmă ghimpată şi nepierzând decât un singur om. Turbaţi au fost puşcaşii marini din garnizoană, aflând de masacrarea camarazilor lor de la pod. Nu le-a rămas însă altceva de făcut decât să-şi adune tovarăşii, atât de inexplicabil căzuţi în capcană, şi să le transporte cadavrele în oraş.

— La noi, nicio problemă, comentă Aumard, adresându-se lui Bollin. Bafta a fost de partea noastră! îţi dai seama, nicio pierdere serioasă în toată afacerea asta!

— Meritul este al tancurilor. Fără ciocanul de foc al tunurilor lor, am fi fost nevoiţi să-i luăm pe „gălbejiţi” la baionetă, şi asta nu s-ar fi lăsat fără dureri!

— Mă rog! Să zicem că am avut parte de o „baftă blindată”. În definitiv, face cât orice altă baftă! Până una alta, să nu aud cuvântul „repaus”. Dacă toate vor fi la fel, n-apucăm anul ăsta să punem ceva osânză pe noi! Oricum, mâine revenim la hogeacurile noastre şi, cum debarcăm, cum dau o raită pe la „Continental” să-mi ofer cinci-şase coniacuri „specialitatea casei”, la care te poftesc cu plăcere dacă-ţi dă inima ghes!

— N-ar fi de refuzat. Nu uita însă că trebuie să-i vizităm şi pe răniţii de la spitalul 415. Ard de nerăbdare să văd cum o duce amărâtul ăla de Sartout, căcăciosul dracului!

CAPITOLUL VII

em întinse cei doi piaştri ceruţi de proprietarul triciclu lui, un slăbănog numai piele şi os, care o adusese până la poarta spitalului. O clipă, rămase nemişcată pe marginea trotuarului, în îmbrânceala şi foiala mulţimii din jur. Cu privirea ridicată spre faţada impresionantei clădiri, căută să descopere printre militarii îngrămădiţi la ferestre chipul sergentului.

Nu-l zări nicăieri şi se gândi, alarmată, că poate fusese rănit mai grav decât îi mărturisise în scrisori. Cu paşi şovăitori, adorabilă în taioraşul ei alb, se apropie de

sentinela care se preumbla prin faţa intrării şi-i prezentă permisul. Sentinela, un marocan cât toate zilele, o cercetă din cap până-n picioare, după care declară zâmbind şi dezvelindu-şi un şir de dinţi neverosimil de albi în contrast cu pielea smeadă a obrazului:

— Dom'şorică, asta hârtie nu treaba mea. Tu intri şi tu duci hărtia la sergent, la postul de gardă, uite, drept înainte.

Urmându-i sfatul, fata ajunse la postul de gardă, unde-l găsi pe subofiţerul de serviciu luptându-se victorios cu o gamelă plină de bunătăţi. După ce-şi şterse gura cu mâneca vestonului, acesta studie documentul şi, luând-o pe vizitatoare de braţ, o conduse până într-o vastă curte, înţesată de ambulanţe şi alte vehicule.

— Sergent Sanplon, salonul numărul 3. Luaţi-o pe intrarea principală, aia din dreapta, urcaţi la primul etaj, cotiţi-o la stânga şi vedeţi că-i la capătul culoarului. Dar înainte de a intra, întrebaţi o infirmieră, sunt destule pe acolo, pentru că e ora pansamentelor şi riscaţi să nimeriţi peste trei-patru hăndrălăi în pielea goală.

Ajunsă pe un palier gen verandă de unde porneau saloanele, dădu peste un grup de răniţi, întinşi în şezlonguri sau ocupaţi să joace cărţi. Apariţia i-a fost imediat salutată cu fluierături admirative, însoţite de comentarii, mai mult sau mai puţin îndrăzneţe, în legătură cu anatomia ei, făcând-o să roşească până-n vârful urechilor.

Nimeri, în sfârşit, salonul numărul 3, dar nu îndrăzni să intre, căutând cu ochii o infirmieră, când simţi că cineva o apucă delicat de încheietura mâinii. Instinctiv, dădu să şi-o tragă îndărăt, dar în acelaşi moment îl recunoscu pe cel care o reţinuse: era chiar Sanplon, întins pe un şezlong şi pe care, emoţionată cum era, nu-l recunoscuse din primul moment.

Vom trece peste îmbrăţişările şi pătimaşele sărutări care au urmat, provocând cele mai diverse comentarii din partea celor prezenţi, unele chiar cam fără perdea. Asistenta Francine, care tocmai ieşea din salon, mimă

admiraţia:

— Bravo, (băiatule! Văd că nu ţi-ai pierdut suflul! Duceţi-vă jos, în sala de mese, acolo o să fiţi mai liniştiţi. Dacă mai rămâi aici, fetiţo, banda asta de sălbatici o să te înghesuie cât ai clipi din ochi!

— N-o asculta! strigă un soldat aşezat într-un fotoliu de răchită. Avem şi noi norocul să vedem, în sfârşit, o femeie adevărată în coşmelia asta! Gloaba de Francine e muiere cum sunt eu arhimandrit! Nu visează decât să ne bage ace în fund şi, dacă-i scapi cumva o mână pe sub fuste, urlă c-ai încercat s-o violezi!

Hohote de râs salutară gluma cazonă şi însoţiră plecarea celor doi amorezi către adăpostul complice al sălii de mese.

— Lasă-ne şi nouă o bucăţică, gândeşte-te la camarazi!

— Luaţi-o şi pe Francine cu voi, poate mai învaţă ceva!

— Întreab-o pe păpuşica ta dacă n-are cumva o surioară!

Către orele 17, Bollin şi Aumard veniră şi ei să-l vadă, după ce petrecuseră câteva minute la căpătâiul lui Sartout, care, neavând în mod miraculos niciun organ vital atins, se refăcea încet dar sigur şi trăgea nădejdea să revină cât de curând în rândurile comandoului.

— Văd că de plictisit, nu te prea plictiseşti, glumi căpitanul. Au şi rănile partea lor bună. Poate-mi pasezi şi mie adresa furnizorului!... Când crezi că scapi de pensionul ăsta?

— În vreo cincisprezece zile, din câte zice doctorul. După aia, voi fi trimis să trândăvesc la Cap Saint-Jacques, da' mai vedem noi! Dacă mă simt în formă, revin în galop la comando!

— Până atunci, noi vom fi plecaţi. În principiu, urmează să rămânem opt zile în refacere, după care intrăm iar în horă, habar n-am unde! Secretul zeilor. Apropo, noaptea trecută i-am scuturat zdravăn de pureci pe „gălbejiţi”! O operaţiune de mare clasă, nicio pierdere! am

avut însă parte de sprijinul a doi „rinoceri”, al dracului de eficace!

O dată lansat, elocinţa lui Bollin nu-şi găsea seamăn, mai cu seamă că avea la bază şi micul „şvung” de coniac oferit de Aumard. Conversaţia continuă pe acest ton alert încă o bună jumătate de oră, iar Sanplon, deşi bucuros să-şi revadă camarazii, constată cum timpul se scurge, inexorabil, timp ale cărui ultime minute ar fi preferat să le petreacă numai cu Sem.

Din fericire, dându-şi, în sfârşit, seama că aceşti doi îndrăgostiţi aveau în cap şi altceva decât aprecierea performanţelor războinice ale comandoului, Bollin se tratã mental de Moş-Teacă şi decise să-şi ia tălpăşiţa. De altfel, sala de mese trebuia oricum evacuată, popotarii apăruseră şi-şi făceau de lucru cu aşezatul veselei şi al tacâmurilor pentru cină.

— Bun. Am meliţat destul, a sosit şi ceasul să ne luăm rămas-bun. Fireşte, o conducem pe drăguţa ta până-n oraş. O aşteptăm jos, la o ţigară. La revedere, bătrâne şi revino cât mai curând la iesle! Hai, Aumard, vii?

Coborâră şi se instalară în jeep, trăgând cu nesaţ dintr-o „Capstan”, aşteptând ca ibovnicii să isprăvească şi ultima perie de sărutări sub privirile interesate ale popotarilor.

Sem apăru şi ea; făcea eforturi să zâmbească, vizibil tristă de această despărţire de Sanplon, fie ea şi provizorie. Bollin remarcă imediat starea ei sufletească şi propuse să meargă împreună la „Continental”, la un păhărel de ceva:

— Un Cinzano sau două, şi-ţi vine inima la loc. Nu te amărî pentru rănitul dumitale, nu riscă să dispară de-acolo unde este…

Dar vermuturile de la „Continental” nu produseră efectul scontat asupra bunei ei dispoziţii, cum nici „rândul” comandat de Aumard „La Jean”, unde au dus-o după aceea. Le-a mulţumit drăgălaş şi i-a părăsit ca să-şi ia locul în orchestră. Nici aici nu şi-a regăsit antrenul obişnuit şi a fost chiar uluită resimţind, pentru prima oară, o

inexplicabilă indiferenţă faţă de prestaţia ei artistică.

Orchestra era excelentă, şi cei doi ofiţeri se lăsară un lung moment furaţi de ritmurile ei, confortabil instalaţi în fotoliile din piele roşie. În sfârşit, s-au ridicat şi au părăsit localul, nu înainte de a adresa un mic semn cu mâna tinerei muziciene.

— Are căţei pe inimă, sărăcuţa, făcu Aumard, şi e de înţeles. Nici n-a apucat să-l cunoască prea bine, şi uite-l întins deja pe un pat de spital!

— E nostimă foc şi tare dulce! Pezevenghiul ăsta de Sanplon a avut întotdeauna gust şi fler în materie de femei!

La 20, 30, cu un imens oftat de uşurare, Sem trecu pe la vestiar să se schimbe şi-şi luă rămas-bun de la colegi. Şeful de orchestră, un chinez de vreo patruzeci de ani, ştiind-o, de obicei, veselă şi glumeaţă, a fost chiar surprins de această bruscă schimbare în comportamentul ei. Apreciind-o pe tânără, atât pentru talentul ei cât şi pentru drăgălăşenia de care dădea mereu dovadă, i-a mărturisit directorului care-l pofti să ia un ultim păhărel la bar înainte de închiderea localului:

— Sem e ciudată în seara asta… Aş zice că suferă… Nu cumva sergentul cu care ieşea în ultima vreme i-a făcut vreo porcărie?

— Încă una care crede în Feţi-Frumoşi pe cai albi! răspunse celălalt, dând din cap. Când o să-şi dea seama, o să fie complet la pământ. Ştii, nu-s profet, dar te-aş sfătui să-i cauţi de pe acum o înlocuitoare.

Chipul chinezului se întristă. Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi-i făcu semn barmanului să-l umple la loc. Dus pe gânduri, spuse:

— E totuşi dureros să vezi cu câtă uşurinţă se joacă europenii cu sentimentele acestor puştoaice… Majoritatea le consideră simple păpuşele, pe care le arunci imediat după ce au încetat să te mai distreze… Şi totuşi, au inimi la fel de sensibile ca şi femeile din rasa lor!

— În chestia asta nu-i vorba de rasă! Francezii n-au inventat nimic nou, ba aş zice chiar că sunt cei care fac cel

mai puţin caz de acest aspect al problemei. Rădăcinile răului sunt de altă natură: din cele mai vechi timpuri, femeile popoarelor cucerite şi colonizate au slujit drept sursă de distracţie pentru noii lor stăpâni. Sigur, păcat de Semi Poate însă că acela care i-a sucit capul nu se înscrie în regulă generală. Ştii, se mai întâmplă şi aşa ceva!

Cu paşi înceţi, Sem cobora pe strada Catinat, aruncând priviri distrate vitrinelor ce se etalau de-a lungul acestei artere principale şi unde erau expuse atâtea şi atâtea minunăţii pe care, altă dată, le contempla înghiţindu-şi suspinele de invidie.

De ce această tristeţe? îi venea, totuşi, greu să-i descopere sursa. Îl revăzuse pe Pierre, nu era nimic grav cu el, o iubea şi era sigură de lucrul acesta… I se făcuse o favoare căpătând permisul de liberă-intrare… Camarazii lui erau nişte drăguţi… Peste puţin timp, Pierre va fi externat… Nu cumva, din pricina asta, îşi simţea inima grea? O dată ieşit de sub adăpostul zidurilor albe ale spitalului, va plonja din nou în oribila şi primejdioasa bulboană a războiului…

Îşi spuse că a găsit cauza stării sale de debusolare şi încercă să gândească lucid: odată şi odată, războiul ăsta se va termina, iar într-un război nu mor chiar toţi! Când coşmarul se va isprăvi, Pierre va veni s-o caute, şi ea îl va urma unde va dori, fie şi în acea îndepărtată Franţă, despre care el spunea c-ar fi atât de ospitalieră…

Suspinul ei a fost atât de adânc, încât cei doi soldaţi din Legiunea Străină, care tocmai treceau pe alături, întoarseră simultan capul. Unul din ei, un roşcovan bărbos, o întrebă chiar, cu un îngrozitor accent nemţesc:

— Frei, boate, tomnişoară, buţină compania? Zâmbind, scutură din cap îi traversă Piaţa Teatrului, având în centru un splendid havuz. Îi dădu roată, îşi muie mâinile în apa rece care clipocea, se scutură de picăturile care o împroşcaseră şi decise să revină acasă trecând prin piaţă şi prin pasajul care, din bulevardul Charner, ducea spre locuinţa ei.

După colţul cu farmacia, pasajul nu mai era luminat.

Întotdeauna o încercase o strângere de inimă parcurgând prin întuneric ultimii cincizeci de metri care o separau de casă. O teamă, până în prezent, nemotivată de nimic. Cartierul era calm, aici nu se întâmpla niciodată nimic. Patrulele franceze circulau în număr mare, iar cei din Viet-Minh nu se aventuraseră să întreprindă ceva în zona asta.

Grăbind pasul, era la numai câţiva metri de casă când cineva o înşfacă pe la spate şi o trase după sine sub arcada unei intrări. O palmă îi astupă gura, în timp ce un glas îi şuiera la ureche în anamită:

— Nicio vorbă, nicio mişcare! Ascultă bine ce-ţi spun: te-ai încurcat cu un militar francez, deşi ar trebui să ştii cât costă aşa ceva!... Vei fi însă iertată dacă ne faci un serviciu. Sergentul tău aparţine unei unităţi de şoc, acum la odihnă. Cauţi să afli în ce sector urmează să fie trimisă unitatea după aceea. Pentru noi e extrem de important şi, dacă izbuteşti să ne informezi, şi tu şi prietenul tău veţi fi cruţaţi. Nu încerca să ne înşeli: viaţa ta, a maică-tii şi a sergentului depind de asta! Fă-o cât mai repede, o să te găsesc când va fi cazul! Acum, întinde-o şi nu ţipa!

O îmbrâncitură o expedie în mijlocul pasajului, cu genunchii tremurându-i şi moartă de spaimă. Clănţănind din dinţi, urcă în goană treptele scării care ducea spre micul apartament de două camere pe care-l împărţea cu mama sa. O găsi pe aceasta aşezată pe o pernă, lângă fereastră, plângând cu capul în mâini. Când o văzu pe fiică-sa, se repezi spre ea şi o prinse în braţe:

— Oh! Ce va fi cu noi? Erau doi care au venit, fioroşi şi răi. Ne vor ucide dacă nu faci ce-ţi cer! Ce ţi-a trebuit militarul ăla? Acum, ce-o să ne facem?

Sem nu răspunse. Se desprinse uşor din strânsoarea mamei şi se năpusti în odăiţa ei, unde se aruncă pe pat, hohotind de plâns. De aici venea, deci, tristeţea care n-o părăsise toată seara: era presentimentul cumplitei drame, fără ieşire, care o încolţise. Într-adevăr, ce era de făcut? Să-l trădeze pe Pierre şi să-i condamne la pieire pe camarazii lui, sau să-l prevină şi să aştepte inexorabila şi atrocea moarte ce-i fusese făgăduită? De ce se gândiseră

teroriştii tocmai la ea, când dispuneau de o mie şi una de alte metode ca să-şi procure informaţiile de care aveau nevoie?

Crudă dilemă, şi mai crud destin, care o osândeau tocmai acum, când crezuse că a descoperit marea fericire a dragostei!…

CAPITOLUL VIII

Sanplon scoase un şuierat printre dinţi, năucit şi furibund de relatarea făcută de Sem în legătură cu agresiunea şi presiunilor cărora le căzuse victimă.

— Ticăloşii! Să se lege de tine, când au la dispoziţie toate curvele din cartierele rezervate! Ce-i drept, alea le pompează şi bani, şi informaţii! Ce-i de făcut pentru ieşirea din cumplitul impas?

Aruncă o privire gânditoare în jurul său; sala de mese era goală, aşa cum şi presupusese când o invitase pe fată să vină aici. După chipul ei schimonosit de suferinţă, după ochii încercănaţi de nesomn şi lacrimi, pricepuse din primul moment că se petrecuse un fapt deosebit de grav. Nu se aşteptase însă la aşa ceva! Hotărât lucru, rebelii nu se dădeau în lături de la nimic ca să racoleze cât mai multă lume în sistemul lor de spionaj, profitând, fără scrupule, de orice sentimente, de starea de debusolare a unora, de teroarea pe care ştiuseră s-o răspândească. De ce însă ţineau atât de mult să cunoască următorul obiectiv al comandoului Bollin, când nu era unica unitate angajată în operaţiuni? Nu putea fi vorba – era limpede – decât de o răzbunare. Dar ce fel de răzbunare şi de ce?

Degeaba îşi storcea creierii în căutarea unei soluţii, nu-i venea nicio idee şi, oricum, era dator să raporteze cazul căpitanului Bollin. Poate că, graţie relaţiilor sale la Statul-Major, s-ar putea găsi o ieşire din situaţie; şi mai exista şi Phuc, glacialul şi eficacele Phuc, ale cărui cunoştinţe în materie erau aproape literă de lege.

— Linişteşte-te, iubito, îi spuse lui Sem. O să izbutim să-i punem cu botul pe labe şi-o să scăpăm cu bine din toată porcăria asta. Poartă-te firesc faţă de toată lumea de aici şi, mai ales, faţă de popotarii băştinaşi, s-ar putea să

se găsească şi ceva iscoade printre ei. Nimeni nu trebuie să bănuie că m-ai prevenit. Cum apare Francine, o rog să-i telefoneze discret căpitanului. Ăsta se va pricepe cum să ne depaneze. Doar n-o să facem sluj în faţa bandei ăsteia de casapi! Se va găsi o modalitate de a te pune la adăpost, pe tine şi pe maică-ta, înainte de a le întinde o ambuscadă de toată frumuseţea!

Francine s-a dovedit o tacticiană de mâna întâi, găsind că-i mult mai prudent, în loc să telefoneze la Statul-Major, să-l trimită pe Gouraux în persoană să-l prevină pe căpitanul Bollin. Ostaşul s-a arătat cum nu se poate mai fericit, văzând în această misiune învoirea pe care o tot cerea şi care-i era mereu refuzată după tentativa lui de escapadă.

A tocmit imediat un triciclu care aştepta în faţa intrării în spital, recomandându-i să apese zdravăn pe pedale dacă nu vrea s-o ia pe coajă.

Intrigat de această intempestivă solicitare, Bollin n-a mai stat să piardă timpul întrebându-se ce s-a întâmplat şi unde arde şi, înşfăcându-l pe Gouraux, care plănuise să-şi facă niţel de cap în tovărăşia câtorva camarazi, a sărit în jeep şi a pornit-o spre Cholon.

Lăsând, după un parcurs demn de un raliu, maşina în faţa intrării în spital, păzită tot de un marocan, dar, evident, altul, căpitanul străbătu în galop curtea, fără să mai bage de seamă că însoţitorul său, prefăcându-se că intră şi el, o cotise prompt prin faţa porţii şi sărise în primul triciclu aflat la îndemână.

Ajuns la etaj, dădu peste Francine, care, cu un semn din ochi, îi indică sala de mese.

Aşezaţi unul lângă celălalt, Sem şi Sanplon păreau că plutesc departe, foarte departe de crudele realităţi ale momentului pe care-l trăiau. Aerul îngrijorat al fetei nu scăpă însă ochiului ager al căpitanului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton care se voia glumeţ. Ai nevoie de mine ca martor la cununie?

Apariţia infirmierei îl scuti pe rănit de orice răspuns.

— Gata, sergent, marş la sala de pansamente, e

rândul dumitale!

— Nu s-ar putea amâna puţin? interveni Bollin. Sunt şi eu grăbit!

— Dacă sunteţi atât de grăbit, duceţi-vă cu el, o să discutaţi în timp ce va fi aranjat!

Sala de pansamente în care intrară era pustie; o precauţie suplimentară a lui Francine ca să-i ferească pe cei doi de urechile indiscrete.

Raportul pe care-l făcu Sanplon îl lăsă pe căpitan stupefiat, îşi scărpină, pe rând, bărbia, nasul, fruntea, după care îşi expuse părerea:

— Dacă Viet-Minh-ul se interesează în mod special de noi, e clar că nu pentru a ne oferi buchete de flori… Cum e, la fel de clar, că ne pregătesc un comitet de primire acolo unde vom fi trimişi. Mă rog, mi se pare destul de naiv din partea lor să-şi închipuie că fătuca nu va vorbi! Nasul îmi spune că treaba asta va face deliciul celor de la contrainformaţiile Statului-Major. Ar fi o chestie să ne prefacem că le facem jocul, după care să-i ardem de să le meargă fulgii!

— De frumos ar fi frumos, dar dacă „icteroşii” prind de veste, Sem va avea beregata tăiată, şi asta în doi timpi şi trei mişcări!

— Fii pe pace! Până una alta suntem singurii la curent şi-ţi dai seama că cei de sus n-o să urle pe la răspântii ce-au de gând să facă şi cum o să procedeze. Ca să nu mai spun că sunt singurii capabili să găsească mijloacele ideale ca să le pună pe Sem şi pe maică-sa la adăpost de orice primejdie.

— Sigur, prea multe soluţii nu există… Esenţial este să se ia toate precauţiile posibile: mi-aş pune juvăţul de gât dacă mititica s-ar pomeni înjunghiată numai pentru că n-a vrut să ne trădeze!

— Îţi spun, fii pe pace. Mă întorc la cantonament şi-l convoc pe Phuc ca să-i prezint cazul. De rest, o să se ocupe el, e specialitatea lui.

— Credeţi că va găsi o soluţie ca să…?

— Oho! Din punctul ăsta de vedere, n-are egal! Ziua

şi noaptea nu se gândeşte decât ce să mai inventeze ca să scoată untul din ăilalţi. Hai îndărăt în sala de mese, pălăvrăgim cinci minute, ca şi cum nimic special nu s-ar fi întâmplat, după care, o-ntind. O să te ţin la curent.

O regăsiră pe Sem antrenată într-o discuţie animată cu un caporal de spahii despre performanţele diverselor orchestre de muzică uşoară, actualmente în vogă. Un licăr de speranţă se aprinse în ochii ei, observând aerul senin al căpitanului şi chipul decontractat al iubitului ei. Patru alţi convalescenţi jucau o zgomotoasă partidă de cărţi, iar un servitor anamit mătura în dorul lelii sala de mese.

— Nicio problemă! exclamă căpitanul, de parcă asistase într-adevăr la pansarea sergentului. L-au cârpit cu mână de maestru şi o să-mi recuperez gradatul cât de curând! Iar în ceea ce te priveşte, frumoaso, se adresă el lui Sem, făcând o plecăciune caraghioasă, fii pe pace, n-are nimic şifonat în părţile esenţiale!

Fata roşi de plăcere, dar şi de stânjeneală – în hohotul de râs al jucătorilor de cărţi, cărora nu le scăpase comentariul ofiţerului.

Aşadar, gândi ea, comandantul găsise mijlocul de a o salva din această îngrozitoare situaţie…

Sinistrul braţ o înşfăcă şi în seara asta, pe când traversa întunecatul pasaj ca să ajungă acasă. Acum însă nu mai fu paralizată de teroare. Se ştia protejată. Fireşte însă că se prefăcu înspăimântată de moarte, şi umbra fără chip rânji de satisfacţie constatând, cu plăcere sadică, succesul acţiunii sale.

— Căpitanul a trecut pe la sergent în după-amiaza asta. Ai aflat ceva?

— Nu!… Au vorbit numai de chestii de-alea de-ale lor, fără interes. Lasă-mă acum!

— Şterge-o! Atenţie, nu încerca să ne duci de nas, nu cunoaştem mila!

Bollin subestimase satisfacţia cu care primise Phuc senzaţionala veste pe care i-o adusese. Sublocotenentul cu informaţiile aproape chiţcăise de plăcere:

— E o şansă nesperată să-i ardem zdravăn! exclamă

el. Cred că intuiesc şi motivul pentru care ţin atât de mult să vă întindă o capcană: le stă încă în gât chestia cu răpirea şefilor lor şi ceva îmi şopteşte la ureche că nici ăia n-au scăpat cu toţii basma curată! Mă reped imediat până la Serviciul Special; o să le pregătim ceva cu totul şi cu totul extra!

La miezul nopţii, un jeep veni să-l caute pe Bollin şi îl conduse până la Comisariatul General, unde o duzină de ofiţeri superiori, aplecaţi peste hărţi, studiau diversele operaţiuni în care urmau să fie angajate forţele Corpului expediţionar.

Un colonel îi făcu semn să se apropie.

— Căpitane, planul a şi fost elaborat. Maiorul Martel o să te pună la curent cu dispoziţiile luate şi cu ordinele care privesc direct comandoul dumitale. Nu notezi nimic, memorezi totul. Evident, niciunul din subordonaţii dumitale nu trebuie prevenit de nimic înainte de ora H.

Maiorul Martel era o adevărată matahală, şi căpitanul a fost surprins de glasul subţirel, ca de fetiţă, care-l pofti să ia loc.

— Uită-te la harta asta, căpitane. Iată Tudaumot, poziţie pe care a ocupat-o un batalion din Legiunea Străină. Pornind de aici, pe axul şoselei coloniale numărul 13, vom lansa două coloane în direcţia Loc-Ninh şi Kratie, chipurile ca să ţinem sub control plantaţiile de hevea. Ca să atingem acest scop, date fiind efectivele de care dispunem, va trebui să obligăm inamicul să degajeze zona Deltei şi să-l atragem pe un teren unde să putem utiliza blindatele cu maximum de eficacitate. Având în vedere sentimentele speciale pe care le nutreşte faţă de comandoul dumitale, sperăm să-l ademenin în sectorul Loc-Ninh. Totul ne lasă să presupunem că nu va ezita să trimită în urmărirea voastră cele mai bune *dai-doi* (companii) pe care le are, dacă vă vom expedia înaintea coloanei ca pe un soi de momeală. De îndată ce veţi intra în contact cu el, atacăm viguros cu unităţi pornite de la Tudaumont şi care-l vor izbi în flanc; altele, venite din Cambodgia, îi vor tăia retragerea spre Plaine des Jones. În

felul acesta, obţinem un dublu rezultat: slăbim forţele vietnameze din Deltă şi-i pulverizăm unităţile de elită. Bineînţeles, operaţiunea nu-i lipsită de pericol pentru comando. Iniţial ne-am gândit să vă cuplăm cu un alt comando, tot din batalionul vostru, dar există riscul ca inamicul să fie alertat de această suplimentare şi să fie incitat la prudenţă. După estimările noastre, rebelii vor avea nevoie de trei-patru zile ca să-şi regrupeze forţele, timp în care va trebui să le faceţi faţă aproape singuri. Obiecţii?

— Niciuna! E realizabil, cu condiţia să avem răgazul necesar şi o poziţie care să ne permită organizarea unui solid punct defensiv.

— Există o poziţie ideală: uzina de cauciuc de la Loc-Ninh. Veţi fi dotaţi cu toată muniţia necesară. Compania de transport care va asigura deplasarea rămâne cu voi, la fel ca şi TAB-ul de escortă. În asemenea condiţii, credeţi că reuşiţi?

— Categoric! Permiteţi-mi să vă reamintesc că trebuie gândită şi salvgardarea tinerei care ne-a furnizat cheia întregii afaceri, la fel ca şi a mamei sale.

— Totul a fost prevăzut: vor pleca de la Pnom-Penh cu avionul, la două zile după demarajul vostru. Din păcate, n-o putem face mai devreme fără să trezim bănuieli. Până atunci, însă, se vor afla sub o supraveghere atentă a organelor noastre de siguranţă, astfel încât să nu fie posibilă nicio răpire.

— Altceva, domnule maior: după cum probabil ştiţi, unitatea mea a fost destul de scărmănată în ultimele misiuni. Ar fi posibil să-mi fie completate plutoanele?

— Iată o problemă pe care n-am abordat-o, şi în acest sens nu-ţi pot promite nimic, deşi cred că am putea preleva ceva elemente din comandoul lui Charrier care-i la Phan-Tiet. În momentul de faţă, sectorul lui e destul de calm. Nu uita că nu veţi primi ordinul de marş decât în momentul în care informatorii inamici vor fi la curent cu destinaţia voastră. Până atunci, trupa nu trebuie să ştie nimic. Evident, exceptându-l pe sergentul Sanplon. Dragă

căpitane, nu-mi mai rămâne decât să-ţi urez noroc şi, mai ales, succes deplin! Ordinele detaliate le vei primi prin curier.

— Sublocotenent Phuc e la curent cu această m-aş… pardon! am vrut să spun cu aceste dispoziţii?

— Bineînţeles, răspunse, râzând, maiorul Martel. Maşinaţiunile astea, cum voiai să le spui, sunt, în parte, rodul minţii sale. E un agent extrem de preţios şi o inteligenţă ieşită din comun. Pesemne a avut mult de suferit ca să ajungă la această sete de răzbunare!

— Întru totul de părerea dumneavoastră. Deşi, la prima luare de contact, nu-i personajul cel mai simpatic.

— Dragul meu, ce amestec are simpatia în misiunile pe care le avem? Singurul lucru care contează e rezultatul. Hai cu mine la bar, avem aici un excelent gin. După aceea, putem să ne permitem să tragem şi puţin „pe dreapta”!

— Şi uite aşa, bătrâne, conchise Bollin după ce-i relatase lui Sanplon viitoarea operaţiune a comandoului, o luăm din loc!… O să ne lipseşti, mai ales că o să se lase cu ceva sport, îţi dai seama că „icteroşii” n-o să se lase izgoniţi cu una cu două de pe plantaţiile lor!

— Dacă aţi mai fi întârziat vreo zece zile, aş fi putut veni şi eu…

— Nu-ţi face sânge rău, ne ajungi tu din urmă; exclus să nu rămână ceva treabă şi pentru tine! Uite, întreab-o şi pe Sem, sunt sigur că nu-ţi împărtăşeşte dorinţa şi că preferă să te ştie aici, în pat, decât pe drumul spre Kratie! Nu-i aşa, Sem?

Calină, tânăra îşi lăsă capul pe umărul sergentului:

— Oh, ba da, domnule căpitan! Fireşte, sunt egoistă, dar aici e măcar în siguranţă. Pentru voi, bărbaţii, războiul poate trece drept o plăcere, dar pentru mine e o nenorocire fără seamăn!

— Aşa e, fetiţo, ne-am putea lipsi şi noi de el, deşi, de când e lumea lume, bărbaţii nu fac altceva decât să caute mereu şi mereu alte motive ca să se ciomăgească între ei…! Din păcate, aici nu-i nimic de schimbat. Consolează-te, eventual, cu gândul că dacă n-ar fi acest război, în loc

să toarcă pe lângă dumneata ca un motan, bravul nostru Pierre s-ar afla în cine ştie ce colţ prăpădit de provincie, învăţându-i pe „boboci” poziţia de drepţi şi mânuirea armelor!

Ah! uite şi gloria noastră naţională! exclamă căpitanul, văzându-l intrând pe adjutantul Sartout, palid şi slăbit. Văd că arăţi ca un nou-născut!

— N-am de bancuri proaste, căpitane! Mă laşi să putrezesc în baraca asta în loc să mă iei cu tine, părinte denaturat ce eşti!

— Dacă ai fi avut grijă să te uiţi unde te laşi pe vine, n-ai mai fi aici s-o faci pe fantoma! Noroc că „icterosul” care te-a compostat era şi mai saşiu decât tine! Data viitoare să-ţi pui o platoşă!

— Data viitoare, dacă buda mai e închisă, o să-mi fac nevoile într-un colţ al punctului tău de comandă! Acu, fără glumă, e adevărat că ridicaţi pânzele?

— Cât se poate de adevărat; direcţia Loc-Ninh şi Kratie. Ne ducem să recoltăm cauciuc.

— Adevărat trai pe vătrai! încearcă însă să rămâi întreg, măcar până când mă întorc. Baftă şi salutări băieţilor! Sunt bucuros că preafericitul amorez rămâne cu mine; mai facem o şeptică aşteptând veşti de la voi. Şi acum, la revedere şi bonjur, mă duc să-mi scarpine Francine şoriciul cu pensele ei!

Şi adjutantul se îndreptă spre sala de pansamente, încercând să arate o siguranţă în mers şi o ţinută pe care, de fapt, încă nu le redobândise. Nimeni n-a remarcat lacrimile care-i umeziseră ochii, făcându-i, dintr-odată, strălucitori. Bollin se uită după el, gânditor:

— Sărman cal de samar!… Şi el vine de departe. O să ne lipsească; mereu pus pe bombăneală, dar are o inimă de aur şi curaj cu carul! Bun, copii, e timpul să ridic ancora. Te iau cu mine, Sem?

— Cu plăcere, domnule căpitan, îmi încep serviciul peste o oră.

— Atenţie, glumi Sanplon, fără prostioare!

Ostentativ, Bollin o luă pe fată pe după mijloc.

— Fii fără grijă, replică el râzând, n-am să-ţi pun coame, deşi dorinţa n-ar lipsi. O să-i ofer, pur şi simplu, un păhărel de ceva.

Umbra se desprinse din bezna pasajului şi se apropie de

Sem.

— Căpitanul a fost şi azi la spital. Ai aflat ceva nou?

— Da, răspunse ea glacial. Comandoul va pleca spre Terres Rouges[13]; cred că-i vorba de Loc-Ninh.

— Perfect. Dacă informaţia ta este exactă, te vom lăsa în pace şi o să-l cruţăm şi pe prietenul tău. În caz contrar, ştii ce te aşteaptă!

Umbra dispăru în beznă. Aproape alergând, tânăra reveni acasă. Arcurile capcanei fuseseră amorsate din ambele părţi. În care sens vor funcţiona?

CAPITOLUL IX

La ieşirea din Tudaumot, coloana făcu o haltă în dreptul unei cazemate din bârne, păzită de doi ostaşi din Legiunea Străină, servanţii unei mitraliere grele. În pofida orei matinale, străduţele micuţei aşezări forfoteau de o mulţime grăbită şi gălăgioasă. Pe râu, pescarii îşi desprindeau lotcile de mai, îndreptându-se spre talianele puse de cu seară. Legiunea Străină nu sosise decât de câteva zile; în ciuda aparentei nepăsări a populaţiei, un sentiment greu de apăsare plutea peste tot şi toate. Prezenţa inamicului era resimţită pretutindeni, pândind, gata să exploateze cea mai mică eroare, cea mai neînsemnată slăbiciune a ocupanţilor. Într-o latură a pieţei, un tanc Sherman stătea în poziţie, masă enormă de oţel, prăfuită şi ameninţătoare, pe care lumea o ocolea de la distanţă ca şi cum s-ar fi temut să nu muşte.

Furios, Bollin sări din jeepul lui şi se apropie cu paşi repezi de camionul – al patrulea din coloană – care pricinuise această oprire. Şoferul, mânjit tot de ulei şi

---

13N ote:

Pământurile Roşii, zonă la Nord de delta Mekongului (n.tr.).
Pistol-mitralieră de fabricaţie americană (n. tr.).

valvolină, moşmondea la ceva sub capota motorului.

— Fir-ar să fie! Ea treia oară când ne faci figuri cu rabla ta de când am plecat de la Saigon! Gata! Dacă hârbul ăsta nu mai vrea să funcţioneze, îl lăsăm dracului şi-i dăm drumul mai departe fără el! Acuşi-acuşi o să vină momentul când n-o să mai putem să ne permitem o pană! De fapt, ce are râşniţa asta a ta?

— Delcoul, dom'le căpitan, răspunse şoferul ridicând spre ofiţer o mutră descurajată. Aseară ne-am întors de la Phan-Tiet şi deja îmi făcea figuri. Ce vină am eu dacă mecanicii de la întreţinere stau cu deştu-n fund şi nu vor să pună mâna! Eu am semnalat încă de la întoarcere că…

— N-am zis că-i vina ta, dar pricepe că nu putem să ne oprim din două sute de metri ca să te aşteptăm. Intrăm într-o zonă unde mişună rebelii şi nu-mi pot permite să le las timpul necesar să ne sară în cârcă. Rămâi aici şi roagă-i pe cei de la Legiune să te remorcheze până la Saigon!

— Aumard! strigă el, mergi cu flăcăul ăsta până la comandantul garnizoanei şi explică acolo situaţia. Până atunci, trimite nişte oameni să descarce hărăbaia asta nenorocită!

Unul din legionari se apropie şi-l întrebă pe Le Guen:

— Vă duceţi departe?

— Habar n-am, frăţioare. Tot ce-ţi pot spune e c-am plecat să le punem ceva sare pe coadă „icteroşilor".

— Aveţi tot interesul să fiţi cu ochii-n patru! Muşcă al dracului cei de pe aici. Aseară, bunăoară, ne-au interceptat o patrulă, la numai şase kilometri distanţă, şi-au lichidat doi băieţi. Au şi o puzderie de japonezi printre ei!

Camionul rămas în pană a fost descărcat la iuţeală, lăzile cu muniţiile pe care le conţinea fiind repartizate pe alte vehicule. Aumard reveni în fugă de la postul de comandă al Legiunii:

— S-a făcut, raportă el. Îl ţin la ei pe şofer şi maşina şi-i expediază îndărăt cu primul convoi.

— Perfect! răspunse Bollin. Îmbarcarea şi-i dăm bătaie!

Coloana, formată din paisprezece camioane, se puse

în mişcare, precedată de TAB. Ieşit pe jumătate din turelă, în spatele mitralierei grele de 13, 2 mm., sergentul Martinez, comandantul de bord, înfuleca dintr-un gigantic sandviş. Comandoul primise trei noi-veniţi: Rousseau şi Levestre la plutonul lui Aumard, iar Pantin, un haios, originar din Chartres, la plutonul lui Lefèvre. Era tot ce putuseobţine căpitanul drept completare pentru pierderile suferite. În schimb, o mitralieră Wickers, montată pe pivot, echipa G.M.C.-ul blindat care încheia coloana.

Finalmente, în ciuda efectivelor destul de reduse, comandoul, bine dotat în armament şi muniţii, reprezenta o forţă de şoc serioasă, capabilă să dea de furcă fie chiar şi unui inamic mult superior numeric. Era el o momeală, dar nu o momeală uşor de înghiţit.

Şoseaua colonială nr. 13 era într-o stare excelentă. Treptat, zona orezăriilor ceda locul unui teren mai sec şi, implicit, mai dur. Curând, se iviră şi primele trunchiuri de hevea, şiruri regulate plantate în lungul drumului. Denumirea de „Pământurile Roşii” dată acestei regiuni era pe deplin meritată. De sub roţile camioanelor se învolbura o impalpabilă pulbere roşiatică, aşezându-se în straturi fine pe feţele oamenilor, pe caroseria maşinilor, pe ţevile armelor. Venind în ajutor şi sudoarea, ostaşii se transformau încetul cu încetul în nişte Piei-Roşii, tatuaţi în culorile războiului.

Calmul era deplin. Întreaga natură respira bucuria vieţii. Rândurile de hevea, succedându-se într-un ritm regulat, livezile mărginaşe şi bine întreţinute – nimic, aşadar, nu evoca nebunia distructivă a unui conflict armat.

Nepăsătoare, păsările îşi vedeau neostoit de trilurile şi arpegiile lor, fără să se sinchisească de trecerea lungii omizi duduitoare, scrâşnitoare, ameninţătoare, îndreptându-se inexorabil spre ţinta ei şi, poate, la întâlnirea cu moartea.

A spune că ostaşii comandoului erau încântaţi de această nouă aventură ar fi o exagerare. Imperativele secretului militar îl împiedicaseră pe Bollin să le dezvăluie, aşa cum obişnuia să facă înaintea oricărei operaţiuni,

scopul exact al misiunii. Asta-i cam enerva pe oamenii, care, asemeni constructorului pus să clădească ceva, preferau întotdeauna să ştie ce anume primejdii urmează să înfrunte şi de ce sunt puşi s-o facă. O fi având necunoscutul farmecul lui, dar nu-i mai puţin adevărat că naşte şi destule îngrijorări. Ca atare, mârâielile de tot felul egalau în număr obişnuitele bancuri cazone.

— De fapt, unde ne ducem?

— Cum, n-ai priceput? Păi uită-te la haleala pe care o cărăm! E clar că ne întoarcem în Franţa, dar pe un drum ceva mai ocolit!

Sergentul Martinez, gol până la brâu şi cu părul zburlit de vânt, semănând, mai mult ca oricând, cu un papuaş, se strecură în interiorul TAB-ului şi, pregătindu-şi un al doilea sandviş, la fel de substanţial ca şi primul, le spuse celor doi coechipieri:

— E niţel cam ţaca noul nostru căpitan! auzi, să nu facem nici măcar o haltă orară...! Pesemne se pregăteşte să ajungă în China!

— Păi ce, el sau noi ne coacem în cutia asta încinsă!

Suprimând haltele orare, Bollin suferea nu mai puţin decât trupa, dar decizând această măsură spera să recâştige din timpul pierdut cu penele camionului. Loc-Ninh trebuia atins cât mai rapid, astfel încât să dispună de răgazul necesar fortificării poziţiei. Fuma, nervos, ţigară de la ţigară, oferindu-i generos şi şoferului, un tânăr parizian de la serviciul transporturi, poreclit de camarazi „Bombonel”, probabil din cauza obrajilor săi trandafirii şi catifelaţi. Numitul „Bombonel”, neluându-şi mâinile de pe volan, se mulţumea să scuipe chiştocul, după care căsca, precum un pui de vrabie, colţul gurii, în care ofiţerul introducea o nouă ţigară.

Kilometrii se înşirau, unul după altul! Sub razele dogoritoare ale soarelui, pulberea roşiatică îşi continua opera ei cosmetică. Plantaţiile deveneau din ce în ce mai importante, întinzându-se în patrulatere regulate şi, practic, neîntrerupte de fiecare parte a şoselei.

Inamicul nu dădea niciun semn de viaţă. Depăşit de

viteza deplasării, sau aşteptând, pur şi simplu, finişul etapei?

La ora 11, căpitanul decise, totuşi, o haltă de o jumătate de ceas ca să le îngăduie oamenilor să îmbuce ceva cât de cât în linişte.

O dată stins zgomotul motoarelor şi domolite vârtejurile de praf, o veselă animaţie înlocui amarele comentarii de dimineaţă.

Locul fusese judicios ales. O largă breşă în desişul plantaţiilor îngăduia supravegherea întregului sector, punând convoiul la adăpost de orice surpriză. Singurul dezavantaj era tocmai lipsa umbrei oferite de arbori, obligându-l pe fiecare să se adăpostească pe lângă vehicule.

Martinez şi coechipierii săi săriseră primii din carapacea lor blindată, devenită adevărat cuptor din momentul staţionării. De-a dreptul bulimic, sergentul devora acum conţinutul unei cutii de sardele pe care-l întinsese pe o felie uriaşă de pâine. Mestecând nonşalant, se apropie de camionul unde, rezemaţi de bena lui, Bollin, Aumard şi Maxime îşi înfulecau gustarea.

— Acu, dom’le căpitan, am putea ştii exact încotro ne îndreptăm?

— Acum, da, bătrâne, pot să-ţi spun: la Loc-Ninh, unde vom servi drept capră legată de ţăruş pentru vânătoarea de tigru. După cum vezi, nu suntem prea departe de ţintă. Mai greu o să fie la întoarcere.

Rămas cu gura căscată, sergentul reveni la ai săi:

— Se pare c-o s-o facem pe cârtiţele, aşteptând ca ăilalţi să vină peste noi! Am văzut destule la viaţa mea, da’ nu şi una ca asta!

— Nu te mai oţărî dinainte! Cei care au combinat chestia au prevăzut cu siguranţă şi urmările. În fond, e chiar mai interesant decât să ne înnămolim cu TAB-ul prin orezării!

— Totul depinde de numărul gagiilor care o să ne sară la beregată.

— Avem cu ce să-i radem! Nu merită să-ţi baţi capul

de pomană; haleşte ce-ai de halit, şi nu ne mai tăia pofta de mâncare!

Jignii, sergentul Martinez se îndepărlă doi paşi şi se lungi pe iarbă, declarând:

— E ceea ce zic şi eu: într-o bună zi, te poţi trezi că ţi s-a tăiat şi altceva decât pofta de mâncare!

Cu trupa înviorată de această pauză binefăcătoare, Bollin porni coloana. Vârtejurile de praf îşi reluară dănţuiala şi pudratul lor generos. Majoritatea oamenilor lepădaseră de pe ci bluzele de uniformă, oferindu-şi piepturile uşoarei brize stârnite de viteza maşinilor.

Cursă fără peripeţii printre nesfârşitele plantaţii, întrerupte, ici-colo, de câmpuri cu trestie-de-zahăr. Au fost traversate şi câteva cătune; localnicii priveau scurgându-se coloana cu un aer grav şi, mai ales, neliniştit. Majoritatea făceau parte din populaţia anamită, dar se zăreau, din ce în ce mai des, şi indigeni înalţi, armonios proporţionaţi, cu pielea bătând în culoarea bronzului: erau şamii, vestind apropierea frontierei cu Cambodgia.

În sfârşit, către orele 14, după o serie de văluriri, abia simţite, ale terenului, apăru şi Loc-Ninh, o aşezare curăţică şi aerisită, căreia o bisericuţă albă şi căsuţele cu acoperişuri din ţiglă roşie îi dădeau aerul unei comune de pe undeva din câmpia franceză. În dreapta, cam la un kilometru distanţă, în afara şoselei, pe malul escarpat al unui curs de apă, uzina pentru prelucrarea latexului îşi etala vastele sale hangare, acoperite cu tablă ondulată sau plăci din azbociment. Aici urma comandoul să-şi instaleze poziţia.

O rapidă inspecţie a locurilor îl făcu pe Bollin să se încrunte. Aşa cum erau dispuse diversele clădiri ale fabricii, apărarea poziţiei devenea dificilă. Prea multe unghiuri moarte prin care se putea infiltra un inamic hotărât şi manevrier. Două din halele situate chiar în centrul curţii vor servi drept loc de parcare pentru camioane; o a treia, lungă de vreo patruzeci de metri, clădită chiar pe malul abrupt al râului şi adăpostind presele şi instalaţiile de spălare a cauciucului, va fi lesne

de apărat, chiar şi în cazul unui atac cu mortiere, datorită puzderiei de maşini – excelente parapete împotriva schijelor.

Dimpotrivă, o a patra, în partea de nord, construită oblic, lărgea periculos intrarea în curte, fiind adiacentă cu două clădiri mari, lipite între ele şi închizând latura dinspre răsărit a întregului ansamblu. Aceste ultime două clădiri slujeau drept depozite pentru baloturile de latex, material ideal pentru amenajarea unor cazemate.

Fără să mai piardă timp, căpitanul şi cei doi adjuncţi ai săi se apucară să stabilească planul de foc, căutând amplasamentele cele mai bune pentru acoperirea punctelor nevralgice.

La rândul lor, ostaşii puseră mâna pe cazmale şi târnăcoape, transformându-se în genişti, mai ales că acum erau la curent cu misiunea ce le revenise. După toate probabilităţile, atacul inamic se va produce chiar din prima noapte; elementele rebele vor veni să „pipăie” poziţia şi să caute punctele slabe.

În scurt timp, amplasamente solide pentru armamentul automat anulau unghiurile moarte. În centrul dispozitivului a fost săpat un depozit de muniţii, putând sluji şi drept punct de comandă, şi drept infirmerie, bine protejat cu grinzi din lemn de teck şi baloturi de latex. O dată terminat, nu mai putea fi avariat decât de obuze de mare calibru. Soluţia pentru unghiul din nord-est a fost rezolvată prin dărâmarea unei porţiuni de zidărie, permiţând astfel TAB-ului, transformat în cazemată mobilă, să iasă şi să reintre, bătând cu foc punctele mai nevralgice ale sistemului defensiv.

Amplasamentele solide au fost amenajate şi pentru cele două mortiere.

La orele 20, când soarele atinsese linia orizontului, totul fusese isprăvit. Temeinic instalat, comandoul putea înfrunta eficace şocul inamic. Staţia radio, şi ea sub pământ, împreună cu punctul de comandă, tăcea; aşa cum se convenise, legătura cu Saigonul nu se va lua decât după declanşarea operaţiunilor.

Profitând de ultimele licăriri ale soarelui, Bollin trimise în sat un camion şi câţiva soldaţi ca să facă aprovizionarea cu legume proaspete şi cu fructe. Comanda patrulei i-a revenit locotenentului Maxime. S-a întors după o jumătate de oră, aducând din belşug castraveţi, gulii, grepfrut-uri şi alte bunătăţi; pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat, i-a raportat căpitanului:

— Mai rar aşa piaţă! Nu m-a costat o centimă!

— Sper că n-ai luat cu japca?

— Da' de unde! Pur şi simplu nu exista picior de precupeţ.

— Nu existau precupeţi?

— Niciunul, după cum singurii clienţi eram noi… Nu vezi o coadă de pisică în tot satul! Ce părere ai?

— Hâm! Zic că se anunţă bine; mare atenţie la oasele noastre, în noaptea asta!

Reflectă o clipă, apoi adăugă:

— Se doarme numai pe poziţii, e mai prudent aşa. Să existe peste tot rachete luminoase. Trebuie iluminat totul chiar de la bun început; încă nu cunoaştem îndeajuns sectorul.

Martinez a fost chemat la ordin:

— Ascultă, în noaptea asta vă culcaţi în lădoiul vostru! Cu botul spre perete. Dacă începe să trosnească în partea ta, ieşi în viteză şi mătură toată şoseaua. Foc de secerare. Fără economii. Când îţi termini benzile, dă îndărăt până la hală, vor fi acolo doi băieţi care să te reaprovizioneze. Nu-ţi face griji pentru ce-i în spate, Le Guen te acoperă cu o puşcă mitralieră. Acum, hai să băgăm ceva la ghiozdan! Dracu' ştie când o să mai apucăm să înghiţim o îmbucătură!

Oamenii îşi ocupară poziţiile, căutând să se instaleze cât mai comod. Puşcaşii individuali îşi întinseră câte o pătură lângă groapa care avea să le slujească drept locaş de tragere.

În cazemata din colţul nord-vest, care urma să ţină sub foc albia râului, sergentul Aurieux îl dădăcea pe Pantin, noul-venit:

— Dacă apar pe potecă, o vezi, aia care urcă taluzul, ai drept reper ţăruşul pe care l-am bătut în faţa ambrazurii. Înălţătorul e fixat şi toţi cei care vor încerca să se furişeze pe aici îşi vor căpăta porţia. În timp ce-i ţii sub foc, eu ies şi-i ard cu câteva grenade.

— Află că nici în comandoul lui Charrier nu eram nişte muhaiele!

— Nu te ofusca; nu că n-aş avea încredere în tine, da' ştii, când n-ai mai făcut echipă cu cineva…

Le Guen, instalat cu spatele la peretele prin care fusese făcută spărtura destinată ieşirii TAB-ului, se uita cu un ochi critic la Rousseau, ocupat să umple încărcătoarele puştii mitralieră:

— Habar n-am unde-ai învăţat să faci pe încărcătorul, dar dacă nu te mişti mai repede o să fiu nevoit să trag numai foc cu foc ca să nu mă pomenesc fără muniţie! Ar fi trebuit să-l vezi pe Thomas, bietul de el, cum îi scăpărau degetele când se apuca de treabă!…

Sergentul Solaris, sosit provizoriu în locul lui Sanplon, ocupa, împreună cu Vance şi Karon, punctul întărit de la nord-vest. Ceva mai devreme minase bifurcaţia pe care o făcea drumul uzinal şi şoseaua, camuflând în iarbă şi sub crengi patru canistre cu benzină.

— Primul încărcător al pistolului-mitralieră l-am umplut numai cu gloanţe trasoare. Dacă „gălbejiţii" îşi arată nasurile pe aici, i-am pus la prăjit în doi timpi şi trei mişcări!

Noaptea se lăsase, luminată vag de o lună în ultimul ei pătrar. O noapte caldă, fără pâcle, minunată în comparaţie cu puturoasa jilăveală a Deltei. Nenumăraţi licurici dansau în văzduh sarabandele lor luminoase, greierii şi cosaşii scârţâiau care mai de care. Detaşându-se pe fondul mai clar al cerului, zidul vegetal al plantaţiilor parcă se apropiase şi mai mult, tăinuind nebănuite primejdii. În sat, un câine urla a moarte, lugubru şi rău prevestitor, făcându-i pe oameni să se înfioare.

Pe la ceasurile 11, în timp ce sentinelele scrutau, atente, întunericul, un tam-tam declanşă ritmul său surd. Îi

răspunse imediat un altul, apoi şi un al treilea, ceva mai îndepărtat.

Nu încăpea îndoială, „telefonul-bambus” îi chema pe rebeli la hăituiala prăzii.

Însă, până la 3 dimineaţa, nu s-a produs nimic. Prea enervaţi ca să poată dormi, oamenii, o dată ieşiţi din schimb, se înveleau în pături sau foi de cort şi fumau în tăcere, ascunzând în căuşul palmei capătul incandescent al ţigărilor.

Brusc, dinspre sat răsună „pluf”-ul caracteristic al proiectilului ţâşnit din tubul mortierului, fâlfâitul lui umplu văzduhul, terminându-se cu o violentă explozie, la numai câţiva metri de intrarea în curte şi de locul unde era ambuscat blindatul. O grindină de schije bătu darabana în pereţii de oţel. Feignet, care veghea în turelă, lângă mitralieră, îndesă instinctiv capul între umeri, în timp ce şoferul, care aţipise pe scaunul lui, sărea la volan.

— Ho cu tata! rânji Feignet, înveselit de sperietura camaradului său. N-au apărut încă, vor mai întâi să ne scuture de purici! Uite că vine şi al doilea!

Într-adevăr, un al doilea proiectil urcă pe cer, apoi coborî şi explodă în centrul curţii. Oamenii săriră în adăposturile lor, nu chiar indiferenţi, bănuind că bombardamentul care tocmai începuse va fi destul de serios.

Al treilea obuz percută acoperişul unei magazii, făcând ca o bună parte din învelişul de azbociment să zboare în toate părţile cu scrâşnituri şi bubuituri sinistre. Zicându-şi că şi-au reglat perfect tirul, rebelii „i-au dat bătaie”. Patru aruncătoare au deschis simultan focul, expediindu-şi minele într-o cadenţă infernală. În ceva mai mult decât un minut, cincisprezece obuze explodară în diferite puncte ale poziţiei ocupate de comando. Mii de fragmente de fontă vâjâiră în toate direcţiile. Geamurile camioanelor fură pulverizate aproape instantaneu. Bollin se felicită că ordonase protejarea lor cu baloturi de latex până la înălţimea motoarelor şi a rezervoarelor de carburant.

Solaris s-a văzut privat de plăcerea de a-şi vedea funcţionând capcana: izbită de un obuz, benzina se aprinse în vâlvătăi, iluminând întregul sector. Nici Loos nu-şi mai făcea probleme în legătură cu modul în care se va încheia această aventură: magmă sângerândă, zăcea pe fundul gropii pe care şi-o săpase şi în care o mină pătrunsese ca într-o gură de tunel. Vecinii săi apucară să vadă zburând prin aer, în vârtejul de flăcări al erupţiei, bucăţi de carne, iar o mână, parcă retezată cu satârul şi carbonizată, căzu chiar sub nasul lui Lavestre, care simţi cum i se face părul măciucă.

Coşmarul a durat cam un sfert de ceas, în care timp inamicul a expediat vreo şaizeci de proiectile, nefăcând, însă, din fericire, alte victime. Nouă din ele au percutat chiar depozitul de muniţii şi punctul de comandă, dar grinzile aşezate drept acoperiş şi-au dovedit soliditatea şi nu s-a înregistrat nicio avarie.

Apoi se lăsă iar liniştea. Ce-aveau de gând rebelii? Se pregăteau, cumva, de asalt?

Într-adevăr, au atacat, dar într-un mod cu totul bizar, sfidând toate legile tacticii. Un grup de vreo zece oameni se ivi, în goană, ieşind dintre trunchiurile de hevea, de partea cealaltă a drumului, şi se năpusti spre zidul spart pentru ieşirea şi intrarea TAB-ului. O şarjă dementă, iluminată de flăcările muribunde ale canistrelor cu benzină. Aidoma unui monstru scăpai din bârlogul lui, blindatul apăru prin dezehizătura improvizată şi-i seceră pe atacatori cu o lungă rafală de mitralieră. Spre stupefacţia generală, oamenii nu se prăbuşiră, ci săriră în aer, într-o succesiune de gheizere de foc: erau cu toţii burduşiţi de explozive. Dinamitori de un alt gen, speraseră să întregească opera morlierelor.

În acelaşi moment, o mitralieră deschise focul de pe malul opus al râului. Ţinta era hala maşinilor. Geamurile zburară, făcute ţăndări. Unul din gloanţe pătrunse prin ambrazura cazematei apărate de Aurieux, trecând razant pe lângă obrazul lui Pantin; reperând de unde veneau scăpărările, acesta ripostă cu puşca-mitralieră, zbierând în

acelaşi timp:

— Alo! mai uşurel, crăcănaţilor, am copii de hrănit!

Reperând şi el amplasamentul armei automate, Bollin trimise într-acolo şase proiectile de aruncător, şi duelul, abia început, se încheie.

— Nu-i decât un apetitiv, îi spuse căpitanul lui Maxime.

Încearcă să ia pulsul reacţiilor noastre după bombardament. Când vor constata că a fost un fiasco, vor ataca în forţă.

— Exceptând cazul că nu se simt suficient de numeroşi şi mai aşteaptă întăriri.

— Perfect posibil, dar poţi fi sigur că vor continua cu împunsăturile astea ca să ne macine nervii. Oricum, nu vor aştepta prea mult înainte de a încerca marea lovitură. Ştiu şi ei că, o dată alarma dată, Saigonul va trimite întăriri.

Schimbând subiectul, adăugă gânditor:

— Mă întreb dacă Martel va face într-adevăr toate cele necesare ca s-o scoată pe Sem din circuit... Încep să mă ataşez de fătuca asta. E tare frumuşică, drăgălaşă cât cuprinde şi, la drept vorbind, ne-a făcut un mare serviciu având curajul să fie sinceră. Putea, tot atât de bine, să-i informeze pe ăilalţi... Cum Dumnezeu a găsit-o Sanplon?

— Te miră? Din punctul ăsta de vedere, n-are egal! Adu-ţi aminte de mititica din Colombo. Dacă n-o călca nenorocitul ăla de autobuz, acum erau căsătoriţi bine-mersi. Dar, îţi împărtăşesc părerea: Sem e cu totul de altă clasă; aşa că, de ce n-ar deveni, într-o bună zi, doamna Sanplon?

— Dacă, până atunci, „icteroşii” nu apucă să-i taie capul! Şi tare mă tem! Mare rahat şi războiul ăsta! Nici nu se compară cu campania din Birmania. Acolo măcar ştiam ce vrem!

— Căpitane, aici suntem în situaţia vagabondului invitat la restaurant: meniul nu se discută! Pe vremea lui Francisc I-ul sau al lui Ludovic al XIII-lea ni s-ar fi zis „mercenari”, şi cam aşa şi este. Ne batem pentru o tresă în plus pe epolet, aşa cum un scârţa-scârţa pe hârtie trudeşte

ca să mai ia o gradaţie şi să mai urce o treaptă.

— Opreşte-te, că-mi dau lacrimile! Hai mai bine să vedem ce fac băieţii şi în ce ape se scaldă. În trecere, spune-i lui Lhermite să prevină Saigonul că pe aici a început să se încingă tărâţa. Mesajul e gata cifrat, nu trebuie decât să-l expedieze.

Se iţi de ziuă fără ca inamicul să fi încercat un alt atac. Dacă însă careva dintre oamenii comandoului ar fi crezut că noaptea trecută a fost doar un simplu coşmar, spectacolul pe care-l oferea uzina era suficient ca să alunge orice îndoială. Acoperişurile zburaseră, dezgolind armăturile metalice, un mare număr de baloturi de latex, suflate de explozii, se rostogoliseră până în mijlocul curţii, camioanele, cu caroseriile ciuruite de schije, nu mai aveau geamuri şi parbrize.

Însă cea mai cumplită amintire a nopţii scurse era locaşul individual de tragere, în care-şi găsise moartea caporalul Loos, cu fundul şi pereţii tapetaţi cu resturi informe de carne omenească. În tăcere, camarazii recuperară rămăşiţele dispersate de explozie şi le depuseră peste cele rămase în groapă; acoperit cu pământ, postul de luptă deveni mormânt, cu o mică cruce lacută din două scânduri şi orientată cu faţa spre inamic…

Sigur, a fost nevoie să fie înhumate şi rămăşiţele „dinamitorilor”. Zadarnicul sacrificiu al acestor combatanţi merita tot respectul şi niciunul dintre groparii improvizaţi n-a avut inima să facă bancuri adunând într-o foaie de cort bielele deşeuri umane şi depunându-le într-o groapă comună.

La ora 8, Bollin trimise TAB-ul şi camionul blindat, în care se instalase grupa lui Bertomel, să execute o recunoaştere în sat. Ţipenie de om! în piaţeta din faţa bisericuţei, containere cilindrice din carton indicau locul unde fuseseră amplasate aruncătoarele pentru tirul lor nocturn. Patrula reveni la uzină fără să se fi tras în ea un foc de armă.

Lovitura de teatru s-a produs către ceasurile amiezii, când trupa se apucase să înfulece câte ceva, slăbind un pic

vigilenţa.

Brusc, în tăcere deplină, combatanţii Viet-Minh-ului apărură de pretutindeni, ţâşnind din plantaţii, urcând în susul râului, venind din sat, pe toate cărările şi potecile posibile. Erau cu sutele, gonind cu armele în cumpănire, înfricoşători în muţenia lor. Stăpâniţi de o singură dorinţă: să nu lase un francez în viaţă!

Au urmat câteva momente de zăpăceală când, scăpând din mâini gamele şi talere, oamenii comandoului s-au repezit la posturile lor de luptă. Inamicul s-a priceput să profite de surpriză, mai ales pe direcţia drumului de acces uzinal, unde a atins zidurile în momentul în care TAB-ul se extrăgea din „vizuină”, trăgând nebuneşte cu tot armamentul de bord. Veritabili ciorchini omeneşti încercau să se caţere pe cutia blindată, în timp ce alţii, seceraţi de gloanţe, morţi ori răniţi, se prăbuşeau la pământ. O clipă, Martinez s-a temut că va fi copleşit. Cu pistolul a găurit două ţeste, a fost izbit în umăr de o grenadă care, din fericire, s-a rostogolit jos înainte de a exploda în interiorul turelei, apoi a considerat că singura soluţie e să se refugieze sub protecţia blindajului şi să închidă obloanele.

De aici încolo, spectacolul a întrecut orice descriere. Aidoma unui uriaş scarabeu atacat de furnici, TAB-ul se răsucea în toate părţile, dădea înainte şi înapoi, dezechilibrându-i pe agresori, dintre care unii, căzând sub imensele roţi, erau striviţi ca nişte poame prea coapte, înlocuind mitraliera, tunul de 37 mm. cu tragere rapidă îşi trimite ploaia de proiectile asupra celui de al doilea val de atacatori, năvălind dinspre plantaţie; superb în modul în care sfida primejdia, Le Guen se ridicase în picioare, trăgând cu puşcamitralieră de pe şold şi măturându-i pe înverşunaţii care, cocoţaţi pe placa din spate a TAB-ului, se căzneau să forţeze capacul turelei.

În picioare şi el, Rousseau parcă juca oina, aruncând grenadă după grenadă sub picioarele adversarilor.

În sfârşit degajat, TAB-ul se trase cu toată viteza în marşarier sub protecţia spărturii din zid, mai-mai să-l strivească pe breton cu această ocazie; ţâşnind ca un drac

din cutie, Martinez apăra în turelă urlând:

— Obuze! Rapid, obuze!

Lăsând armele, Rouseau şi Gouraux extraseră la iuţeală două lăzi cu proiectile din adăpostul amenajat în acest scop şi le pasară tanchistului. Câteva secunde mai târziu, se năpustea la contraatac, trăgând într-o cadenţă infernală.

Sărind şi el în dosul zidului, Le Guen, lac de sudoare, se stropşi Să Rousseau:

— Încărcătoare, râma dracului, umple încărcătoarele, nu mai am decât două!

În timp ce se derula această secvenţă, demnă de orice fel de film de acţiune, în celelalte sectoare situaţia nu era deloc rozã.

În interiorul punctului întărit din colţul de nord-vest al uzinei, pe jumătate invadat, Vance şi Kar On îşi descărcau armele trăgând aproape la gura ţevii; cu coapsa sfărâmată de un glonţ, zăcând în praful de pe jos şi scrâşnind din dinţi de durere, Solaris secera cu pistolul-mitralieră pe toţi cei care încercau să pătrundă folosind accesul prin spatele micii fortificaţii.

Camionul blindat a fost asaltat şi el; portiera cabinei, uitată neîncuiată, a fost deschisă brutal şi şoferul s-a prăbuşit cu ţeasta găurită de un glonţ. Aceeaşi rafală ciurui şi măruntaiele lui Feignet, rămas în picioare lângă mitraliera lui pe pivot. Unul din vietnamezi tocmai se pregătea să arunce o grenadă în cabină, când Lhermite, radistul, ieşind din depozitul central de muniţii şi observând scena, îi expedie prompt o serie din Thomson-ul său. Sub impactul gloanţelor de 45, rebelul se răsuci ca un titirez în jurul propriei axe, grenada îi explodă între mâini, culcând la pământ alţi trei dintre tovarăşii săi.

Bollin, sosit în goană, sări în bena camionului, înşfăcă mânerele mitralierei şi goli întreaga bandă asupra atacatorilor; sub cumplitul uragan de foc, aceştia bătură în retragere, încercând să fugă din curte, dar aici fură luaţi în primire din flanc de Aumard, adăpostit cu puşca lui mitralieră în spatele unui balot de latex care se rostogolise

de undeva.

În zona râului, rebelii nu reuşiră să urce decât până la jumătatea taluzului. Ascensiunea lor, relativ lentă, a permis ocupanţilor celor două cazemate instalate pe coama sudică a malului să intervină eficace şi să-i împingă pe atacatori îndărăt, în albia râului. Ceea ce i-a salvat de la o veritabilă hecatombă a fost profilul sinuos al malului.

În partea de nord se consumase o altă dramă, cumplită: Lefèvre agoniza, cu trei gloanţe în piept, alături de cadavrele a doi camarazi. După ce respinseseră un grup de atacatori care izbutiseră să se infiltreze în hală, cei trei au vrut să profite de avantajul creat şi, sărind de la o maşină la alta, au încercat să ajungă în exterior ca să blocheze din afară orice tentativă de reluare a atacului asupra acestui punct dificil de apărat, când un vlăjgan, apărut de după o instalaţie, i-a culcat pe toţi trei la pământ dintr-o singură rafală. I-a răzbunat Bertomel, sfărâmând cu un glonţ ţeasta inamicului.

Turbat d furie şi de durere, dar şi perfect conştient de pericolul pe care l-ar reprezenta o nouă infiltrare vietnameză în această zonă a depozitelor, sergentul goni spre TAB-ul care tocmai revenea în marşarier ca să-şi recompleteze necesarul de muniţie. În turelă, negru de praf de puşcă şi cu părul vâlvoi, Martinez tocmai înşfăca din zbor cartoanele cu benzi de mitralieră pe care i le arunca Gouraux, când îl auzi pe Bertomel răcnind:

— Ia-o rapid pe după zidul din dreapta, ăia încearcă să pătrundă în depozit!

Şi, fără să mai aştepte reacţia tanchistului, reveni în goană la depozit, trăgând din mers de pe şold asupra unui grup de vietnamezi care încercau să se furişeze printr-o spărtură provocată de explozia unui obuz de mortier, neobservată până atunci.

Martinez n-a mai stat să aştepte să i se facă tot plinul; virând brutal, blindatul se năpusti, săltând şi clătinându-se pe terenul accidentat, spre punctul critic. Tunul şi mitraliera intrară simultan în acţiune, sfârtecând, pur şi simplu, grupul de omuleţi în uniforme negre care se

bulucea în dreptul spărturii. Trei dintre ei au fost prinşi sub roţi şi făcuţi chiseliţă, unul dintre ei rămânând agăţat de cârligul de remorcarc, jalnic trofeu însângerai vânturat de mişcările bruşte ale vehiculului.

Acesta a fost şi sfârşitul. Secătuit, atacul se stinse. Respinşi de pretutindeni, rebelii se refugiară în debandadă în plantaţiile de hevea ori dispărură în direcţia satului.

Neaşteptata linişte care se lăsă după tot acest uragan păru să-i năucească pe oamenii comandoului, care nu încercară nicio acţiune de urmărire. În văzduh plutea o duhoare oribilă, alcătuită din mirosul prafului de puşcă, a sângelui, a excrementelor. Cu urechile înfundate de infernalul vacarm – deşi acesta nu durase, de fapt, decât vreo douăzeci de minute – soldaţii se priveau buimaci, aproape fără să se vadă, copleşiţi de fericirea egoistă de a fi „scăpat”.

Curtea uzinei şi terenurile învecinate aveau aspectul unui oribil abator. Cadavre adunate grămadă sau dispersate, răniţi gemând şi scurmând pământul, într-un ultim reflex de protecţie, ca şi cum ar fi încercat să se ascundă în el, bălţoace de sânge fumegând sub razele deja fierbinţi ale soarelui, aceasta era prada de război pe care inamicul, în înverşunarea lui, o cedase morţii.

Bollin se aplecase peste Lefèvre. Sărmanul locotenent răsufla ca nişte foale, cu ochii exorbitanţi şi cu o spumă sângerie în jurul buzelor. La fiecare expiraţie, aerul ieşea, şuierând, prin găurile făcute de gloanţe. Nu se mai putea încerca nimic pentru salvarea lui. Mai trăi câteva minute, căznindu-se să bâlbâie ceva de neînţeles, apoi, cu un ultim horcăit, se sfârşi.

Căpitanul se îndreptă de spate, cu ochii umezi. Gata! Se isprăvise. Alex Lefèvre n-o să mai ronţăie alune şi nici n-o să savureze boluri cu supă chinezească oferite de negustorii ambulanţi în pieţele din Dakao. Isprăvite erau şi partidele de cărţi, în care trişa cu o stângăcie dezarmantă. Peste câteva săptămâni, în Franţa, o tânără femeie va plânge în faţa unei fotografii şi o fetiţă de unsprezece luni va învăţa, inutil, cuvântul „tată”.

După o ultimă privire aruncată trupului inert al camaradului său de luptă, precum şi celor, deja ţepene, ale ostaşilor căzuţi alături, căpitanul se îndreptă, cu umerii aduşi, spre cazemata din unghiul nord-vest, unde Aumard se căznea să reducă fractura coapsei lui Solaris. Stoic, fără un geamăt, corsicanul suporta dureroasa intervenţie. În ciuda cuvintelor liniştitoare ale locotenentului improvizat în ortoped, care-l asigura că fractură e, dar fără aşchii, aspectul rănii îi spunea că lucrurile nu se prezintă nici pe departe aşa de bine. Şi mai ştia că nu va putea fi evacuat decât după degajarea completă a poziţiei.

— Merge, Solaris? se interesă comandantul.

— Hâm! Aş zice că e loc şi de mai bine, dar mă consolez cu gândul c-aş fi putut încasa un glonţ direct în bot. De durut, însă, doare al dracului!

— Te cred. Aumard o să-ţi administreze nişte morfină şi sulfamide şi o să te simţi mai bine. Apoi, vor sosi şi întăririle, mâine seară sau, cel mai târziu, poimâine dimineaţă.

Sergentul dădu din cap cu un aer destul de sceptic şi Bollin nu mai insistă. Cunoştea din ce plămadă e făcut subofiţerul şi ştia că-i de prisos să încerce să-l ducă cu zăhărelul. Împărţi ţigări în dreapta şi în stânga şi se uită câteva momente la Vance şi la Karon cum rezprovizionează încărcătoarele puştilor mitralieră.

Părăsi cazemata, împingând cu piciorul cadavrul unui rebel întins chiar de-a curmezişul intrării. Zărindu-l pe Maxime care se apropia, îl aşteptă şi-l strânse afectuos de umăr.

— Barem tu, băiatule, ai scăpat! Pierderi mari?

— Cinci morţi şi un rănit… Dintre ăilalţi, am numărat până acum şaizeci şi opt, dar trebuie să mai fie destui pe partea opusă a drumului, pe malul apei. Pentru o jumuleală, nu-i chiar atât de rău!

— Da, dar ne-a costat şi pe noi destul de scump… Ocupă-te cu distribuirea muniţiilor şi ai grijă să fie astupată spărtura din zidul depozitului. Dacă o descopeream imediat după bombardament, Lefèvre ar mai

fi fost cu noi! Din interior n-am văzut-o din cauza baloturilor de cauciuc care s-au rostogolit, dar ăia din afară au detectat-o.

— Poate c-ar fi mai bine să dărâmăm tot zidul; în felul ăsta şi TAB-ul ar putea circula mai liber. În plus, i-am putea posta pe băieţi ceva mai în spate, ar fi mai folositori decât în hala propriu-zisă.

— Da, ai dreptate. E idiot că nu m-am gândit mai devreme!

— Nu, de vină e afurisita asta de spărtură; dacă n-ar fi fost ea, nu riscam mare lucru.

— Mă rog, discutăm ca să discutăm… Întotdeauna, chiar şi în cele mai elaborate combinaţii, apar nişte hibe imprevizibile!

Venit după ordine, Bertomel a fost însărcinat cu adunatul morţilor. După aceea, Bollin coborî în locaşul staţiei radio şi i se adresă lui Lhermite:

— Expediază mesajul numărul doi şi spune-le să-i dea bătaie! Mă bate gândul că rebelii s-au prins despre ce-i vorba şi că vor forţa doza ca să ne lichideze înaintea sosirii coloanelor.

Bertomel nu-şi făcu prea mari probleme din alegerea unui sepultru convenabil pentru rebelii căzuţi. Îi depozită pe toţi pe fundul unui bazin din beton din hala de flotaţie şi-i acoperi cu pământ. Cei cinci morţi ai comandoului au fost îngropaţi alături de Loos. Trei răniţi inamici, descoperiţi printre cadavre, au fost pansaţi şi îngrijiţi la infirmerie, după care, închişi într-o remiză de lângă sala maşinilor. Vizibil, nu se aşteptaseră la atâta clemenţă.

Isprăvind cu corvezile funerare şi cu reconsolidarea poziţiilor, membrii comandoului coborâră, în grupuri mici şi cu schimbul, să se mai răcorească în apa râului. Cu ocazia asta au mai fost descoperiţi doi morţi, cărora li s-a dat drumul să fie duşi de curent.

Pa malul opus, un stol de vulturi-hoitari, cocoţaţi prin copaci, cârâiau între ei, furioşi, pesemne, văzând cum dispare sub pământ ospăţul pentru care se pregătiseră. Treptat, s-au potolit şi, băgând între aripi hidoasele lor

gâturi pleşuve, s-au resemnat să aştepte un nou „meci”, care să le aducă mai mult noroc.

Cu piciorul pansat şi pus în aţele, Solar a fost transportat în infirmeria subterană. Negăsind noul local pe placul său, sergentul se porni să protesteze cu vehemenţă:

— Sunteţi nebuni de legat! Nu vreau să rămân în vizuina asta şi să crăp ca un guzgan! Instalaţi-mi o targă afară! Sunt olog, nu ciung, şi încă mai pot servi la ceva dacă se porneşte iar „bâlciul!

— Nu, replică categoric Bollin. Ai să rămâi aici. În cel mai bun caz, te instalăm în capul scării pe timpul zilei, dar la cazemată nu te mai întorci! Dacă se întâmplă nenorocirea să trebuiască s-o evacuăm în plină cafteală, te-ai dus pe copcă, iar eu n-am chef de aşa ceva!

Dându-şi seama de justeţea celor spuse, sergentul nu mai insistă şi tăcu din gură, turbând însă în continuare din pricina inactivităţii care-i era impusă.

— Veniţi să vedeţi! strigă Aurieux, venit în goană, se petrec lucruri noi acolo, în faţă!

Ofiţerii se repeziră la punctul întărit de la sud-vest; Pantin, care cerceta orizontul cu ajutorul unui binoclu, întinse instrumentul căpitanului.

— Ui Laţi-vă acolo, în stânga satului. Sunt mai bine de zece minute de când traversează râul în grupuri mici şi dispar în pădure… Aş zice că se îndreaptă încoace.

— S-ar putea să încerce ceva pe flancul nostru de la sud, opină Andrieux.

— Nu cred, răspunse căpitanul. Au apucat să-şi dea seama că poziţia de acolo e solid apărată, de vreme ce n-au izbutit nici măcar să se apropie de ea. Înclin mai curând să cred că-i vreo viclenie de-a lor. Priviţi, nu caută nici măcar să treacă neobservaţi, de parcă ar vrea să ne arate direcţia încotro se îndreaptă… Ori sunt complet tâmpiţi, ori umblă la superşmecherie. E posibil s-o ia în amonte, apoi să retraverseze râul şi să atace pe la est. Dacă-i aşa, n-o vor face decât la noapte: zona descoperită e largă de cel puţin un kilometru şi niciunul n-ar ajunge viu până la poziţiile noastre. Nu, după opinia mea, următoarea lovitură va fi

încercată din colţul de nord-est; acolo suntem vulnerabili, şi ei o ştiu.

— Am putea demonta mitraliera Wikers de pe camion şi s-o instalăm la intrarea în cel de-al doilea depozit, propuse Aumard. Montată pe camion, tot nu slujeşte la mare lucru. Aici, însă, ar putea bate din flanc pe toţi cei care ar încerca să se apropie de zidul dărâmat.

— Excelentă idee! mai ales dacă atacul se va produce doar pe această direcţie. Atunci, TAB-ul ar putea manevra şi el şi să-i prindă în cleşte. Executarea! Ochitor-Uăgător, Le Guen şi servanţii lui! Pentru proiecţia apropiată a TAB-ului, ajunge puşca-mitralieră a băieţilor de la transporturi; oricum, zidul e la pământ.

O dată ordinele date, Bollin reveni la punctul lui de comandă. Era preocupat. Îl sâcâia caracterul ostentativ nedisimulat al manevrei inamice. Nu cumva urmăreau să-l incite să întărească la maximum punctul său slab, obligându-l astfel să subţieze apărarea celorlalte sectoare şi să atace tocmai acolo unde defensiva franceză era considerată ca fiind inexpugnabilă? în orice caz, decise el, cursul râului trebuie supravegheat în mod cu totul special.

Ceea ce nu ştia căpitanul era că în sat tocmai sosise o nouă *dai-doi* (companie), aducând sprijinul considerabil a trei sute de combatanţi bine căliţi în luptă. Aşa stând lucrurile, grupurile inamice care manevrau se îndreptau, probabil, spre amplasamente de unde să poată, ulterior, declanşa acţiuni de diversiune. În care punct se va produce însă lovitura principală, cea pe care comandanţii vietnamezi o sperau definitivă?

CAPITOLUL X

Tunker[14]-ul efectuă o ultimă survolare a terenului de la TanSon-Nhut şi, adoptând capul-compas, luă altitudine.

14N ote: La spitalul 415, Sanplon a fost şi el surprins citind scrisorica lui Sem care-i fusese remisă. Cu toată părerea de rău de a nu o fi putut vedea înaintea plecării, se şi bucura ştiind-o departe de mâna ucigaşă a teroriştilor. La urma urmei, Pnom-Penh nu se afla la capătul lumii şi va găsi cu siguranţă mijlocul de a o întâlni în timpul paermisiei de convalescenţă. Ideea asta i-o

Carlinga vibră de accelerarea celor trei motoare.

Privind prin micuţa ferestruică, Sem simţi inima strângându-i-se văzând cum pământul de sub ea dispare, parcă supt. În acelaşi timp, o fascina decupajul neregulat şi atât de viu colorat al parcelelor cultivate ale deltei. Apoi, totul deveni atât de mic, încât spectacolul n-o mai interesă şi-şi mută privirea la tovarăşii ei de călătorie. Instalaţi pe lungile şi inconfortabilele banchete, destinate iniţial transportului de paraşutişti, pasagerii nu erau prea numeroşi. Trei ofiţeri artilerişti, un preot militar în ţinută de campanie, cu o cruce spânzurându-i pe piept, agăţată de o cureluşă, singurul indiciu al profesiei sale, ea şi maică-sa. Bătrânica încă mai tremura de emoţiile provocate de această incredibilă aventură şi de faptul că fusese nevoită să părăsească atât de brusc casa ei de-o viaţă.

Plecarea lor la Pnom-Penh fusese devansată cu douăzeci şi patru de ore. Turismul negru al Serviciului Special venise după ele la 6 dimineaţa, şi doi inspectori în civil, unul anamit, altul francez, le escortaseră până la terenul de zbor.

Ceea ce o întrista cel mai mult pe tânăra fată era faptul că nu mai apucase să-l vadă pe Pierre. Unul din inspectori îi explicase că aşa ceva era cu neputinţă, că trebuia acţionai cu maximum de rapiditate dacă ţineau să păstreze secretul destinaţiei. O sfătuise însă să scrie o scrisorică pe care se însărcina s-o remită personal sergentului.

Orice discuţie era de prisos, securitatea lor prima. Doar că aşteptarea va fi niţel mai lungă şi mai dureroasă. Totuşi, de ce graba asta?

Cel care-l decisese pe maiorul Martel să procedeze în acest fel fusese sublocotenentul Phuc. Undeva, ceva scârţâia; inamicul reacţionase mult prea rapid împotriva postului de la LocNinh, fără o concentrare prealabilă a forţelor sale din zonă, lucru pe care, în mod logic, ar fi trebuit să-l facă. Deci, era de presupus că, departe de a preleva din trupele sale aflate în delta Mekongului ca să le

expedieze într-un sector unde blindatele franceze le-ar fi putut masacra în voie, Viet-Minh-ul aştepta plecarea coloanelor franceze ca să-şi dubleze activităţile militar-teroriste în zonele rămase mai puţin protejate. Prin urmare, dacă se mulţumea să hărţuiască postul numai cu forţele locale, însemna că intuise capcana întinsă, ba chiar voia s-o exploateze în propriul interes.

Cele două femei trebuiau puse la adăpost de asasini în cel mai scurt timp. Iată că se lacuse!

În momentul în care avionul a devenit doar un punct negru ce se estompa la orizont, sublocotenentul – el era inspectorul anamit în civil – a scos un oftat de uşurare. Nu-i mai rămăsese decât să instaleze o capcană în cartierul Chamer pentru a-i captura pe ucigaşii ce-şi vor face, cu siguranţă, apariţia. Reveni la turismul negru în care-l aştepta colegul său francez, locotenentul Dupuis.

— Uf! zile el, lăsându-se să cadă pe bancheta din spate a maşinii. Peste o oră vor fi în siguranţă la sediul consulatului. E rândul dumitale, dragă Dupuis: amplasează-ţi oamenii încă din seara asta, aşa cum s-a convenit. Voi veni şi eu, îndată după şedinţa de la PC. Ar fi de mirare să nu reacţioneze cât de = curând.

— Da, însă nu putem spera decât capturarea unor ucigaşi de rând. Sistemul de compartimentare al organizaţiilor lor e atât de etanş, încât informaţiile pe care le vom obţine vor fi, neîndoielnic, lipsite de importanţă.

comunică şi lui Sartout, venit să-l provoace la o partidă de dame. Adjutantul, însă, se strâmbă şi nu-i împărtăşi deloc entuziasmul:

— Eu zic că te înşeli amarnic dacă-ţi închipui aşa ceva! Ce-ţi imaginezi că, după ce au luat atâtea precauţii ca s-o scoată din circulaţie, ăia de la Serviciul Special or să te lase să te vânturi de colo până colo, conducându-i pe executori direct la locul unde se ascunde?

— Totuşi, trebuie să existe un mijloc s-o văd fără să mă las reperat!

— S-o crezi tu! Nu-s profet, dar mă îndoiesc că, o dată scăpat de aici, apuci să faci trei paşi fără să fii filat!

— Exagerezi! Doar nu-s nişte Sherlock Holmes! Zău dacă nu mă trec fiorii auzindu-ţi pronosticurile!

— Sherlock ori ba, dar dacă l-ai întreba pe Phuc să-ţi facă o schiţă a sistemului lor de informaţii, aşa cum, în mare, mi l-a explicat odată, o să vezi că indivizii operează cu nişte chestii atât de chisnovate, încât trebuie să fii tu însuţi un pervers ca să te poţi gândi la ele. Singurul avantaj e doar ăsta: presupunând că, mai devreme sau mai târziu, tot ai să-i conduci până la ascunzătoarea gagicii, n-or să te atârne în cârlig atât de repede.

— Pentru un majur, ai cam multe idei! Dacă-i adevărat ce spui înseamnă că n-am s-o revăd chiar atât de repede!

— Asta ţine de voia Domnului şi de secretul zeilor! S-ar putea ca ştabii cei mari să găsească o soluţie, dar să nu-ţi închipui c-or să te lase să le demolezi combinaţiile pentru o istorie de „pupici”! Sigur, „icterioşii” ţi-au făcut o figură din cele mai nasoale punând gheara pe ea ca să-şi poată duce porcăriile la bun sfârşit, când oricare din curviştinele din Dakao ar fi făcut o treabă la fel de bună, dar…

Brusc, amuţiră; de afară detună o împuşcătură, urmată imediat de o scurtă rafală de pistol-mitralieră. Zgomotele veniseră din stradă, de la poarta spitalului. Urmaţi de alţi răniţi, se repeziră cu toţii la fereastra din capătul verandei.

Se lăsase noapte şi, în lumina difuză a lampadarelor, distinseră, mai întâi, corpul unui civil prăbuşit la marginea trotuarului, într-o băltoacă de sânge. Sprijinită de gheretă, sentinela se ţinea cu o mână de frunte, însângerată şi ea. Ostaşii din corpul de gardă se buluceau împrejur, discutând între ei şi ţinând la distanţă curioşii care începuseră să se strângă. Un marocan înşfăcă mortul de picioare şi-l trase în interiorul curţii. În rigolă rămăsese un antic revolver cu butoi. Un alt soldat din compania marocană îl ridică şi, vânturându-l prin aer, se puse pe râs.

— Încă unul care a scăpat ca prin minune, făcu Sartout, referindu-se la sentinelă. Devin daţi în mă-sa

„icterioşii”! Ăsta voia să-l cureţe pe marocanul de gardă ca să pună laba pe „răpăitoarea” lui!

În biroul „operaţii” al Statului-Major, maiorul Martel şovăia în faţa unei dileme: să dea coloanelor ordinul de a ataca a doua zi. Ori, respectând termenele prevăzute, să mai aştepte patruzeci şi opt de ore?

La Gia-Dinh, patru tancuri Sherman, două maşini blindate şi un batalion al Legiunii Străine aşteptau ordinul pentru a se pune în marş. În Cambodgia vecină, alte trei care de asalt şi un batalion de puşcaşi-marini se pregăteau să traverseze fluviul Mekong la bordul unor L.C.T.[15]

Martel reciti cel de al treilea mesaj al lui Bollin. Acolo, la Loc-Ninh, inamicul declanşase atacul general.

Căpitanul se înşelase. Viet-Minh-ul nu ataca urmând cursul râului, şi nici pe la nord-est. Atacul venea dinspre vest.

Era ceasul zece seara, oră la care cerul de tăciune aştepta apariţia lunii.

Ca şi în ajun, odată cu asfinţitul, oamenii comandoului îşi ocupaseră posturile de luptă. Pândarii căscau ochii, blestemând licuricii care-i derutau, în timp ce ceilalţi încercau în van să se relaxeze, moţăind lângă armele lor.

Nevăzuţi şi neauziţi, strecurându-se ca nişte pisici, rebelii veniră dinspre sat, urmând meandrele albiei. Scârţâitul dementţial al greierilor şi cosaşilor le acoperise zgomotul înfundat al paşilor.

Urcaseră malul pe brânci şi, târâş, străbătuseră suta de metri de teren descoperit care-i separa de primele poziţii franceze.

Dar iată că, în loc să caute să ajungă, la fel de pe nesimţite, în contact direct cu elementele avansate ale

---

15 Note:

Abreviaţiune preluată din engleză: Landing crafts tanks. Şalande pentru transportul şi debarcarea la ţărm a blindatelor (n. tr.).

Termen preluat din americană, desemnând aruncătorul uşor (individual) de grenade antitanc. Grenadele sunt prevăzute cu încărcătură de explozie cu efect cumulativ (n. tr.).

comandoului, au comis incredibila greşeală ca, la vreo douăzeci de metri, să sară în picioare şi să se năpustească, urlând ca nişte diavoli dezlănţuiţi, la asalt.

Sigur, purtat de acest elan, primul lor val trecu de linia locaşurilor individuale de tragere ale apărării franceze, nepierzându-şi timpul cu cei care le ocupau, şi, ajungând în curtea uzinei, atacatorii se răspândiră în diverse direcţii. În trecere, unii se opriră încercând să deschidă portierele camionului blindat, de dala asta însă bine zăvorâte pe dinăuntru. Doi dintre ei, cărora le venise ideea să se caţere în benă ca să pună mâna pe puşca-mitraieră ce înlocuise masiva Wickers, încasară pe loc rafala expediată din cabină de Varton, un ostaş din Serviciul transporturi.

Au urmat câteva momente de confuzie, în timpul cărora rebelii, derutaţi de unele schimbări de decor şi nevăzând nimic în bezna din jur, au început să alerge de colo până colo, trăgând la întâmplare. Unul dintre aceştia, nimerind pe scara care ducea la postul de comandă subteran, a fost lichidat pe loc de Aumard, care tocmai dădea să iasă. Alţii trăgeau ca nebunii în camioanele din parcare, toate goale, prefăcându-le definitiv în adevărate ciururi. Trei din ei au ajuns în dreptul TAB-ului exact în momentul în care Martinez sărea în turelă. Sergentul strivi sub talpa bocancului nişte degete care se agăţaseră de bordura de oţel, făcu să pivoteze teribila 13, 2 mm şi urlă conductorului:

— Dă-i drumul, direct spre intrarea în curte! Aprinde farurile!

Recomandare oarecum inutilă, pentru că deja rachetele luminoase trase din cazemate urcau spre cer iluminând tot decorul cu strălucirea lor spectrală. Un moment dezordonat, focul apărării franceze redeveni ceea ce trebuia să fie, semănând panică printre atacatorii – nu mai mulţi decât vreo douăzeci – care alergau, înnebuniţi, prin curte. Lângă locul de parcare al camioanelor, un vlăjgan într-o uniformă kaki – spre deosebire de tunicile şi pantalonii negri purtaţi de ostaşii vietminh – gesticula

frenetic şi zbiera, arătând în direcţia halei maşinilor. Pricepându-i, în sfârşit, intenţia, ceea ce mai rămăsese din primul val de atacanţi se năpusti spre obiectivul indicat, dar focul dens şi intens cu care au fost întâmpinaţi i-a obligat să se retragă la adăpostul camioanelor. Matahala „distribuitoare" de ordine se prăvăli sub impactul unui glonţ, dar se ridică şi, efectuând un salt de-a dreptul spectaculos, plonjă sub caroseria unui G.M.C.

După ce operă o rapidă întoarcere în marşarier, TAB-ul se năpusti, cu motorul urlând, spre intrarea în curte. Încercând să sară pe placa blindată din spate, un rebel rămase cu mâinile prinse în grătarul de protecţie şi se pomeni antrenat într-un galop caraghios pe câţiva zeci de metri, iar când, în sfârşit, izbuti să se desprindă, căzu chiar în faţa intrării în P.C., unde Aumard îl curăţă, calm, cu un foc direct în tâmplă.

În timp ce în interiorul poziţiei se desfăşurau aceste's cevenţe ca de film, principala linie de apărare funcţiona la „regim maxim". Cazematele din colţurile nord-vest şi sud-vest îşi încrucişaseră focurile, încărcătoarele erau golite unul după altul, ţintuind la sol cel de al doilea val de atacatori care, ca şi primii, năzuiau să pătrundă în interiorul poziţiei. Cu această ocazie, Aumard constată cu îngrijorare că, din cele cinci locaşuri individuale de tragere eşalonate între cele două puncte fortificate, numai unul dădea semne de activitate.

Stând în picioare în cabina camionului blindat, de unde trăgea ca la poligon, Varton văzu cum, deodată, de sub capotă ţâşneşte o limbă de foc. Sări afară şi o luă la goană, cât îl ţineau picioarele, spre locul de parcare. După câteva clipe, în spatele lui, vehiculul pe care tocmai îl părăsise explodă într-o imensă jerbă de flăcări. Rănit şi simţindu-şi sfârşitul, unul din rebeli se strecurase dedesubt şi, smulgând într-un efort disperat buşonul rezervorului de carburant, dăduse foc – sieşi şi combustibilului.

Venite dinspre terenul viran, urlete de bucurie salutară explozia camionului. Încurajaţi de acest succes, rebelii se aruncară într-un nou asalt. N-au apucat însă să

parcurgă decât puţini metri şi s-au prăbuşit sub tirurile încrucişate ale celor două cazemate şi ale TAB-ului venit să se amplaseze lângă camionul incendiat.

Acum intraseră în acţiune şi cele două aruncătoare de 60 mm. Proiectilele lor prinseră să scurme terenul viran, explodând razant cu solul şi secerând totul împrejur cu schijele lor oţelite. A urmat debandada. Rebelii se retrăgeau în salturi spre albia râului. Urmăriţi de grindina mortală a gloanţelor şi a fragmentelor de mine, dispărură în spatele ecranului protector format de taluz, respinşi încă o dată.

Prăvălit pe scara cabinei unui camion, Varton îşi dădea încetişor sufletul. Scăpase de explozia camionului, dar nu şi de o rafală trasă la intrarea în parcare, unde se adăpostiseră cinci-şase vietnamezi. La câţiva paşi, unul dintre rebeli, şi el trăgând să moară, cu şalele sfărâmate, se căznea totuşi să-l ajungă cu braţul său înarmat cu un pumnal, a cărui lamă o tot înfigea în pământ într-o mişcare lentă şi spasmodică, vădind o dementă înverşunare. Varton apucă să mai vadă silueta unui camarad sărind peste un balot de cauciuc şi lichidându-l pe vietnamez cu o lovitură de pat de armă, dădu să-i zâmbească, murmură un apel şi se lăţi vomitând valuri de sânge.

Maxime – el era cel care intervenise – apucă trupul inert şi-l trase în dosul unei stive de baloturi de cauciuc. Nu-i rămase însă decât să constate că pusese la adăpost un mort şi să înjure printre dinţi. O întârziere de numai câteva secunde l-ar fi salvat de la trista-i soartă; alergând împreună cu trei ostaşi spre locul incendiului, ofiţerul îl văzuse sărind din camion şi galopând spre parcare, nebănuind că în felul acesta se aruncă singur în gura lupului.

— Culcat, Varton! atât apucase să urle înainte de a fi nevoit să se adăpostească, la rându-i, ca să scape de tirul rebelilor ascunşi sub camioane.

A fost însă nevoie cam de un sfert de oră ca disperata rezistenţă a acestora să fie înfrântă. Cocoţat pe capota unuia din vehicule, Aumard pândea orice mişcare a

inamicului şi o stopa net cu câte o rafală scurtă de pistol-mitralieră; la un moment dat, îl observă pe cel în uniformă kaki cum încerca, târâş, să-şi schimbe poziţia. Sări de sus cu picioarele drept pe spinarea acestuia şi-i sfărâmă ţeasta cu un glonţ tras de la numai câţiva centimetri. (Ulterior aveau să constate că vlăjganul, şi aşa ieşit din comun prin statura sa gigantică, era literalmente împănat cu gloanţe.)

Brusc, calmul reveni, liniştitor şi totodată tăinuind nenumărate spaime.

Aurieux îl strigă pe Martinez şi-i ceru să îndrepte farurile spre locaşurile de tragere rămase inactive în timpul încleştării. Ajutat de câţiva ostaşi, îi trase afară din gropi pe cei care le ocupaseră. Din patru, mai respira unul singur, Lotier, dar şi starea lui era disperată: un glonte îi pătrunsese prin ochiul stâng şi îi ieşise prin ceafă. Gulerul bluzonului era năclăit de materia cenuşie care se scursese şi omul horcăia în comă. Ceilalţi trei muriseră pe loc.

Bollin scăpase ca prin urechile acului. Când a început atacul, se afla alături de Le Guen, scotocind cu ajutorul binoculului cu lentile infraroşii căile de acces dinspre plantaţii. Dându-şi seama într-o străfulgerare că se înşelase în toate previziunile sale, s-a repezit printre magazii şi a ajuns în curte în momentul în care rebelii se învârteau în plină beznă, căutând obiectivele ce le fuseseră fixate; în şuierat şi mieunat de gloanţe, ciocnindu-se chiar de un vietnamez pe care l-a trântit la pământ, a nimerit scara care ducea spre P.C., aterizând în spinarea tipului împuşcat de Aumard. Simţi o arsură violentă în coasta dreaptă şi scrâşni:

— Băga-i-aş...! M-au atins!

— Intră o dată! îi strigă Aumard, îmbrâncindu-l în interiorul punctului de comandă. Eşti complet nebun! Nu mai puteai sta câteva minute afară, până se lămureau lucrurile?

Din fericire, rana era superficială; glonţul sfâşiase muşchiul la subsuoară, fără să atingă nimic esenţial.

Lotier muri la 4 dimineaţa, fără să-şi fi redobândit cunoştinţa. În această a doua noapte de lupte, comandoul

a mai pierdut cinci oameni. Era cazul ca întăririle să sosească.

La ora 8, mortierele vietnameze au redeschis focul, obligându-i pe apărători să se adăpostească. De data asta proiectilele picau cam din treizeci-patruzeci de secunde, destul de dispersate, ce-i drept, dar desăvârşind spulberarea acoperişurilor. Două din impacturi au fost însă grave: unul din obuze explodă sub gulerul turelei TAB-ului, blocând-o şi înţepenind frâna hidraulică a tunului. Celălalt a nimerit drept în amplasamentul aruncătoarelor de 60 mm, împrăştiindu-le în toate părţile sub formă de piese detaşate. Din acel moment, poziţia devenise lipsită de artilerie.

Corvoada trimisă să adune morţii şi-a datorat scăparea doar unei retrageri precipitate; o armă automată inamică a deschis focul imediat ce oamenii lui Bollin au făcut primii paşi pe terenul viran. Vance s-a ales chiar şi cu un glonţ în buca stângă. Tirul venea din plantaţia care mărginea drumul. Le Guen a ripostat imediat cu redutabila Wikers, măturând liziera plantaţiei în căutarea armei rebele. Amplasamentul acesteia s-a dovedit însă foarte bine ales, pentru că reacţia bretonului n-a dus la niciun rezultat.

— Trebuie neapărat să scăpăm de cadavrele astea, altminteri, într-un ceas sau două o să duhnească de-o să ne căpieze! se agită Bollin.

S-a găsit şi o soluţie: protejaţi de masa de oţel a TAB-ului, împotriva căreia gloanţele inamice erau neputincioase, improvizaţii gropari au reuşit să târâie cadavrele în interiorul curţii, unde o altă echipă le-a cărat în hala de flotaţie, folosind din nou unul din bazine, transformat în groapă comună. Atacul nocturn îi costase pe rebeli treizeci şi şapte de morţi.

— Întrucât nu mai avem aruncătoare, am putea transforma obuzele lor în mine antipersonal şi să împănăm cu ele marginea terenului viran; nimic mai grozav în chip de comitete de primire dacă au cumva de gând să reediteze figura de azi-noapte.

TAB-ul îşi reluă rolul de platoşă, iar artificierii îşi puteau vedea liniştiţi de periculoasa lor îndeletnicire.

În interiorul adăpostului subteran, care prin cumul de funcţii începuse să devină neîncăpător, Vance, culcat pe burtă lângă Solaris, se plângea de natura rănii primite:

— Nu mă sâcâie atât faptul că am fundul găurit şi doare al dracului, cât acela că toţi nerozii or să spună c-am încasat glonţul încercând s-o şterg!

— Fleacuri! Nu te mai văicări. Peste opt zile ai să ţopăi ca un ied, în vreme ce eu, cu piciorul meu schilodit, o să zac şi-o să tot zac!…

Bătaia încasată a părut să-l fi domolit pe inamic, care n-a mai încercat nimic în tot cursul după-amiezii; pesemne optase pentru un asediu în toată regula al inexpugnabilei fortăreţe. Orice soldat care-şi scotea imprudent nasul afară din adăpost era imediat salutat cu focuri de puşcă şi chiar de arme automate.

Bollin era serios îngrijorat. Faptul că doisprezece oameni îi fuseseră scoşi din luptă într-un interval de timp atât de scurt n-avea darul să-l facă optimist.

Sigur, situaţia nu era catastrofală; în ciuda pierderii artileriei sale, comandoul poseda încă o redutabilă putere de foc. Dar, mai ales, moralul nu se clintise. Ca să nu mai spunem că, în principiu, nu mai rămăseseră de aşteptat decât patruzeci şi opt de ore înaintea sosirii celor două coloane care aveau să prindă în cleşte forţele inamice. În acelaşi timp, rolul de „momeală”, postura asta de râmă pusă în cârlig, în enerva pe oameni. Antrenat ca un comando, deci ca o unitate de şoc, conceput pentru acţiuni brutale, pentru iniţiative rapide, zăcutul ăsta în permanentă defensivă nu era pe placul nimănui.

În primul rând al lui Bollin.

Spunându-şi că asta-i situaţia şi că, în definitiv, până în prezent ei erau învingătorii, ceea ce reprezenta, totuşi, o consolare, Bollin se duse să vadă ce face Martinez. Îl găsi, împreună cu oamenii lui, mânjit de unsoare din cap până-n picioare, căznindu-se în van să deblocheze turela TAB-ului şi să repună tunul în funcţiune. Din păcate,

pentru aşa ceva le-ar fi trebuit un utilaj de care nu dispuneau.

Sătul de rugăminţile lui Vance, îl autorizã să revinã la postul său de luptă şi completă echipa comandată acum de Karon cu doi ostaşi luaţi de la Transporturi. Ordonă, de asemeni, să se mai sape un adăpost subteran pentru cazul că se vor ivi şi alţi răniţi.

Revenind la P.C., îl întâlni pe Bertomel, care-i spuse:

— Am fost să văd ce mai fac prizonierii; unul dintre ei vorbeşte foarte bine franceza; mi-au cerut de mâncare. Ce fac cu ei?

— Dă-le două-trei cutii de conserve şi nişte pâine de război. Acum, dacă tot i-am capturat, n-o să-i lăsăm să crape de foame! Ia stai, vin să-i văd şi eu cu ce seamănă!

Dintre cei trei, unul singur, cel mai grav rănit, stătea întins pe o pătruă. Glonţul pe care-l primise în regiunea inghinală, şi care nu putea fi extras decât de un chirurg, îl condamna inexorabil la moarte dacă actuala situaţie se prelungea. Suferea în tăcere, încleştând fălcile, cu faţa scăldată de năduşeală.

AL doilea, cu un picior sfărâmat, şedea rezemat de perete, uitându-se ţintă la mădularul său, vânăt şi umflat, pe care Aumard îl pansase şi-l pusese, atât cât se pricepuse, în aţele.

Cel care a stârnit însă interesul căpitanului, încă de la prima aruncătură de ochi, a fost ultimul. Faţa lui, cu trăsături colţuroase şi pometii proeminenţi, arăta c-ar proveni din regiunea de la graniţa cu provincia Kouang-şi, ori, mai curând chiar, c-ar fi un metis sino-anamit. Avea pieptul bandajat şi, la fel ca şi tovarăşul său, şedea cu spatele rezemat de perele.

— Cine eşti? îl întrebă Bollin.

— Ce vă priveşte? Poftim, sunt comisarul politic al uneia din unităţile care vă atacă!

Răspunsul sunase sec, casant, dar nu lipsit de o anumită nuanţă orgolioasă. Surprins de puritatea francezei vorbite, căpitanul deduse că se află în prezenţa unui intelectual. Instinctiv, se simţi ispitit să treacă la

pronumele de reverenţă, dar se răzgândi imediat, dorind, dimpotrivă, să-şi afirme postura de învingător:

— Aşa, va să zică!… Eşti comisar! Şi care ar fi, mă rog, faimoasa unitate care-şi propune să ne nimicească?

Celălalt schiţă un vag zâmbet. Expresia feţei nu sugera câtuşi de puţin frica, din contră, o perfectă stăpânire de sine.

— N-am să vă reamintesc că faimoasa dumneavoastră

Convenţie de la Geneva îmi dă dreptul să nu răspund la asemenea întrebări, bineînţeles dacă-mi recunoaşteţi calitatea de beligerant, lucru de care mă îndoiesc!

— Asta-i o problemă care nu-i de resortul meu; vreau doar să ştiu cu cine am de-a face. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, o să las în grija altora să te facă să vorbeşti.

— Cunosc povestea; este exact ce le spuneau soldaţii nemţi partizanilor francezi pe care-i capturau în timpul ultimului război, iar voi îi trataţi drept ticăloşi. Acum, duceţi voi un război la fel de injust şi singura deosebire e poate faptul că, dintr-un simţ moral subconştient, vă e ruşine de ceea ce faceţi!

— Digresiunile tale politice nu mă privesc! Am de îndeplinit o misiune şi o voi îndeplini, iar concepţiile mele personale în legătură cu acest război n-au nicio contingenţă cu executarea ordinelor primite!

— Ce cuvinte mari! Gândesc că e de prisos să-ţi amintesc că faimoşii tăi combatanţi pentru libertate nu-şi bat câtuşi de puţin capul cu problemele umanitare ale actelor săvârşite de ei. Se pare că tortura e monedă curentă la voi.

Chipul comisarului se întunecă.

— În conjunctura dată, există elemente care scapă de sub orice control. Nu-i oare orice revoluţie însoţită de cortegiul ei de atrocităţi?

— Posibil, dar n-am venit să discut despre binefacerile ori cruzimile revoluţionarilor. Pentru asta există destui cu politichia, şi de o parte, şi de alta!… Ca atare, destul cu filosofatul pe chestia asta! Vreau doar să ştii că fişa unităţii tale n-are prea mare importanţă în ochii

mei; mai devreme ori mai târziu tot o s-o cunoaştem. Am înţeles că aţi cerut de mâncare? Veţi primi.

Şi, punând capăt acestei destul de stranii discuţii, căpitanul dădu să se răsucească pe călcâie şi să iasă, când îl auzi pe vietnamez spunând:

— Vă mulţumesc pentru îngrijirile pe care le-aţi acordat tovarăşilor mei şi mie.

— N-ai pentru ce. Fac şi ele parte din prevederile Convenţiei de la Geneva, dar mă îndoiesc că am fi beneficiat de ele din partea oamenilor tăi dacă situaţia ar fi fost inversă!

— Vă înşelaţi. Dacă scopul nostru e să distrugem unitatea dumneavoastră, prea eficace din punctul nostru de vedere, nu înseamnă deloc că cei rămaşi în viaţă ar fi fost masacraţi.

— Mulţumesc pentru calificativul „eficace”, îl iau ca pe un compliment. Cât priveşte restul, n-am ajuns încă acolo.

Căpitanul ieşi, urmat de un Bertomel uşor derutat de turnura pe care o luase straniul dialog.

— Pare foarte sigur de el gagiul!

— Da, cu moralul stă bine!… Trebuie să recunosc că e inteligent şi că unele din argumentele lui sunt valabile. Cu siguranţă că l-a tocit pe Marx în timpul nopţilor sale albe şi a făcut din învăţătura lui un catehism. În scârboşenia asta de război, tipi ca el ne dau cel mai mult de furcă. În sfârşit… Dacă e atât de convins de victoria lor, înseamnă că nu ştiu nimic despre intervenţia care se pregăteşte.

— Secretul a fost, deci, bine păstrat!

— Posibil, deşi, după opinia mea, presupunerea lor e că Statul-Major se va mulţumi şi de data asta, la fel ca şi înainte, să adopte principiul „petei de ulei”, lăsându-le timp să ne lichideze.

Reveniră la postul de comandă, unde Lhermite termina decodarea unui mesaj radio tocmai recepţionat. Bollin scoase un oftat de uşurare citind următorul text:

„Operaţiunea «Challanger» devansată cu douăzeci şi

patru de ore. Demarează mâine, orele 5. Rezistaţi”.

— Hait! exclamă Solaris. Vine vacanţa mare! în sfârşit, schimbăm domiciliul!

— Tu, mai ales! Ai să-l înlocuieşti pe Sanplon la pensiunea nr. 415!

— Zău că mi-ar prinde bine! Au acolo nişte infirmiere… muc şi sfârc! Totul e să nu zac prea mult!

Noaptea se apropia cu paşi repezi, aducând după sine întregul ei cortegiu de primejdii. Ostaşii comandoului îşi reluară posturile de luptă, cu nădejdea că, spre dimineaţă, ele nu se vor preface în tot atâtea morminte.

Greierii, cosaşii, brotacii, buhaii-de-baltă porniră nepăsătorul lor concert.

Şi, deodată, răsună şi sinistrul apel al tam-tam-ului.

CAPITOLUL XI

Phuc găsea că timpul se scurge prea încet. Îşi aruncă privirea pe ceasul de la mână. Trecuseră două ore de când stătea, înţepenit, sub scara ce ducea la apartamentul lui Sem. Avea crampe în toţi muşchii şi se gândea cu invidie la locotenentul Dupuis, mult mai norocos decât el: cu siguranţă că se întinsese pe patul fetei, bizuindu-se pe vigilenţa colegului de jos. Îşi schimbă poziţia şi-i dădu un ghiont în coaste coechipierului său, anamit şi el, care avea sâcâitoarea tendinţă de a adormi oricum şi oricând.

Culoarul supravegheat era tăcut ca un mormânt, orice zgomot suspect putând fi imediat perceput. Şi totuşi, a fost cât pe ce să se lase surprinşi; şi dacă n-ar fi fost abia auzitul scârţâit al unei trepte, nu şi-ar fi dat, poate, seama de o prezenţă străină în imediata lor apropiere.

Stăpânindu-şi dorinţa de a reacţiona instantaneu, Phuc îşi spuse că s-ar putea ca necunoscutul care urcă să nu fie singur şi că mai lăsase pe careva să stea de pândă în urma lui. Se mulţumi să scoată, prudent, capul şi să inspecteze terenul.

Avusese dreptate înfrânându-se; în fundul culoarului, detaşându-se pe fundalul mai clar al pasajului, se contura o umbră imobilă, rezemată de zid. Acest pericol trebuia eliminat.

— Atenţie, şuşoti el la urechea coechipierului, e unul pe scară şi altul care pândeşte în pasaj. Eu o să mă ascund în debaraua unde-s contoarele electrice, iar tu, de îndată ce ajung acolo, lasă să cadă ceva pe jos, nu prea zgomotos, de pildă, bricheta. Dacă cel de pe scară revine, nu-l scăpa!

Lucrurile s-au petrecut întocmai; ascuns în nişa în care se aflau contoarele electrice ale clădirii, Phuc văzu umbra tresărind la auzul zgomotului făcut de brichetă şi, după o clipă de şovăire, avansând cu paşi de lup spre scară. A fost de-ajuns o lovitură zdravănă aplicată peste ceafă cu patul pistolului în clipa în care individul a ajuns în dreptul său, apoi să-l prindă în braţe ca să amortizeze zgomotul căzăturii. O a doua lovitură a definitivat „anestezia”. Misiunea pândarului se încheiase. Lăsând coechipierului supravegherea culoarului, Phuc porni să urce scara, având grijă să evite greşeala predecesorului, păşind uşor ca o pisică pe fiecare treaptă. Uşa apartamentului era întredeschisă. Se strecură înăuntru exact în momentul în care ţâşni lumina şi-l văzu pe individul care pătrunsese ridicând braţele sub ameninţarea pistolului-mitralieră aţintit de Dupuis.

Capcana funcţionase perfect. Phuc răsuci mâinile necunoscutului la spate şi-i puse cătuşele. Era un anamit căruia cu greu îi puteai ghici vârsta, îmbrăcat ca un simplu culi şi înarmat cu un pumnal de comando cu lama ascuţită ca un brici.

— Un executant! comentă scurt Dupuis, după ce-l percheziţionase meticulos. N-o să prea avem ce scoate de la el.

— Asta-i situaţia! mai e un altul jos, poate că-i ceva mai interesant.

Cea de a doua captură nu prezenta nici ea interes deosebit, afară de faptul că era înarmată cu un „Parabellum” masiv pistol de fabricaţie germană.

Phuc ieşi în stradă şi lansă semnalul convenit; un jeep sosi imediat şi luă „coletele”.

Două ore mai târziu, la P.C., maiorul Martel declara unuia dintre superiorii săi, prezentându-i raportul

Serviciului de informaţii al armatei:

— Am procedat cum nu se poate mai bine devansând orarul atacului: rebelii au descoperit capcana şi se pregătesc să-şi retragă forţele în regiunea Plaine des Jones. Ne rămâne o singură şansă să-i încolţim: să lansăm pe urmele lor coloana de la Kompong-Cham, în timp ce Legiunea va degaja Loc-Ninh şi va înainta până la Kratie. Comandoul Bollin va reintra direct la bază.

— Până la urmă, am dat cu bâta-n baltă!

— Nu tocmai, domnule colonel. Operaţiunea întreprinsă ne-a permis un serios salt înainte şi descongestionarea, cel puţin pentru un timp, a sectorului Tudaumot. Ca să nu mai spun că, foarte probabil, cei care au atacat comandoul acolo, au pierdut ce-aveau mai bun.

— Tare mi-e teamă să nu fie o victorie glorioasă dar costisitoare!

Şeful biroului Operaţiuni nu răspunse nimic, dar se gândi că nu-i vina lui dacă fluiditatea dispozitivului inamic, asociată cu sărăcia în efective şi mijloace a Corpului expediţionar, nu îngăduie aplicarea marii strategii.

Străzile micii aşezări Tudaumot vibrau sub teribila călcătură a şenilelor tancurilor Sherman. Ziua se năştea, lăptoasă, în pâclele care se ridicau dinspre fluviu. Matinalii trecători se aliniau, cu respectuoasă teamă, la trecerea monştrilor de oţel. Jeepul maiorului Laplanche, arborând fanionul verde-roşu al Legiunii Străine, preceda cele douăzeci şi două de camioane încărcate cu legionari, care nici acum nu renunţaseră la chipiurile lor albe.

Două maşini blindate încheiau coloana.

Tanchiştii jubilau; comparată cu situaţia din deltă, unde la cea mai mică eroare de pilotaj şenilele se înfundau în mâlul lipicios de nu mai puteai scoate mastodontul din noroi, expediţia de acum li se părea o adevărată promenadă. Dar euforia lor n-a durat prea mult.

După nici zece kilometri, prima ciocnire se impuse, brutal. La ieşirea dintr-o pădurice, poate pentru prima oară în această campanie, o bazooka* şi spuse, răstit, cuvântul. Trasă, probabil, cam în grabă, grenada izbi oblic,

smulgând şenila stângă a tancului de vârf, care se răsuci, patină şi intră cu botul în şanţul şoselei. Reperaţi graţie jetului de flăcări, rebelii, în număr de cinci, care o luaseră la goană prin tufişuri în speranţa că vor putea dispărea în pădure, au fost literalmente sfârtecaţi de tirul conjugat a trei mitraliere grele.

Avaria nu era catastrofală, dar, totuşi, ireparabilă; nu existau patine de rezervă. Laplanche nu şi-a pierdut timpul căutând o soluţie de compromis; pur şi simplu a decis să lase tancul invalid în paza unui grup de legionari, până când Saigonul, alertat prin radio, va trimite o echipă de depanatori ca să „încalţe" la loc ologul. Apoi tancul şi grupul de protecţie vor încerca să ajungă din urmă coloana. Această judicioasă hotărâre a permis evitarea unei apreciabile pierderi de timp.

Acest prim incident temperă întrucâtva vesela nepăsare a ostaşilor, şi zonele limitrofe ale Şoselei coloniale nr. 13 au intrat mai serios în colimatorul observatorilor.

Totul a decurs apoi fără probleme până în apropierea primelor plantaţii de hevea. Aici, comandantul a ordonat o haltă pentru răcirea motoarelor supraîncălzite. Maşini şi oameni au profitat de această binevenită oprire, legionarii constatând, în plus, că impalpabila pudră roşie n-are nimic plăcut în ea.

Jumătate de ceas mai târziu, în vreme ce rulau sub un imens umbrar oferit de două rânduri de gigantici copaci de teck, cel de al doilea atac i-a surprins de o manieră şi mai neaşteptată decât primul.

Văzduhul fu cutremurai de violente explozii. Printre vehicule ţâşniră gheizere de flăcări, schije şi diverse alte fragmente se împrăştiară în toate părţile şuierând ascuţit. A fost un moment nu de panică, ci de stupoare. Intrând unul în altul, camioanele se goliră fulgerător de pasagerii lor, fie că aceştia s-au pomenit azvârliţi afară, fie că au sărit ca nişte acrobaţi, adăpostindu-se în şanţurile de pe marginea şoselei.

Cu şoferul decapitat de o enormă schijă, care

retezase, concomitent, şi parbrizul, jeepul lui Laplanche percută spatele tancului ce-l preceda. Maiorul a fost catapultat în mijlocul drumului, fără cunoştinţă. Un camion, al cărui şofer a fost şi el ucis pe loc, s-a răsturnat în şanţ, împrăştiindu-şi ocupanţii talmeş-balmeş şi luând imediat foc. În sfârşit, un al treilea, frânând brutal, a fost buşit de cel care-l urma. Mina a explodat chiar sub el; în benă au rămas opt cadavre, sfârtecate şi fumegânde.

Scena aceasta dantescă n-a durat decât două minute, apoi liniştea s-a lăsat peste coloana învăluită de un uriaş nor de praf şi vălătuci negri de fum. O linişte relativă, bineînţeles, întreruptă de urletele răniţilor şi de vuietul flăcărilor.

Revenindu-şi fulgerător, legionarii s-au năpustit în căutarea inamicului ascuns. Doi rebeli care încercau să se refugieze la adăpostul unui boschet au fost lichidaţi „din zbor” – singurii, de altfel.

Cele două tancuri şi automatele blindate au pornit să „pieptene” coroanele copacilor cu mitralierele lor grele, în nădejdea că vor doborî niscaiva lunetişti. Unul din gloanţe a provocat o nouă explozie, aeriană de astă dată. Atunci au înţeles cu toţii cum s-au petrecut lucrurile: pur şi simplu, rebelii suspendaseră de crengile copacilor o serie de bombe uşoare de avion şi le-au făcută să cadă la trecerea convoiului graţie unor simple frânghiuţe.

Genială şi diabolică idee, cu rezultate sângeroase şi un bilanţ din cele mai grele. Jeepul şi două camioane deveniseră inutilizabile. Dar pierderea cea mai dureroasă era în vieţi omeneşti; aliniate pe iarba taluzului de către camarazii scăpaţi teferi, se înşirau optsprezece cadavre de legionari. Alţi opt erau răniţi, dintre care trei grav.

Revenit din leşinul provocat de căderea sa brutală, Laplanche era consternat. Unitatea pe care o comanda suferise o serioasă amputare înainte chiar de a fi înfruntat inamicul. Doi rebeli dispăruseră în neant, purtând cu ei satisfacţia unei redutabile şi strălucite lovituri. A fost descoperit şi mecanismul la care recurseseră: o banală tijă de bambus, lungă de vreo cincizeci de centimetri, având

unul din capete încă legat de trunchiul unui copac. Pe tija elastică fuseseră prinse în inele bombele, apoi ea a fost arcuită şi reţinută de o frânghie. Un simplu gest, şi improvizata catapultă a funcţionat.

Se impunea o decizie rapidă; convoiul nu putea rămâne la infinit în acest loc tragic.

Întrucât era absolut exclus să facă acum cale întoarsă, maiorul a hotărât să-i expedieze pe răniţi la Saigon cu una din cele două ambulanţe de care dispunea. Morţii au fost încărcaţi într-un camion, însoţiţi de o mică escortă. Precedat de unul din automobilele blindate, lugubrul cortegiu a luat drumul întoarcerii.

Fierbând de furie, legionarii s-au reinstalat în vehiculele rămase valide; venise timpul să plece, venise timpul să-şi răzbune morţii.

După ce tot ce nu mai putea rula a fost incendiat, coloana s-a pus în mişcare spre obiectivul fixat, hotărâtă să spulbere orice va întâlni în cale. Acum nu mai era cazul să fie admirat peisajul sau să se facă bancuri pe seama „fondului de ten”; acum trebuiau găsiţi rebelii şi masacraţi fără milă!

În acest timp, la Loc-Ninh, inamicul se pregătea pentru un nou asalt, ferm hotărât ca, de data asta, să lichideze definitiv îndărătnicul comando.

Din uzină, puteau fi văzuţi cu binoclul cum părăsesc satul, grupe-grupe, îndreptându-se spre plantaţii şi dispărând în ele. De unde se vor ivi oare acum? O întrebare pe care şi-o punea fiecare dintre combatanţii lui Bollin, dar la care nimeni nu putea da răspuns. Rămâneau însă încrezători. În ciuda înverşunării adversarilor, sistemul lor defensiv se dovedise perfect eficace. Sigur, suferiseră pierderi, dar rămăseseră încă destul de numeroşi, bine înarmaţi şi cu moralul intact, mai ales că ştiau că ajutoarele promise erau pe drum.

Bollin, aşezai pe treapta de sus a scării care cobora în adăpostul subteran, privea spre mormintele aliniate lângă magazie, în timp ce Aumard îi schimba pansamentul. Vor mai fi şi altele înainte de sosirea forţelor de

despresurare?

Un urlet de bucurie îl făcu să ridice privirea.

În fundul curţii, Martinez şi coechipierii lui, negri de unsoare şi motorină, dansau un soi de dans indian al scalpului, învârtindu-se în jurul TAB-ului. Reuşiseră să deblocheze frâna hidraulică de recul a tunului de 37 mm.

— Perfect, exclamă căpitanul, aflând pricina acestei veselii, acum ne vom putea servi de puşcociul vostru?

— Oho, şi încă cum! Cu turela nu-i nimic de făcut, rămâne înţepenită, dar nu-i bai, tragem pe axa ţevii. Lulu e un campion al volanului, va suci şi răsuci maşina cum ne vine cheful.

— Toată lumea la posturi! răcni în acelaşi moment Le Guen. Se încinge tărâţa!

Wikers-ul intră imediat în acţiune. Oamenii se repeziră la locurile lor de luptă. Dintr-un salt, Bollin a fost lângă breton.

— Ce se-ntâmplă? În cine tragi?

— Sunt la vreo trei sute de metri. Vin târâş prin şanţul şoselei, scumpii de ei! Uitaţi-vă şi dumneavoastră!

Într-adevăr, puteau fi văzuţi, dar numai o fracţiune de secundă; probabil trecerea le era barată de un obstacol pe care-l depăşeau, unul după altul, dintr-un salt, ca să dispară iarăşi în şanţ. Le Guen reuşise să-şi ajusteze tirul, şi o siluetă în negru se răsuci şi căzu pe spate în momentul în care sărea. Doar picioarele rămaseră câteva momente pe marginea rambleului, bătând aerul cu mişcări spasmodice. Apoi, mâini nevăzute săltară întregul cadavru sus, pe taluz, făcând din el un soi de parapet.

Prin binoclu, Bollin îi vedea cum înaintează şi pe locul viran din est, în grupuri de trei-patru, utilizând cu virtuozitate terenul accidentat; aceştia erau însă prea departe, cam la un kilometru distanţă.

— Ah! dacă am mai fi avut mortierele! oftă căpitanul. Să încercăm însă să-i miruim cu tunul.

Martinez fu chemat:

— Plasează-te lângă morminte. Cred că, mişcându-te puţin, i-ai putea prinde în luneta de ochire.

Abandonându-şi poziţia, TAB-ul se puse în mişcare, depăşind chiar halele cu câţiva zeci de metri, astfel încât să poată manevra în voie. Fără să mai aştepte alte ordine, sergentul deschise imediat tirul de reglare. Norişori cenuşii, zebraţi de fulgerări portocalii, se învolburară pe terenul viran, obligându-i pe rebeli să se trântească la pământ. Greoiul blindat se învârtea ca un titirez, conducătorul lui executând o coregrafie complicată, dictată din turelă de sergent:

— La ora unsprezece, stop![16] Unsprezece şi un sfert, stop!... Zece patruzeci şi cinci, stop!

Evident, acest carusel nu putea înlocui mobilitatea şi rapiditatea de mişcare a turelei, şi permanentul du-te-vino îl obliga pe Martinez să verifice întruna înălţătorul şi deriva, făcând tirul destul de imprecis. Întrebarea era şi cât va rezista cutia de viteze la acest nou tip de sârbă în căruţă?

Urmărind prin binoclu, Bollin constată cu plăcere că efectul produs de această demonstraţie era, totuşi, apreciabil. Grupurile inamice şovăiau acum să se mai ridice pentru noi salturi, iar din când în când, câte un obuz percuta chiar în plin. Înaintarea inamică fiind încetinită, iar muniţie existând din belşug, căpitanul îi făcu semn lui Martinez să continue, iar doi oameni să-i aducă lădiţele cu obuze.

Le Guen continua să blocheze şoseaua. Cadavrul-parapet era acum complet dezmembrat, şi alte trei noi tentative de trecere a obstacolului din şanţ se soldară cu alţi trei morţi. Dar, reperat punctul nevralgic şi ajustat tirul, mitraliorului nu-i rămânea altceva de făcut decât să ţină zdravăn mânerele mitralierei şi să apese cu degetul gros butonul de declanşare a focului de îndată ce zărea iţindu-se un cap. Rousseau şi Gouraux, vecinii săi,

---

16 Note:
Mod convenţional folosit în marină, aviaţie, tancuri pentru a indica direcţia; ora 12 corespunde direcţiei nord sau „drept înainte"; ora 6, direcţiei sud; ora 3 - est; ora 9 - vest; ş.a.m.d., ca pe cadranul unui ceasornic (n. tr.).

supravegheau liziera plantaţiilor ca să poată semnala orice tentativă de infiltrare. În celelalte sectoare domnea calmul. Se înecase cumva atacul?

Bertomel se lungise în iarbă lângă cazemata din colţul sud-est, chiar pe buza malului, cu un stoc de grenade cu fosfor la îndemână, gata să le lanseze la cea mai mică manifestare a inamicului. În cealaltă extremitate a poziţiei, Aurieux avusese aceeaşi idee şi, ascuns într-o groapă, ţinea sub control poteca pe care rebelii o folosiseră cu o seară înainte.

Nefireasca linişte n-a durat însă prea mult şi „gongul" mortierelor a anunţat reluarea spectacolului. Proiectilele au început să cadă, dens, dar din fericire cam la întâmplare. Teribil la nivelul solului, efectul lor era destul de redus atunci când era vorba de adăposturi bine făcute, exceptând, fireşte, o lovitură directă, ca în cazul bietului Loos. TAB-ul şi-a văzut mai departe de baletul lui, legănându-se ca o raţă ori de câte ori o mină exploda în imediata sa vecinătate.

Presupunând că mitraliorul francez s-a tras la adăpost din cauza bombardamentului, rebelii încercară să treacă în forţă şoseaua. Vreo douăzeci săriră în picioare, dar lunga rafală a

Wikers-ului îi culcă instantaneu la pământ.

La orele 11, bombardamentul se opri. Interveni o pauză. Cu degetul pe trăgaci, fiecare membru al comandoului aştepta momentul asaltului. Nu se produse însă nimic. La est, urmărite de obuzele de 37 mm, grupurile inamice căutau acum să ajungă la râu. De nerecunoscut sub stratul de jeg care-l acoperea, Martinez se agita în turela lui, urlându-şi ordinele cu glas dogit.

Deodată, dinspre sat, se stârni un adevărat uragan sonor. Bubuituri seci ale tunurilor de 76 mm, urlet de sirene, lătratul furibund al mitralierelor grele, explozii peste explozii: Legiunea Străină intra în scenă.

La nord de Loc-Ninh, rebelii se retrăgeau în dezordine, înnebuniţi, căutând adăpostul plantaţiilor de hevea, sub focul necruţător al tunurilor de pe Shermane,

care trăgeau acum cu înălţător O[17]. Curând apărură şi cei doi mastodonţi, îndreptându-se spre uzină.

Detunăturile se succedau într-un ritm infernal; nelăsându-le urmăriţilor nicio clipă de răgaz, îmbătaţi de setea răzbunării, legionarii luau cu asalt plantaţiile.

Între zidurile scrijelite de gloanţe şi schije ale fabricii de cauciuc domnea delirul. Sărind afară din adăposturi şi gropi, oamenii comandoului îşi strigau bucuria.

Aumard ieşi în fugă din curte şi se apropie de primul tanc care tocmai se pregătea să pătrundă înăuntru.

— Ia-o drept înainte pe şosea! îi strigă el sergentului din turelă. E o bandă de rebeli care s-a ascuns în şanţul şoselei.

— O.K! îi aranjăm imediat!

Blindatul pivotă pe o şenilă şi porni să lichideze ultimul cuib inamic. Nu găsi însă pe nimeni. Rebelii o şterseseră de îndată ce apăruseră primele elemente ale forţei de despresurare.

La puţin timp se ivi şi coloana de camioane, urmată de cele trei automobile blindate. În văzduh plutea bucuria victoriei. Legionari şi cei din comando fraternizau, povestindu-şi aventurile într-o hărmălaie de iarmaroc. Lângă P.C., maiorul

Laplanche le relata ofiţerilor strânşi în jurul lui sângeroasa capcană a bombelor de avion.

După vreo oră, au revenit şi cei porniţi în urmărirea fugarilor. Aduceau cu ei trei răniţi uşor.

Grupuri-grupuri, răspândiţi prin toată incinta uzinei, oamenii sărbătoreau succesul operaţiunii, ajutaţi de sticlele cu bere şi bidoanele cu rachiu de orez care circulau din mână-n mână. Fără s-o recunoască, sărbătoareau, mai ales, bucuria de a fi scăpat şi de data asta de la moarte, salutau cerul, care li se părea mai albastru, cântul, parcă mai frumos ca altă dată, al păsărilor, liniştea care revenea în sufletele lor după atâtea

---

17 Note:
înălţător 0 (zero) înseamnă că tragerea se efectuează de la foarte mică distanţă, aproape „Ja gura ţevii" (n. tr.).

şi atâtea ceasuri de cumplită încordare. Regretul pentru camarzii căzuţi avea să vină şi el, dar mai târziu.

La orele 20 şi-au făcut apariţia şi cei rămaşi cu tancul avariat lângă Tudaumot. Intrarea lor n-a mai stârnit niciun fel de urale şi nu le-a rămas altceva de făcut decât să se aşeze şi ei „la colţul mesei”.

CAPITOLUL XII

Regăsiră, cu imensă plăcere, vechiul lor cinema, întrucât paraşutiştii lipseau, plecaţi în operaţiune, şi-au adjudecat, din oficiu, parterul, conform zicalei „cine pleacă de-acasă pierde locul la masă”.

Ca nişte vechi obişnuiţi ce erau, o dată dormitoarele organ; – zate şi lucrurile despachetate, s-au zburătăcit cu toţii în întinsa şi dens populata suburbie, fiecare după cum îi da ghes inima. Unii, mai practici, s-au gândit să-şi ducă, mai întâi, rufele murdare la spălătorie. Le Guen, de pildă, s-a repezit până la un bătrân farmacist chinez care poseda o miraculoasă licoare împotriva mahmurelii, înţeleaptă precauţie care indica limpede cam cărora activităţi intenţiona bretonul să consacre perioada lui de repaus. Alţii se şi aflau instalaţi la Yan-Van-Sun, patronul unui local mai special, un soi de „super-market” al plăcerilor, unde se puteau degusta delicioasele preparate culinare, fuma o pipă de opium şi beneficia de rafinatele cunoştinţe în materie ale unor vestale ale amorului.

Maxime şi Aumard se pregăteau şi ei s-o şteargă, când au fost chemaţi de Bollin:

— Să nu vă întoarceţi prea târziu, vreau să-mi faceţi un serviciu. Trebuie să ne gândim să scriem familiilor celor căzuţi. Sper că mă veţi ajuta la treaba asta.

Cei doi acceptară în tăcere şi ieşiră.

— Fir-ar să fie, cât detest chestiile astea! exclamă Aumard. Ce i-aş putea povesti mamei lui Loos? Sărmana bătrânică, a rămas singură de tot şi n-o să-i vină uşor să mistuie faptul că fiul ei a căzut pentru Franţa, ea fiind belgiancă!

— Într-adevăr, ciudată chestie! De ce s-o fi angajat oare în armată de vreme ce putea să rămână liniştit acasă?

— Muncea la Cambrai şi dorea să obţină naţionalitatea franceză. Atunci, şi-a zis că-i mai corect să-şi facă serviciul militar la noi, ca toată lumea.

— Mda… Bietul băiat… Aş paria că, în momentul de faţă, căpitanul nostru îşi stoarce creierii ca să găsească ceva potrivit pentru soţia lui Lefèvre. Erau foarte legaţi. René avea o casă la centrul de instrucţie de la Montauban, unde o adusese şi pe nevasta lui pentru perioada cât vor dura antrenamentele. Bollin era adesea invitatul lor, ba cred chiar că şi naşul fetiţei lor.

Locotenentul intuise bine; refugiat, solitar, în fosta cabină de proiecţie, căpitanul trudea la elaborarea dureroasei misive. Care erau cuvintele care ar fi putut atenua suferinţa pe care soarta i-o hărăzise? Închizând ochii, o revăzu, drăgălaşă, plină de viaţă, râzând din te miri ce, ţinându-l mereu pe René de mână şi însoţindu-i în plimbările pe care le făceau. Revedea şi încântătoarea, deşi modesta, căsuţă de pe malul Tarnului, uriaşa salcie plângătoare sub care era atât de plăcut să deguste un păhărel, înainte ca glasul ei sonor să-i poftească la masă… Apoi, paloarea care i-a invadat obrazul în momentul în care a sosit ordinul de plecare, lacrimile care au podidit-o când trenul care-i ducea la Marsilia, locul lor de îmbarcare, s-a desprins de peronul micii gări. Presimţise cumva ce o aşteaptă? Şi mai era şi Martine, bebeluşul blond, care nu va şti niciodată cât de mult o iubea tăticul…

Bollin oftă, cu inima strânsă ca într-un cleşte. Holtei înrăit, motiv pentru care era afectuos luat peste picior de tânăra pereche, îl sfătuise nu o dată pe prietenul său să accepte postul de instructor care îi era propus. Dar nu! Atracţia aventurii fusese mai puternică, precum şi faptul că fiecare lună de campanie se socotea triplu la ieşirea la pensie. Poftim, sosise şi „pensia”, iar paşnicul viitor fericit la care se tot gândise – mult prea devreme! – sărmanul René, se terminase sub o moviliţă de pământ roşiatic, lăsată în straja trunchiurilor de hevea…

O dată terminată, reciti scrisoarea, nădăjduind că a redat exact ce simţea.

„Dragă Anne-Marie, Mie îmi revine tristul privilegiu de a-ţi comunica o cumplită realitate. Ştiu că atunci când îţi va parveni scrisoarea mea vei fi deja prevenită. Ce ţi-aş putea spune ca să-ţi ostoiesc durerea? Cuvintele sunt – vai! – neputincioase şi n-aş putea decât să te îndemn la resemnare, timpul sfârşind prin a atenua toate suferinţele. Ţi-a rămas Martine s-o iubeşti pentru amândoi şi, când va veni timpul, să-i explici ce om extraordinar a fost tatăl ei. N-am să te mint spunându-ţi că René a murit cu zâmbetul pe buze; a murit aşa cum a şi trăit, curajos şi, din fericire, fără să sufere. A ales meseria asta şi i-a făcut cinste, cu loialitate, până la capăt. Fii tare, Anne-Marie, gândeşte-te la viitorul micuţei. Griji materiale să nu-ţi faci; mă voi ocupa eu de toate. Vă datorez măcar atât, vouă, care m-aţi primit cu atâta căldură în căminul vostru.

Altă dată o să-ţi scriu ceva mai mult; acum te las, spunându-ţi încă o dată: curaj! curaj!

Sărut-o pe Martine din partea naşului.

Rămân prietenul vostru fidel şi devotat”.

Lipi plicul şi coborî în sala de la parter, unde rămase câteva clipe, rezemat de balustrada scării, uitându-se la cei care, preferând odihna vânturatului prin oraş, rămăseseră în cantonament. Unii se cufundaseră şi ei în redactarea unor lungi epistole; erau însă mesajele unor fiinţe vii care vor duce altor fiinţe vii bucuria de a-i şti pe cei dragi în afara primejdiei. Drăgălaşe domnişoare ori logodnice se vor înfiora la lectura bătăliilor purtate şi-l vor iubi şi mai mult pe erou. Părinţi bătrâni vor scoate un oftat de uşurare şi vor sta să aştepte următoarea misivă.

Alţii, străini de obligaţiile morale, atât de copleşitoare, jucau cărţi, trişând care mai de care şi certându-se cu înverşunare.

Îl zări pe Bertomel, lungit pe pat, cu mâinile încrucişate sub ceafa, contemplând cu beatitudine cum îşi răşchira degetele de la picioare. Mental, îl compară cu un copil mare şi nepăsător, ceea ce îl făcu să zâmbească.

— Hei, Bertomel! îl strigă căpitanul. Vino să bem un păhărel „La Jean”, fac eu cinste!

— Gala, dom căpitan, răspunse acesta, ridicându-se alene din pat. O clipă numai să-mi trag ciubotele şi să-mi dau cu un pieptene prin păr.

La Jean”, orchestra tocmai ataca *Je suis seule ce soir*[18].

Sunetele tânguitoare ale viorilor purtau uşor duioasa melodie, pe care un acordeon o susţinea cu acordurile sale mai ritmate. La mese, consumatorii păreau că stau să se reculeagă; pe îngustul ring de dans evoluau patru perechi.

Tolăniţi în fotoliile adânci, Sanplon şi Sartout erau la cea de a cincea bere. Melancolic, sergentul o privea pe instrumentista care o înlocuise pe Sem. Şeful orchestrei, care-l cunoştea, îi arunca, din timp în timp, câte o ocheadă, sugerându-i parcă să profite de apariţia acestei „prospături”.

Insensibil, Sartout fredona melodia, atât de fals că şi se strepezeau dinţii.

Tresăriră bucuroşi văzându-i intrând pe Bollin şi Bertomel; la rându-le, şi aceştia îi observară şi se aşezară la masa lor. Bertomel se grăbi să-i facă semn chelnerului, cerându-i o reaprovizionare de urgenţă.

— Iată-vă întorşi acasă… Cum a mers?

— În mare, bine, răspunse căpitanul, dar cu pierderi. Amice Sartout, n-o să mai joci poker cu Lefèvre!…

— A fost?…

— Din păcate, da… Loos, micul Feignet… În total, zece.

— Dumnezeule! Zece! Ce gaură! Dar răniţi?

— Mai mult fleacuri. Singur Solaris a păţit-o rău de tot, are coapsa sfărâmată. A fost transportat direct la 415, imediat ce-am sosit. Nu l-aţi văzut?

— Nu. Probabil l-au internat la un alt serviciu. La noi, total e complet. Ieri ne-a sosit un lot zdravăn: un întreg convoi făcut zob la mytho. Înseamnă că şi la voi a fost nasol dacă s-a lăsat cu atâtea pierderi.

— Oho! interveni Bertomel. Aveau pe dracu-n ei, gagii! Sunaseră adunarea tuturor verilor şi finilor din

18 Note: Sunt singur în seara asta (n. tr.).

împrejurimi şi se îndârjeau ca nebunii. Au luat-o de trei ori peste bot şi încă mai voiau, dar tocmai a picat Legiunea. Să fi văzut atunci cafteală! În companiile lor s-a lăsat cu o mare economie de orez!

Urmă un minut de tăcere, pe care-l folosiră ca să mai scadă nivelul lichidului din sticlele lor. Apoi Bollin întrebă:

— Ştii ceva de Sem?

— Da, e la consulatul nostru de la Pnom-Penh. Din păcate, nu mă pot duce s-o văd. Am cerut permisiune peste tot, până şi la comandamentul garnizoanei. Nimic de făcut. Phuc e de părere că sunt filat şi că, dacă m-aş duce după ea, aş condamna-o.

— Are perfectă dreptate. Răbdare şi tutun, băiatule!

— Mă întreb cât o să mai dureze? Doar n-o s-o ţină ascunsă până la sfârşitul războiului!

— Dacă o iubeşti cu adevărat, ar trebui să faci demersurile necesare ca să fie trimisă în Franţa. Poate că familia ta…

— Da, am şi discutat chestia asta cu Phuc. E de părere c-ar fi posibil dacă ne-am căsători, şi să mă bată Dumnezeu dacă nu vreau!

— În cazul ăsta, mă întreb de ce şovăi atât? Eşti hotărât ori ba? Pot vorbi chiar mâine cu maiorul Marlel când mă prezint să fac raportul. Când revii la unitate?

— De mâine. Au aşteptat întoarcerea comandoului ca să-mi facă externarea. Sunt bucuros să-mi revăd fârtăţii!

— Da' lu', Sartout, când te întorci? Ne plictisim nemaiauzindu-le cum bombăni.

— Mai am pentru cincisprezece zile. După aceea, mă expediază la Cap, să-mi crească la loc penele!

Gouraux intră, dădu roată cu privirea prin sală, îi recunoscu şi se repezi spre ei, zâmbind cu gura până la urechi:

— Salut, băieţi! N-aţi crăpat încă?

Apoi, fără nicio tranziţie:

— Veniţi în port să vedeţi! A acostat „Joffre", care debarcă *taboruri*[19] Să mori de râs, şi-au adus cu ei şi

19L a două zile după reintegrarea în unitate, în vreme ce-şi

muierile!

În noaptea aceea, Bollin a avut un vis straniu. Se făcea că-i apare Lefèvre, palid, cu sângele scurgându-i-se încet din gură. Cu un gest imperios al mâinii îi arăta, în spatele său, căsuţa albă de pe malul Tarnului. Anne-Marie stătea rezemată de gardul grădiniţei, ţinând-o de mânuţă pe Martine. Mortul vorbi cu glas blând, dar ferm: „Alex, nu le lăsa de izbelişte...! Locul meu a rămas gol, trebuie să-l ocupi. Nu mai sta singur ca un egoist. Călăuzeşte-le în viaţă, pentru că eu n-o mai pot face, pentru că am fost atât de nebun încât să le abandonez... Promite-mi c-o vei face, ca să mă pot odihni în linişte acolo unde sunt pe vecie!”

---

redobândea vechile deprinderi, Sanplon îl văzu venind la el pe sublocotenentul Phuc, cu chipul împietrit şi ochii de gheaţă.

— Hai cu mine, Sanplon!

— Unde? Ce s-a întâmplat?

— Urmează-mă!

Intrigat, dar fără să mai întrebe, sergentul se luă după ofiţer şi urcă alături de el în turismul negru care aştepta în faţa intrării. Pe bancheta din faţă, lângă şofer, un european în civil îl salută cu un semn al capului.

— Locotenentul Dupuis, îl prezentă, scurt, Phuc.

Vag îngrijorat, sergentul nu suflă o vorbă cât a durat drumul până la Ciadinh. Maşina a stopat în faţa grilajului unei vile spaţioase, cu toate ferestrele închise. In curte, trei legionari înarmaţi cu pistoale-mitralieră se învârteau de colo până colo.

Mut în continuare, Phuc făcu semn însoţitorilor săi să-l urmeze şi-i introduse în interiorul clădirii. Un alt legionar stătea de sentinelă înaintea unei uşi metalice care ducea la subsol.

Ofiţerul scoase o cheie din buzunar, deschise şi intră primul. La capătul unui coridor slab luminat de un unic bec, cu mâinile încătuşate şi cu un picior legat de conducta de apă, era un bărbat care stătea pe vine. Phuc sea propie de el şi cu o violentă lovitură de picior îl obligă să se ridice. Era un japonez, scund şi îndesat, numai muşchi, îmbrăcat în zdrenţe. O fâşie îngustă de mătase neagră îi încingea fruntea.

Dupuis se rezemase de un perete şi-şi aprindea ţigara. Sanplon remarcă tremurul uşor al mâinii care ţinea bricheta.

Căpitanul se trezi lac de sudoare, gata-gata să strige: „Nu! Nu-mi cere asta! E oribil, nu vreau să-ţi fur locul!” încercă să se dezmeticească, dar o voce venită din neant îi şopti: „Mai încolo… mai târziu…”

Faţă-n faţă cu prizonierul, Phuc scoase din tocul pe care-l purta la subsuoară un pistol Mauser[20]. Îl armă cu un gest sec şi se întoarse spre agent. Glasul său răsună glacial:

— Priveşte, Sanplon, această bestie şi nu uita niciodată mutra ei!

Sergentul, care continua să nu priceapă nimic, se întreba la ce ritual straniu a fost pus să participe.

— Priveşte cel mai odios rebut uman pe care l-a putut aduce pe lume o femeie, continuă ofiţerul. Din pricina lui vei suferi, dar fii pe pace, nu va apuca să te vadă plângând!

Phuc se trase un pas îndărăt şi ridică lent mâna care ţinea Mauserul. Trei detunături seci, şi creierii japonezului împroşcară peretele de piatră. Trupul se prăvăli şi rămase inert.

În mintea lui Sanplon se învolburau mii de idei, una mai nebună decât alta. În acel moment, în încăpere pătrunse un nou personaj. Era un preot militar.

— Părinte, zise Phuc, justiţia şi-a spus cuvântul. E rândul dumitale.

Slujitorul Domnului îşi aşeză mâna pe umărul lui Sanplon care, dintr-odată, începu să tremure.

— Băiatule, vei avea nevoie de curaj… De mult curaj. Din păcate, moartea nu alege numai ostaşii. Ea este adesea nedreaptă şi atroce, cum nedrepte şi atroce sunt josnicele răzbunări născute din acest război…

Preotul tăcu, părând să ezite asupra celor ce vor urma. Degetele sale se crispară pe umărul sergentului când continuă:

— Micuţa Sem nu mai există… Ucigaşii au dat de urma ei. Au asasinat-o în mod laş, sălbatic, pentru că te

20 Pistol automat de fabricaţie germană, aflat cândva în dotarea ofiţerilor din Wehrmacht (n.tr.).

iubea şi n-a vrut să vă trădeze. Am fost la căpătâiul ei în ultimele clipe. Nu mi-a vorbit decât despre tine. Uite, m-a însărcinat să-ţi remit asta, ca să n-o uiţi de tot, de tot…

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, sufocat de hohotul de plâns care-i dilata pieptul, Sanplon contemplă micul dragon de aur pe care Sem îl purta întotdeauna la gât şi pe care preotul i-l puse în palmă.

Atunci a urlat, a urlat din străfundul întregii sale fiinţe.

SFÂRŞIT

Note:

— Denumire dată fetelor vietnameze (nu neapărat de moravuri uşoare) care se combinau cu militarii francezi (n.tr.).

— Avion de transport de fabricaţie germană, utilizat pe scară largă după prăbuşirea celui de-al III-lea Reich, de Corpul expediţionar francez în campania din Indochina (n.tr.).

— Denumire dată companiilor de infanterişti nord-africani (n.tr.).